

257-18

הדר אחרת או אה יקר הפארת שלשה חלקי המזון : **החלק**
הא' דבריו במשפט יכלכל . להכין משל ומליצה בחזק
השכל . עשינות מליצותו תהל אור השירים . ושכונתו יאיר לבב
נמחרים . יתן תוסיה לישרים . הלפנו מכהמות הארץ כל מעגל טוב זרק
ומשפט ומישרים . פתח דבריו ואיר כתיב יושר והקלה . הן לעבדים יתן
תהלה . ודי מהלכין בגיוס וכול להשפלה . אחריו ירעם בקול גאווה .
כמרכ פיעות אשר בלשונו . ורוממות אל בגרונו . פהרשותו לעיני העמי'
והשרים את יקר הפארת לאון העברי . אשר תראה יתרה על לשון אדום
מואב והגרי . יעני כי זרעות מליצותיו חסופות . ובעד חלונותיהם
כשקפות . השירות היפות . כתיך עלמות חושפות . אשר בקסירים ועדי
הצפות מעולמות . והבואכה בעדי עדיים . סקולים כמולזנים . שמורות
וערוכות כיתדות תכועו עלי לוחותים , ולהכה ככפים . לעוף השמים .
אף כי לרדה במולות מים . כדק יעכו כוראות . להכין פליאות . על
גמי מרותי המליאות , עלה שמים ירד תהמות , יגיד העלמות , רעות
וכעלמית , גם כחזיונות גם במלמות , ימים לו מהלכי בין זכא מעלה ,
ועלי כוכב הירק ואיר כתיב ומקלה , ויושביו קרי יד ההשכלה , חז
להם מהתלה , להוציא אל הורג ליש קבולה , ישורר חכית שכלו על מבחר
הדרושים , להורות בהיקשים , יאכים עם חדשים , היות בירח וסאר
הכוכבים כרואים ואישים , יוציא אור העלמה , עתה לדרך פעמי
המותה , לדעת את היצוקים כמעבה האדמה , יבוצ אומר ודבר מוקרי ,
במליצה סידות ומשל ציורי , וכנהו הלוטו בשם חלל גארי , יבוא עם
בעלמים , החעלמים עלומים , כלשון ערותים , ללמד בני יהודה קסת
הקופרים , כלשון ספרים , ילמד כעמו מוקומשפט השירים , כאשר
בכתובים גרוכים ושחורים , זעתה אתה מליצים והגיזכיים , כואן
החעשעו כרכיים , עלי מעין גנים , ופרמי הכנים , כי על פהחכו כל
חגדי קדשי עם ישנים , ואל תחשו לכסף חקנתו , כי תהענגו על כועם
מליצתו , ורויתם דמן תוכנתו , עת תקשו ערוכה , מעשה תקשו וגבורתו .
והי' כבוד מכותו :

יורה כי התל המליץ לעורר עיניו מוקרים , נשרד
המליצה מתוארי , טרם כעכלו כפוקרגלי
רעיוניו כמי האורים וטרם הכהקו ממי המרים ,
אז כפקמו עיניו העורים , וידבר אל כפסא דברי רגזו
ומוקרים , לנקותה הדרך כמעגלי זרק משקט ומשאים :
יקוד

• שְׁחַרְחֹרֶת	לְכִי תִלְכִי	יְחִידָה מֵה
• לְמַסְחָרֶת	קָחִי נַפְשִׁי	צָרִי גִלְעָד
• מְאֹשֶׁרֶת	יַחְקִירֶתְךָ	חַיִּי בְדָמָי
• לְמוֹזְבֶרֶת	כְּתִיבֶת אֵל	קָחִי רַעֲיָה
• לְמִשְׁמֶרֶת	בְּנַמְצָאִים	הֲלֹא חֲרוֹת
• מְאֹשֶׁרֶת	קְרִיאָחָה	לְכָל מִבֵּין
• לְמוֹזְהָרֶת	לְאֹר עוֹלָם	וְהִיחָה לוֹ
• מְעוֹרֶרֶת	שְׁשׂוֹן לִבָּךְ	יִצִּירֶת אֵל
• לְמַסְחָרֶת	יְקִנֵּי בֵּינָה	בְּכָל מְנַן
• בְּחֹבֶרֶת	פְּלוֹת רוּחַ	עָדִי נָא שֶׁ-
• לְמַסְחָרֶת	תִּנֵּי לִבְךָ	לְכָל מַדְע
• וְסוּחָרֶת	בְּרַק סְפִיר	הֲלֹא תַחֲזִי
• כְּחַפְּאֶרֶת	כְּחַב הַדָּת	חֲזִי צִיּוֹן
• לְמוֹזְבֶרֶת	עֲנֵי רַעֲיָה	זְמִיר עֲרִיץ
• וְכוֹתֶרֶת	לְרֹאשׁ גּוֹלָה	יְהִי סַחְרָה
• לְמִשְׁמֶרֶת	דָּךְ רַעַד	וְהִיחָה זֹאת
• מְטוֹהָרֶת	אֲלֵי נַפֶּשׁ	נְאוֹם יֵאִיר

מלאכת השיר

נאוֹם המספר , המכונה בשם יאיר המדבר , צומים הפס ובעת
הסוף בהיו' משכן ה' לכבוד בתוכנו , כסוד אלוה עלי אהלנו ,
בהלו אור המדע עלי המוכנו , והסכלות לא מלאה לה מכות בקרב ממנינו
ובכל מלכי הארץ באי' לשמוע הכמתנו , כי מראש אמנה , היא היתה לנו
למנה , בהניף ה' על ארצנו בשמי הכינה , וארמתנו תתן יכולי התכונה ,

מדאכת השיר

כי כל חכמה שמה קננה , וכל כנות המזמה שמה הרבנה , וכיונים אל
 ארבותיהם העופים , אונם המליצה מאת בית והסורקן לו , ועל
 גם הוא לגירלו , בהיכלוק אומר כבוד בלו , יען כי הנכונים במקלותם ,
 והלויים במשמרותם , ואשר רוח ה' דבר עלי שפתם , כלם כשרי שאז
 מדברותם , ומעת אשר חשך כוכב נשפטו , ומוטל כבוד חבית קיינו אז
 אכדה חכמת חכמינו , וכסתרה בינת כבונינו , גם המליצה לא עלתה
 עוד לגורלנו , ולמס השיר אזל מכלינו , ואף כי לא לכבוד היתה בהמון
 קהלנו , לכן העמקנו עלינו להמליך בעדה , ולספר כבוד ההלצה והודה ,
 למען הראות העמים והשרים הדר כבודה , כי אשם בלעד , ואם רכות
 כנות המזמה עשו חיל היא עלתה על כלנה , ומי הוא זה אשר היא אתו
 באמנה , היו היל' לו למשען ומשענה , ואשר לעמוד לעניו חכירו ,
 כבוד והדר העטרה : **ואומר** כבר שבו אנשים מבני עמנו
 ששיר ונביאה אמד הם , מהן שאין הענין כן , והעד מאמר קדמו שרים
 אחר כבדים , ושרים כחוללים , הרי שהוכיר הכת' מהמבני והחוללי'
 בחללים כנגד המשוררים , והן בהיות זה דרך כל הנכונים , והמדברי'
 בר"ק לדבר רוב דבריהם ע"ז השיר , ואף כי חז"ל אשר מליצה חידות
 להם זה דרכם לתת פרק בשיר , וכל בעלי הכחות יוצאי בשיר , כמו
 שגבאר אח"ז , הנה אין אהנו יוד' עלמה הוכח זה השם , ומה הוא הכדל
 שנין מליצה השיר למלוב' איזה מאמר והגיון זולתו מהמאמרים ואם כאמר
 כי קידור הכתיבה לבד הכדיל ביניהם שהוא אריות על גבי לבינה , הלא
 יש גם כמה שירות בלתי משוני קידור הכתיבה , כמו שירת הבאר , ושירת
 דודי לכרמו , ומה גם אם כפה יושר השיר , ולא ככה במה זה יבדל
 ממליצה זולתו , לכן ראינו כי טוב הוא לבאר בזה הפתיחה גדר השיר
 והמליצה ר"ל ביאורם , בעבור כדע על מה זה הטבעו אדניהם בלשון
 עברית ואז בלך לבטח דרכו וכאמר : **שיר** שם הוכח להורות על מלוב'
 משלויה , יעשה המשוררי' על צד הקוץ והדמיון ממעלים כוזבים
 אפשריים בטבע המציאות , או בלתי כוזבי' מפליאי הכפש השומעת כמ"ש
 החכם מיטב השיר כוזבו , וזה שכבר מכואר שגדר המבטא ותועלתו הוא
 להודיע איש אל אחיו רעיוניו בהראות אפיקי מהשבותיו , ר"ל להכניס
 דבריו מלב המדבר בכפש השומע , ומתכונת הכפש היא הזכרון ר"ל זכרון
 הדברי' אחרי העלמס מן החוש , וסבת אורך זמן הזכרון היא התפעלות
 הכפש מהמוקש בעת אשר הרגיש אותו : (הערה ולזה יארך
 זכרון הדב' המורגש בעת הכער' כמ"ש חז"ל למאי כ"מ לגירסא דיוקות'
 למה שהכפש הכער התפעל ותשתאה מכל דבר כקטן כגדול) וכאשר ירכ

ויגדל ההתפעלות צעה ההרגשה , כן ירכה וכן יפרוץ אורך ימים עולם ועד , וזכרון הדבר המורגש הוא , וממה שידענו שהנפש התפעל ותשחאה מדברי זרים , או ענינים כוראוי מבהולים , טבעיים או עניניו בלתי טבעיים ר"ל היוצאי חוץ להיקט התולדת , לכן כאשר ירצה המחנך להכניס דבריו בלב שומעיהם , למען יעמדו למזכרת עולם , יבטל מל יצאו להשמעות אונים במשלים , ודמיונים כוזבים או בלתי כוזבי מפליאי נפש שומעיהם , למען יקו למזכרת , וכמו שהנפש האד' התפעל מהמו"קא שהם קולות כערכי נבוכי ותעתק ממדה אל מדה ד"מ מעצבות לשמחה או משמחה אל עצבות , ככה התפעל ותשחאה מערכי הכחלוי ר"ל מהיקט המשלי . אשר משמיעתם ההפך הנפש ממדה א מדה הן לטוב או למוטב .

X כאשר אכתבו רואים שירי העגבים יעוררו את האדם אל פעולה ההקט והמשגל . ושירים ומשלים מוקריים יעוררו את האדם אל מדות הטובות ולעשות פעולות ישרות . ויעתיקו הנפש לקבות שלימות ומעלות שכליות . וכ"ש כשיחמדרו שניהם בנושא אחד ר"ל הניגון והשיר אז הגבר פעולתו בנפש שומעיהם . וזהו טעם השיר שהיו הלויים משוררי' בכלי שיר בזמן הבית וכן דוד ע"ה חזר קטר תהלים בשיר וניגון כמש"ה למחנה על נביכות . הללוהו במינים ועובד וזולתם . וזהו שאמרו ז"ל הקורא בלא כעיסה עליו כאמר וגם אני נתתי להם חקים לא טובים . והלא תראה שהמחפשי' והמהגים כל ימיהם באשרי או בכרכי כפשי ועב"ז לא ידעו ענינו וביאורו על ככון . יעוין מ"ש ב' מ"ה לכיזרי כביאורו . כי לכם כל עמם והנה קול כעיסה אומר קרא הדק היטב היטב הדק כקול נעים . מפני שהקול יפה לפיונה :

הערה אמר

המעיר בזה תבין סבת השירים הבאים במקרא קודם אריות על גבי לבונה . כי בימי קדם קדמתה כל איש יודע תבין לתת פרק בשיר . במקום הפנוי שהוא . שם אותותיו אותות המו"ק . ולזה כחלוי בס קצת מלות זרות . ארוכות וקצרות . לפי גדר הדיקדוק . כי היתה זאת למען השוות המכתב עם הניגון . כמ"ש הרי אכרכנא זה הוא פאטו והדרסה מדרש . וכוה תבין סבת מה שנהנו החזנים להתפלל בנגונים עריבי' . כמו שאמרו מעמידין חוון שקולו ערב וכעו"ה שב המקובץ סבה לטבתו . שמים העוקר לטפל והטפל לעוקר . אשר על זה כאלו ושפתה כי תירש גבירתה . כי ההמון לכם כל עמם כי יצרו זעדי רעיונס' כחפלתה והי' כנגון המנגן ורוח להם . וקורא אני עליהם טוב לשמוע גערת חכם משמוע שיר כקילים עכ"ה : ובהיות תכלית כוונת הכתיבה . להודיע האדם

מלאכת השיר

לאדם רעיוניו . ואין הכתיבה עלם הענין המקופר . ד"מ מכתב ויעקוד
אברהם את יצחק בנו . איננו עלם העקידה . רק הם קימנו ואותות
מורי' על המספר . ידועים ליודעי המכתב הוא . לכן היתה הכתיבה
היותר אמיתית ר"ל היותר מובנת ושוה לכל האנשים . הוא מלאכת הנייר
מעשה חושב . אשר ד"מ יצייר את העקידה כשרד הנייר כתפארת אדם
העוקד את בנו . ואף גם זאת איננו עלם המקופר . כי לא כלזרות
המקרות . המעשים . כי חיות הנם . לכן ה' המכתב האמיתי הוא
המעשה אשר נעשה בזמן ההוא בפועל מחש . וכמו המכתב הזה הוא מכתב
אלהים מרות על המציאות וקפחוב באצבע אלהים ורשום בכתב אמת וקיים
לעד . ותאן דו זכיל לתקרו כתבא דבה וסדר המסך הכתיבה מן האחר
אל הקודם הוא ימי' היים ערכו עולם ועד . כי הקורא והמכתב הווים
לאחדים . ולזה יכנס המצייר החושב בדרר א' עם המסורר . כי המצייר
יצייר עניני' משליים . וממסורר ידבר עניני' משליים . ואינו אמול לך
משל בענין הציור השירי . ד"מ מלך הודו עשה מלחמה את מלך פרס .
והנה למחץ מלך הודו את מלך פרס אל המים אשר אין דרך לכטות ימין
ושמאל . והטביע את כל חיל עם פרס רכבו ופרשו כסיו ודגליו וכל כלי
המלחמה . ויצו מלך הודו את עבדיו העושים שקלי המלך . ר"ל מטבע להיו'
מפתחי' פתחי' אותם לירת מטבע אשר חורה על הכלומה הוא למצן היו' זה
למזכרת במלכותו כמשפט חוק המלצמי . ויעשו המפתחים ציור המטבע
דמות אדם הגדול בענקים גבור מלחמה רומי קשה כונן חלו על יתר קשת
דרובה אשר על הקשת הוא מצייר כל מחנה מלך פרס חילור רכבו ופרשו
על צבאם לדגליהם . והוא ר"ל מלך הודו יורה המצוי להעבירו במים ובהם
מר משה אדוכנו בטביעת פרעה ומילו באמרו ה' איש מלחמה קוס ורוכבו
דמה בים . מרכבות פרעה ומילו ירה בים . ויהי' ענינו מן רומי קשה ומן
וקוא ירה המצוי להעבירו . וזהו ג"כ טעם שירת הבאר אשר דמה הולאת
המים מן הקלע לשרי' ואיליו יפרו באר מים כחמוק ר"ל כעטם שכותבי'
בו החוקים . וכמשענות . כאמרו באר חפרו שרים וגו' . כי באמת זה
משה איש האלהים הוציא את המים כמטהו . וכן כשירת האזינו כהן דמיון
וחיקוי לדבריו ומסריו בעשות הרושם בנפש שומעיהם . כפעולת הרושם
מגשם ורוח צמחים . כאמרו יערוף כמטר לקמי וגו' פי' ונפשכם התן
יכולה וחוציא פרח ותניך צץ ותגמול פרי המעודה :

ואשר העירונו מענין הציור השירי . הנה היא דרך כבושה ומנהג
שאלו לכניאנו באמרו סיר נפוח אפי רוא' וגו' . שני דודאי האנים וגו' .
ועת' כך שאל כיאורה באמרו ואען ואמר אליו מה שני הזיתים האלה וגו' .
ואמר

ואחר ולשא עיני ואלראה וקנה שמים יוצאות ורוח בכנפיהם . וגו' .
 ואלראה וקנה ארבע מרכבו יוצאות . ואיצן ולומר אל המלאך הדובר כי
 מה אלה לדוני וגו' . ורכים כמותם . ימן מוצא הדכרי' חבין אח אשר כנה
 עשינו אהכנו ג"כ כזה כשער השמי מזה ונקרא מלאכה הנייר השירי הזה
 בלעז אללעג' ארי : אולם מלה מליצה ענינה המתקת הדכרים
 ר"ל כועב סידורם וטוב לתללותיהם . והמלה נגזרת מן מה כמלנו לחכי
 וגו' . ספי' מה כמתקו . ומזה נהגו לקרוא לכל מאדר דכרי טעמות הבע"ד
 מליך מטעם כי המליך כינוחם . ומזה יקרא ג"כ התטעים דכרים של
 דופי ומראה ענים להמה ממליך . כאמרו ועשה אל החלוצו :

והנה נהיות סבות כל פעולה ארבעה . והם השועל והנורה והסומר
 והתכלית . לכן כל סופר מהיר יראה לפאר מליצתו מזד
 הסכות הג' אשר כפועל מליצתו והם מזד הסומר והנורה והתכלית . מזד
 הסומר הוא שיסומר דרך הכחות ר"ל שההינה החיבות שהם כמין מומר
 המליצה . מדוקדקות כפי דיקדוק הלשון ולא שההינה מעורכי הלשונות .
 כאשר ראיתי קצת המליצי תלא ידעו מחכמיהם מדיקדוק הלשון כלל . ואף
 כי המליצותיהם חזי מדברות תלמודיות . ואינן מכירות לדבר יהודית .
 ועירוב פרשיות כתובים . אמנם כל סופר מהיר יתן אל לבו אשר יפלה
 מליצתו לכתייה הנה ערוכ . ומזה ג"כ שירכיב מליצתו ממקראי קודש
 כפי מהם הם . מיושרים או מהופכים . כאמר' ז"ל לישנא דקרא עדיף .
 ומזה ג"כ (אף שענין זה בלתי נמצא במקרא) שיסומר שיווי המבטא
 בהעמדות הנקרא כל"ה מרוז וכל"ה רי"ים ומזה ג"כ לשקול השירים כפלק
 והרות והכונות כ' אלה הדכרים יתנו ערכות . וכשימות למליצה עד אשר
 תהי' נוקשה עלי און שומע בפעמון . מזד הנורה . היא שתהי' התליצה
 זכה הרעיון . ר"ל שיקח המליך משליו מפלתי טבע היצורים . ויפליא
 מליצתו בעינים זרים בטבע המציאות אף בלתי כמכונות . ולא יהי' כמי
 אשר כאמר עליו קוק עליה כיד שכור ומשל כפי כסילים . והם המה חורשי
 און וזרעי עמל המשלים אשר לא ינלו בקנה אחר עם הכמשל . ויראה כל
 מליך לסדר דכריו על גז היופי אשר במנהג לשונו . מזד התכלית היא
 שהי' תכלית הכוונ המבטת ממליצת המליך היא הישרת האדם והשלמתו
 אם במדות ואם במעלות או כדעות אמתיות . ולא יהי' כקצת המליצים
 אשר ישיתו מליצתם מדרך לתאנות המשגל . כיעגבים כפיהם המה
 שואים . וכל מה דובר נכלה . אשר עליהם כאמר ועוד ידו כשויה . ואם
 סיות זה דרך כבושה לתשוררי עבו"ם . הכה ככחו זה כאמר אל דרך הגוים
 אל הלמדו . כי תקות העמים הכל . לא כאלה תלק יעקב המדכרי' כל"ה ק'
 להגאל

מלאכת השיר

להגאל בשירו עבדים . ולהיות עם עמא שפתים אלה הם כללי הנחות
 הצריכי לשרט . אשר כל מליץ ראוי לשום עליהם לב במליצתו . ואחר
 שאנו אין לנו מנחות לשוכנינו בלתי אם הכתוב ככ"ד ספרי הקודם . לכן
 ראינו לפרוט קצת פרטי הנמנאים כס אשר מהם יראה כל מליץ וכן
 יעשה במליצתו . ואגב כבאר בזה קצת עניני ממשלי הכנראה . כפי אשר
 יזמן לנו . ואשר ישיהם ה' בפיו אוחו כדבר :

ואומר בהיות סכווכת המליץ בהכחיל הענין והפליאו מליצתו
 בגד המושי (שהם המה יקבלו ההתפעלות לא השכל) לכן
 ומשיל לפעמי ענין מכהיל מאד בענין מכהיל פחות ממנו . כמו שימשיל
 מרוצת הסמה וחסוקתה למרוצת הגבור והסוקתו . כאמרו ישיש בגבור
 לרוץ אורח . וידוע שאין ערוך למרוצת הקמה עם מרוצת האדם . רק
 להיות פליאת מרוצת הגבור יותר כגלה לחוש מפליאת מרוצת הגלגל . לכן
 חלה העיור והאמות בו . עם היות כאמת הדבר הפוך . ולזה ידמה הכתוב
 אתהש"י לכרואיו כאמרוה' כארי ושאג . וקולו כקול תים רבו' . ה' איש
 מלחמה . ה' כגבור ינא יעיר קנאה יריע אף יצריח . והפלאה כזאת .
 עם היות כי פלאה היא בעיני ההמון . הלא מצער היא בעיני כל חכם
 לב . ועכ"ז בחרו ז"ל בואת ההישרה . כי להורות כתנה לכל ההמון ציור
 סיקוי פעולותיו ית' . אשר הם המה צריכי לכמו זאת ההישרה הגלית .
 אול' הקפ' וכן מדעתו הדברי' ההם ע"כ הביאו' באופן שלא יקיינו סקרין
 בו ית' . ועל כמו זאת ההישרה אמרו ז"ל גדול כחן של כנזאים שמדמים
 הצורה ליוצרה פ' שמה הפעל נראה היותם גדולי כח אשר התירו לעצמם
 לרמות הצורה ליוצרה . וכטעם אמרם ז"ל מה רב גוברי' :

ולפי שהנפש התפעל יותר מהדבר הנראה לעין ממה שהתפעל
 מהדבר המקופר . כמו שאמרו ז"ל אינו דומה שמיעה לראי' .
 לכן יעשו הכנאי פעלים דמיוני טרם זאת הדבר לפועל . כמו הכה
 חכמאל בן שלום דודך בא אליך לאמר קנה לך את שדי וגו' . כלי גולה עשי
 לך וכזה יעשו ג"כ לשמע אזנים . לשאת על שפתם דברי הטענות
 והאמתלות . כאלו האנשים ההם כושאים וכותאי בדבר ההוא כמו בעד
 האמנכ כשקפה ותיבב אם סיקרא מדוע כושא רכנו לכוא , חכמות שרותי'
 הענינה הלא ימצאו יחלקו שלל גו' , מה לך הים כי חוכם וגו' , מלפני
 ארון מולי ארץ , ולכן ברצות המליץ לספר איזה מאורע אזי יספר גם
 עניני מקריים , ר"ל אשר אינם עצמי' בסיפור ההוא , כי המה לשומע
 במ"ס הראות לרואה , כמו פקדת הארץ ותסוקקה וגו' ירעפו כמות מדבר
 וגיל גכשות תפבורכה , לכאז כרים האן וגו' , וככה עשינו אנחנו
 בשער הג' התחיל בהנחות על משכב עי"ש :

ולר
 כאמ
 בר
 קשך
 בורא
 ותמר
 להגד
 ברז
 ההול
 יצרת
 בר
 יצא
 והה
 המ
 בר
 דמיו
 סדר
 העו
 הא
 המ
 שומ
 במד
 מר

ולהיות

שהנפש תתפעל כראותה הדבר יוצא מהפך אל הפך , לכן
יעשו דמיונים ע"ז הדרך ג"כ כמו איכה היתה לזוה קרי'
כאחכה , זדק , ילון כה ועתה מרסקי' , השליך משמי' ארץ תפארת ישראל :

ברצות

מאורות השמים , כאמרו כל מאורי אור אקדירם עליך ,
אשך השמש בנאחו וירח לא יביה אורו , ופעמי' יבסילו הענין כמרו'
בזרחות אשר פני רואיהם זועפי' כאת ונחתו מיפתי' בשמים דם ואש
ותחרות עשן , השמש הפך לדם : **וכן** להפך כאשר ירצה המליך
לסגדל היושעה , אז ידמה כאילו כל מאורי אור כפלו אורם , אף כי
ברושים ישמח לקול היושעה , כאמרו ועל דרכיך כנה אור , העם
ההולכים כפושך ראו אור גדול , כי הנה הושך יכסה ארץ וגו' ועליך
יזרח' , השרי' והבטעות יפאנו לפניכם רכה וכל עני' השדה יתחאו כף :

ברצות

המליך להפליא חוזק המלחמה , אז ידמה כאילו המלחמה
לכה ותהטורפות כמו עלה ארזי' מקובכו משמים גויים כסע
ינא ממקומו , שה פזורה ישראל אריות הדימו , מלחמות כפירי' כחוק ה' :
זה ברצותו להפליא גדול השלום ורכות השלו' בארץ אז ידמה
כאלו מיות השדה אשר מעולם היתה בעלי המריבה השלמו
להם כמו ומיות השדה השלמה לך :

והפך

המליך

ידבר ע"ז ההשאלה , כח גור ארזי' יהודה , שאל שפה ארזי'
לשכתי יהוד' להיות מלכיה גבור בעמי' כערך ארזי' כבה' וער
המלי' להעיר על איז טבע מקרה מהמקרי' אז יתארה כהרד
המדבר כתפאר' אדם להודיע לכני' אדם גבורת טבעו ומקו
דמיונו , כמו זיה גס חוס יגזלו מימי סלג , לא הביט און כיעקב , ועל זה
הדרך כי אחד המזוררי פסו' אחי הגבר ראה עני' , טראה כמתו' לבו מקר'
העוני וידו אח' מ' זק שכת העבר' וכן עשינו אכחנו במלחמת השלו' בה' לזה

ברצות

האומה

הישראלית ידמה מליצי' לגפן לטוב פרי' כחש"ה גפן ממזרי'
הקיים , תביאמו ותטעמו כרם היל' יודי' כו' וטעמו שורק
או העיר וכנה בשם אשה ויו' כיה בשם בנים , ואדוניה
בשם בעלים , כחש"ה רני עקרה לא ילדה , כירכי' בני
שוממה מכני בעולה , בעלזכי אדונים זולתך , ומזה כנה המקום הפרוך
במדינה אשר משם נוסה להכניש ולהפעל , כשה ערוה , לא כי ערות
הארץ כאתם לראות :

המדינה

מדרך

הנחות והמוקר לדבר אל הגדול בלשון נסתר , כמו אדוני
שאל את עבדיו , למח זה אדוני רודף אחר עבדו , והוא

מלאכת השיר

דרך מוסר כאלו הקול מתדבר מעצמו אל עצמו כל יטרים את העומד כגד
 להשמעות אזנים , וזהו ג"כ טעם הסדר והעלם שם העלם הפרט
 מההורים ומהמלכים , כמו שקראו כל מלך תלמים בשם פרעה , וכל
 מלך פלשתיים בשם אבימלך , וכל מלך ירושלים בשם מלכי דק או דוד ,
 וזה אצלי טעם הגון אל העלם השם הכלתי נהגה כי כל הוגה בוי"ת יסופו
 כגד עיניו כמש"ס שו"ת ה' לנגדו המיד , ואף כי באמת מלוא כל הארץ
 כבודו , לכן אין תדרך כבוד להזכיר שמו העלם והפרטי בפניו ובמציאות
 ית' , ויש שם טעמים נסתרים ואני לא באתי עלהם כפי אס על הגלוי :

להיות

המרוצה היותר מהירה בעול' היא האורה כי בזמן ששמים
 מהשעה ירוץ האור מאופק השמש עד יפול בעינינו , כמו
 שיתבאר בפנים , לכן יכנה בה מרוצה גבורי המלחמה , כנרקיס ירוצו ,
 והפך זהו ג"כ להיות התנועה היותר כבדה הוא תנועת הציגול הפנימי
 בתנועה הסבוכות , כי כל הציגול הקרב הקרב אל המרכז (שהוא כס'
 ושוכה לעולם , להיותו האמצעי בין ב' התנועות הפסיכיות) יגד יותר
 ככבדות , לכן יכנה בואת העלל כמש"ס הדלת תסוב על צירה והעלל על
 משתו , כי תנועת הציר היא כבדה להיותה קרובה אל המרכז :

פעמים

ידבר המשורר עם נפשו וישא ויהן עמה , ואז תזכיר בפש
 המשורר , ובלהנה חלהט הרים בן העבר תה המלוכה
 בפיו , כמו עורי דבורה , עורי עורי דכרי שיר , כרכי נפשו
 אתה' , עורה כבודי עורה עורה הנכל וכיבור לעירה שחר , פי'
 כינה לרות האלמים המרחפת בקרבו , בשם נכל וכיבור , כי השיר ועלה
 לרגלה כמנגן נכל וכיבור , ואמרו לעירה שחר , פי' הוא חקר המתואר
 ופי' השיר השחר , אשר עם הנן הקמה זמנו , כי בלא השמ' בגבורתו רכי'
 יהנו לאורו , וגם כרושי' ישמחו לו , אשר שם לערים יקננו , מבין עפאים
 יתנו קול , שירה ותהלה לאדון כל הארץ , יתרועעו אף ישירו , ועזוז
 כוראותיהם יאמרו , וכטעם פרק שירה שאמרו ז"ל שעולה מכל הכמאל'
 המרכני' לבוקר קסדו'ית' , כמש"ס הארץ לבוקר חקדך וטעם בוקר כזה
 כטעם בקור ובחינה , כי כל אהד יסיר תהלתו מעין בחינת שלמת טבעו
 ויגידתו , והוא כטעם אמרו הללו אתה' מן הארץ תכיני וכל תהומות
 שפירושן הללו כפי אדם ממה שאהם רואי' גבורתו ית' בפעולות התכיני'
 והתהומות , וכטעם אמרם ז"ל תן לו מעין כרכותו :

וכמו

שהענין המודיע רעיוני אדם וכונת איש לרעהו נקרא דיבור
 ואמירה או קיסוד , ככה כל פעל טבעי בהיות הכליתו נראית
 בגליתו . וכן הפקוד הגלות התכלית היא בשם ספור והגדה כמו
 השמים

השמים מספרי כבודך . חכמות במוך חרוכה . וזה כי הפעולה
ההסודרת בחכמה . (וזה שתרגם יונתן כראשית ברא . במוכמתא ברא .
כיראשית ענינה התחלה וסידור הטבעי לכלימא .) הורה על חכמת
הטבע איתה וכבודו . והנה חכמתו כראשית בגלות לכל משכיל אשר לא טע
מראותה ענינו . בכחיל סידור טבעי סידורי . וסידור כבא השמי' ופעולתי'
זה בזה בשמים ממעל ועל הארץ מהתה . כמש"ס ה' בחכמה יסד ארץ כוכן
שמים בחכמה . כלו כל ימא טבעי ושא קולו בגאון ה' . ואכן מקור תזעק
וקול' ה' בני אדם לאמר עד מתי פהא' ה' : כו פתי . הבינו פהא' ערמה .
ומקור ובחן כי חכמה בוראך . והושב יצר על תכוון . ואמר אמד החכמי'
מה אבי על הכוערי' בעם איך יחפשו הכקילו' בדרות . ולא יראו החכמו'
בראש כל מלכות כמאורות : **כאשר** ימלא המשורר רוח אלהים .
אז ירעים בקולו כפלאות . להעזר במליצתו באילות ובכבאות . יריע אף
יגרוח . וכל מקוה הכרואים במליצתו יטריו . יעלה שמים ירד החומות .
ימיה האבני' מהערמות . יסכיב נבלי שמים . ויעשה מהמתים חיים .
לביבור ועשה רושם כפלא כלב השומע . כמש"ס בחק האהבה . השכעתי
אתכם כמות ירושלים" בכבאות או באילות השדה . עורי צפון וכלו תומן
הפתיגני . פי' עורי רוח צפון ורוח תומן לפתח ברוח צפ שפיים
עלי פרחי הגן ולפזר ריקס . ואמר עוד עד הגל הזה ועדה המצבה כי היא
שעשה אמריה' . ואמר איך נהלה משמים הילל בן שחר . וכוא כוכב מצבא
מרום . ואמר עוד ידברו לו חילי גבורי' חתוך שאול . פי' באלו המהים
יעשה אתו חומם : **לדהיות** הנקבה מבני האדם תלושת הכס ואין
מצבור לה לסביל איוס צרה בהגיע עלי' . אשר לסקה זו בהצר לה יכמרו
רמתי רואים עליה . וכח"ס ז"ל קשה טולטולא דגברא יותר מדאיתתא .
כי האשה לרוב תלושתה המצא מרחמי' יותר משא"ג' האיש . לכן כאשר
ארצה להגדיל איוס מקסד וקיכה ימשילכו כאשה מקוננת מתופפת על
לכבים . כאמרו כמות ישראל אל שאול בכיכה . כמות הגוים הקוננה . אלי
כפמלה חגורת שק על בעל בעורי' . דהויה אהבה הכשי' היא היותר גדול
בסוג האהבה . כמש"ס הפלאות אהבתך לי מאהבת נשים . לכן ימשיל בה
קאהבה שבין השכל למושכליו . ואף כי האהבה שבין הש' לכנכת ישראל .
כמו שנראה כו' מספר שיר השירים :

ובהיות

כי כאשר יזייר המזייר צורת הכאהב . הנה לשעה קלה
תעלה לרגלה האהבה . לכן כהגו משוררי הצוורים לזייר
ענין האהבה כצורת אשה אמת אשר בידה קשת ומצים . והיא מורה המצי
כלב חושקה . ובעין זה אמר הכתוב . רשפיה רשפיה אש שלהבת וס' . פי'
רשפי'

מלאכת השיר

רשפי' הם המזי' כמש"י שמה שבר רשפי קשה ודמה החטק לאש כוונת בלב
 הכ סף : ולמען הגדיל המדורה . קי"ך אותה אל הש . כ שלהכתייה .
 הוא כמו כהררי אל . הוונה המעסקת רגלי לכל עובר . יכנה כשם דלת
 כהיותו כפתה לכל פותח . והפך זה כאשר תשמור א"ע מהפחזי אזי יכנה
 בשם חומה אשר עזור ועזור בעד כל המקן ליכנה . כמש"י המה כעשה
 לאחותכו ביום שידובר בה . פי' ע' הונה חומר לחלוץ עלי' כענה כשיר השיר
 עלי' . אם ענינה כחומה ככנה טורה מליצתה ומשלה ככסף . ואם דלת
 היא כגור ציור מליצתה בלוח ארו . וענת : הנערה היתה בתאר המוכר
 מ"כ העניני' והוא אבי חומה ושדי כמגדלות זה פש שו ומדרשו ידרש :
כאשר ישוטטו רעיוני המליץ בחלקי מליצתו עת עמקו מהשכותיו
 בה . והי' כיוסם לכך המליץ כמעמקי מזמותיו אזי יכיע
 אומר וקול מתדבר מעצמו אל עצמו . ולכו יבוא לפעמים בדברי המליצים
 סיפור התכלית טרם סיפור ההתקלה . כמו אך טוב לישראל א' הים לכרי
 לכב . כי מלת אך ומורה מיעוט הדעת הכדויה אשר גלתה בדעתו
 אז מענין ההשגחה . כמש"י אה"ז ואני כמעט נטיו רגלי ומזה הוא אמרו
 הודו לה כי טוב כל"ס . יאמר ג' אולי ה' ומה הוא תאמר הנחם כאשר השב
 להעמיק קרה באיזה נד יזיק למה . אז ענה מצומק הרעיון אף כי אמר
 אלהים אהכלו מכל עץ הגן :

בהיות

הזכרון הוא הכת הנשא' במשפט אחר . העלם הדמו' מהקוש
 המשותף . לפי יכנו בו המליצים המיתש אשר יכית רשומו
 אחריו עם קילוקו . אשר היא חוש הרים . כי עם קילוק העצם הנותן
 ריח עכ"ז ישאר ריחם רי' באויר . וזש"ה זכרו כיין לכנון . פי' זכרו כר' ח
 יין לכנון . שכן חורק שמך . פי' שמך כזכר ליודעיך כזכרון זרית השמן
 הטיב אחרי הצדו והרקתו . ומזה נקרא החלק העולה לאשה ריח כיחוס
 לה' : כשם אזכרה . והיתה ללחם לאזכרה מופיר לכונה מדרך און . כמו
 שהמראה המלוטש תכפיל ריח רואה בה לעין הרואה עצמו לראות מה
 טובו ומה יפיו . ככה ברצות האדם לראות בעין הבטי' רעיוניו אשר השב .
 השוכים הם אש רעי' . ושים לכריעו ג' אמר כמרצה לכבד עיניו אשר בו
 יראה דמותו וכחינה . כמש"י המ' הפנים לפניו כן לב האדם לאדם .
 פי' כמים המוכים דמות הרואה כם אל פניו ככה יראה לב האד' לעין הרואה
 בו דמות רעיונו . כשם וזשינה ברוב יועץ :

ברצות

המליץ להפליא עצם אחד מפ' אוח איכותיו השיבית . ולא
 ימצא שם כטב' המ' יאית משל אשר בו כ' האיביני' . אזי
 ישא עליו שני משלי' ר"ל מ' כמשלי' ומ' הואר האחד בו והכ' כ' כמו זכתן

מיקויו משלי לופי הדר השמש וזיוו ומהירות מרוצתו . כדמו'חתן יבנה פ' ר .
 וכדמית גביר מלחמ' רץ וכמהר כמס' הוהוא כמתן יונא מתופתו ישיש וגו'
ההכנה אל פעולה מה יכנה בזה זריעה וזאהה מן הכח אל הפועל
 יכונה כמס קציר' . זרעו לכם לצדק וקצרו לפי חסד וזולתו
פעולת המליצה כנפש שומעיה תדמה לשכיני אש יקדח ויהלקמו
 ברעיוניה' עד וסובו מאורו' כלכות' כמס' פתח דברי יאיר
פעורת המליצה כנפש השומעת . תכונה על פי מדותיה כמס גשם
 מורה ומלקום . אשר טבעו להפחית מוצף דשא . ולשאת
 ענף ולעשות פרי כן המליצה תוציא פרמ ותניץ ניץ והגמול סקדי כטעי
 כעמן אשר כטעו ואשר זרעו מאו כנפש השומע . כמס' היערוף כחטר
 לקחי וגו' . כי כאשר יירד הגשם והשלג מן השמים וגו' כן יהי דבריו וגו' .
 ולזה תכונה ג' כ' צ' חרישה ואל' כ' חיפה תהייה כפשות השומעות . נערך
 אדמה עפר אל המליצה . והנה אנהו רואים כיום שם אדמה ספוגיית .
 לא יצטרכו בעלי' פעולה רבה במרישתה כי בקל תהרש . ואף כי האעט
 מרכיבים יחוגגה למה יכרך . ולעומת זה יש שם אדמה כעלת טרשין אשר
 לא תחרט כי אס' כפקקים . ואף גם זאת בעבודה רבה לאט לאט ועיר שם
 חחרט שלם פעמי' עד יפולצו סלעי רגביו . וזאת הארץ לא טבעה מים
 רבים אשר יוכלו לכבות מתאונה . הנה ככה יש שם זבי הכששות אשר בקל
 יבעו דברי המליץ רושם בהם . כי יכירו דבריו ויסורו למחשתו ולעומת
 זל יש שם כפשות גסות הרוח הי'וקים כמעבי הכע' . אשר ערלה אזנם .
 ולא ישמחו לקול מלחמים מוכר דברי' מחיכם . עדי יפרצו מליצות' . ושימו'
 לזכרות כמשלים גסיס ורבי ההעברה : וכמוהם אזר הכתוב הכל היות
 יתשרו הקורט הלא אס' שזה פני והפיץ קנא' וגו' יעווש' . ואמר עוד הכס'
 ערלה אזנם משתוע וגו' . כי צ' לצו' הו' לקי ועיר שם זעיר מס . וכבר ידעת
 מענין יחוקט' ככמות יער הכגב . שהתנצל ואמר אהי' ה' אהי' ה' אהי' ה' אהי' ה'
 ליהלא מתשל משלים הוא . והוכרה לפרוש להם הענין כפ' א' רכגלה . ומה
 גם עתה רבים מעמי הארץ אינם יודעים משפט המליצה ומעשיה . דברי'
 קבמים ומידותיהם . היו לזרה בלשם לא יתפז' כס' :
ונשאתי עליהם זה המשל . אמרו צי' מלך פרת עשה יום משתת
 ושחקה . וינו לכל עמו תפער ועד זקן אשר יהיו נשמים
 ושחמים כהיום הזה . ויעמד להם משוררים ומגנבים כיד המלך . למשן
 ישמחו לקולם . ויחוקט' הדבר . וימלאו בהם אכזבים אשר חרו ועצבו את
 רוחם . ויתפלל המלך ויאמר מה לעם כי יתאבלו . אין זה בלתי אס' חנפס
 ארכ' המות איש אל אשר בשרו . לכן לא שמו איש עדי השתתה עליו :
 וישלס

כלב
 רלח
 ככה
 גשה
 שיר
 רלח
 בקר
 :
 תיו
 יע
 יים
 כרי
 גחו
 מרו
 טכ
 מר
 :
 חוש
 מו
 תן
 יח
 מן
 יח
 יח
 כו
 חה
 :
 כו
 :
 חה
 :
 לא
 זוי
 תן

מלאכת השיר

וישאלם בעדם וישאלם לאמר מדוע לא ישתחו לקול כיכור ועוגב ויענותו
לאמר ואיך נשתח לקול המסוררים . אם הי' לאבל כיכורם ועוגבם לקול
בוכים . הן הכין המלך כי עבדי טבעם וערל לבם עשתה זאת . כהיותם
עובדי האל' אבשי הכפרי' . לכן לא הביכו ויפה קול ומיטב כנגן . ויזו המלו
ויכאפו איש כפרי . וכידו ככל גדי עיוס . וכגן בידו זרות להם ואז נחמה
בפניהם השמחה . ויתנו את קולם בשחוק . ועויליהם ירקדון . וישמחו
מאד לקול הכנל : **והנה** ככה יקרה למסורר עם מאזיני דבריו .
כי זבי הכפס יביכו בעימות המשל מה ט'בו ומה יפיו . ויקמו את ערובתו על
אמיתתו . אחרי אשר יביכו ממנו העבין הנמשל . אולם קטני השכל וגפי
הרוח . קלי הדע' וערלי לב . המה לא ראו אור בהיה וכאין עינים יבשמו .
כי יקמו הדבר' כפי המשל אשר נשאו עליהם . ויבינו הילוף האמת . אחרי
אשר מיטב השיר כוזבו . והם יקמו מלקם בכיז . ויבינו אותו על פשוטו
כפי הכתו הא' . וכבר אמרו במדרש ז"ל משל למי שנאכל לו המרגלי כו' כף
המשל הזה אינו כלום כו' : **וכן** אמר הכתוב תפוחי זהב בתשכיות
כקף דבר דבור על אופניו . שפי' בו הרמ"ם ז"ל שכתו כפתורי הזהב
הנתונים בטככת הכסף דקת העינים והחורים . אשר אם יראה אותם איש
חלוט הראות יגזור היות חובו כדורו כלו כסף . והוא שקר . אולם אך הראות
יביט דרך המורים כפתורי הזהב אשר בתוכם באמת . וככה הוא דבר ענין
השיר והמשל המדוב' על אופניו ר"ל על פ' פניו כנל : **וממה** שידענו
שהתפלה היא צורך גבוה וזאת מחו עלותי למען למוג לב והמתפלל יתן אל
לבו כי הן לא ידלו טובו בלתי אם כל יתבו מושלך עליה . או אז יכע בעמל
התפלה את כפשו ויטבור את לבו הזונה לשוב מן הממס אשר בכפו וישו אל ה'
וירקמהו . וידעת היום והשבות אל לבבך מה ראו על ככה כותסי הפיוטים
אשר הרבו דברי מיר ובקשה בפני' ממני טובים . כי היתה זאת למען עורר
לבות בני האדם תלמיד עם מבין כקטן כגדול ישמעו אזניהם מה
שמוציא' בפיהם . כולי האי ואולי כופל להעיר רעיוניו להאזין אל מוצא
שפתיו . וכדעה נרדמה לדעת את ה' כשחר ככון מוצאו בקרב לבנו עת
התעורר רוח דעתה ויראת ה' בקרב רעיוניו . וכאשר יענו רבוי התפלות
כן ירנה וכן יפרוך החפעלו' כפשונו . לזכות בבור כפידו ולאוב' אל ה' ככל
קראנו אליו . לכן אין להוש' אם קצת הפייטנים לא שמרו דרך הנאות כי
העבין המביא לידי התעוררו' הנפש הוא יותר בעלת' ממלק הנאות
בעיני' האלה כי הוא התכלית המכוון בזה :

בהיות

על האור מטוב הדוראן ענין מוכרח בהיות כל כמלא משמח
אלהים ואנשים כמש"ה מאור עינים ישמח לב . ומתוק האו'
לעינים

לענינים . ומאמר ו' ל' אודלא יומא חידלי קצירא . וזה כירוס איש השמח
 וטוב לב וכלכל מחלוא . לכן תכונה השמחה כשח' אור . כמש"ס ליהודים
 היתה אורה ושמחה . פי' ששון ושמחה . ויותר לרואי השמש ואור הלכות
 כמו שדרשו ז"ל אורה זו תורה . ואמר הכתוב אור נדיקים ושמח . והיא
 השמחה המשגת את כל משכיל כאשר השכיל על דבר מה יקרו רעיונו .
 כמש"ס כי שמחהו ה' בפעליו . פי' כאשר נתתי לפי לקור בחכמה על
 פועל ידך בטבעו יצוריק . אז שמח לבו שמחה רומכה אשר היא משון
 העו' הכשתיך בה אכילה ושתי' ולא שאר הנאה החושים . וזה"ה תודיענו
 אורח חיים שובע שמחה את פניך נעימות בימיך נצח . פי' תודיע אותי
 אמיתת אורח לקיים הנתיים . מטבע השמחה המשגת אותי בהשכלת
 קועל כפך אשר לפניך . והוא זה יעיד הנעימות הנכחי אשר לחתקומיים
 נמיניך . ובכמהו אמר רבים אומרים מי יראני טוב וגו' פי' רבי' נתילים
 השיב ואינו יודעי' מה זה טוב להם מספר ימי חי הכלל . אך אינו אומר
 נסה עלינו אור פניך ה' . פי' הרגל עמנו . (מטעם כי לא נסה ללכת)
 אור שכלך הפועל . כי הוא הגדל השמחה בקרב לבו יותר שמחה העה אשר
 הוזה להם ברבות דג' ותירוש' . (והמ"ס תורה היתרון כמ"ס מכל מלמדי
 השכלתי שפי' יותר מן מלמדי) וזה כי בא האות והמופ' אשר בהכבר הימי'
 הכאים אז אינו והשלום יחדיו אשכבה ואישן שנת עולם , כמע' יבוא של'
הערה אמר המעיר הנה רבים ישאלו דרך פניהם ישונו
 והפלאו מפלאות המים דעים אשר דרוש דרש
 במדרש . מהיכן נבראת האורה . ובאה ההשוכה מאור לכושו של הקב"ה .
 שכאמר גיטה אור בשלמה . והנה רבים אומרי' לכפשם מקאי' עצמ' לרעה
 מה גשהה האורה למקור עלי' מאי זה חומר נבראת יהר מכל הנבראים .
 והלא כל הנבראי' נבראו מחומר הא' אשר הוציאו השי"ת מאין ליט ותהיה
 האורה כאחד מה' . ואף כי כפי' אמרו ז"ל הכל הי' מן העפ' (ר"ל מן האר'
 הלזו הכשמה שזכרנו הנעדרת מכל צורה בתולה) אפי' גלגל חמה אולם
 כל משכיל על דבר ימצא טוב עפעם בזה חמה שהעירונו כד' לרכיבי מזה
 ואמרנו שם בגדר האור ותהותו שהוא גשם נובע מהשמש . ובקיות השמש
 גשם ב"ת יתקייב מזה שיכלה השמ' ברוכ הימים . וע"ז ערך השולל שאלחו
 לשון כינוי נפעל מהיכן נבראת ולא . ולא אמר נבראת בלשון עבר . ופי'
 מהיכן נבראת האורה בכל יום ויום . ומאין השיג ידה די מקורה אשר
 יתקר לה מאורה אשר חלף הלך לו מדי יום ויום . אחרי שאין כל מדש חמת
 השמ' . והשיב ע"ד השירי מאור לכושו של הקב"ה ר"ל מהאור שהוא בעצמו
 שהוא אור העולם ומלואו אשר הוא לכושו של הקב"ה . אשר בהם יתראה

מלאכת השיר

כבודו ית' (ואין לנו דרך אחר להשיג בעל' כבודו) ככבוד האד' המלכותי
 כמו שר' יקרא למנא מכלדות' וזה כי כיצדי האורה נסוגי' אחר מהמותא
 כדמיון אור מזור ובאי' אל' יקורס שהוא השמש וכרוך כבוד ה' מחקומו הוא
 מקומו של עולם ר"ל המקיימו אחריו אשר יקר בטבע המציאות לכל יאבד
 ממנו תלויה כי מה שהי' הוא שהי' וממנו' שהם כאי' הם הם שפנים ללכת
 וכפי' אחר זורק השמ' ובא השמ' ואל מקומו שואף פי' מתאוה לשב' כל' לכן
 זורק הוא גם לעול' והכן זה כי ככון הוא ויתר הדברי' התיך מן' ג' ל"ד מזה
 יעווי' ש' . והנה שפיל ואזיל המליץ ועיכוהי מטייפיץ לבוא עם כעלמים .
 כי ידבר דבריו שקופים ואטומים . וזורה זורה דרכו להכין הנעלם בגלגל
 ובקוף ירמוז על פועל כפיו מאמרו התלנים ודברו לפעמים ע"ז ההעלם
 והקמור ומתקנז כמתקנז מ"זל כאמר' אם הי' מכ' מכין מדעתו ע"כ הערה
בהיות הנטיע' . קבנת קיום הפרי לנצח . אשר כמוהו תיכי הנמצאי'
 שמורים ללכת לכן דמה הכתוב זה המציאו' בכללו לג' ומיכי
 הנמצאי' לאילנות נטוענ' התיכו . כל עני עדין כגן אהי לא דמו אל יפיו :
להיות מזון הנע' ח' קיום בוחות גופו והתמדת מציאותו . לכן יכנס
 הכתיב הדבר אשר הוא קיום הנפש והתמדת מציאותו בו בשם
 אכיל' כמש"ה לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע דבר ה' וזולתו :
כל המושל ימ' דברי דומי' כשם לכד או כפעל לכד או כשכיה יאד .
 משל הא' למשפט והנה משפט . משל הכ' דמיתי לקאת מדבר .
 משל הג' נפש נפוש . והנה הכרזל המלוטש יקרא נפוש כמ"ש הרד"ק
 אשר כל מביט בו יראה תמונתו . אף כי בו נכתבו המכשוי' כמש"ה הקלל
 בחצ' וגו' פי' לטעם הקנים למען ירא' בהם תחובו' ודמיונו' אשר מהם ושפוט
 בעתיד . וכן הוא אמר' פעל הנקט ללכת לקראת נפשי אף כי לצייר תמונו'
 ודמיונו' שמריות כמש"ה ונקט עפר לחמו . והרי זה בא ללמד וכחאל למד
 פי' הפסוק והנה ארבע מרכבו' וזלמות מכין שני ההרי' וההרי' הרי נפוש .
 ולפי דרכו ידועי' הם זכג' כולנו הם ההרי' אשר בתעדר ההעדר המולט
 ותחומד יעדרון אשר מהם וזלמו המרכבות עם הכרוכי' . כמש"ה ואדע
 כי כרוכי' המה (מטעם כרוכי' מעשה חושב שפי' תמונו') והי' מקפר הרב
 כמקפר השליכות אשר הי' כפולס שרשי' יעקב כמו שמתרו מו"ל :
להיות הקרב כלי השקית לחבל הנע' ח' . לכן יכנה כל דבר השקית
 בשם קרב . הקרב כמרכו המלכי' . ומגדלותיך יתוך כמרכבות'
 ומזה סוד וגם תפלת היו' ברק הקרב ההתנועת בלתי עומד על מתכוו'
 אמת אפי' רבע אחד ל' יכנו עולם ההוי' וההפך (שאין מתכוו' עתים
 דומין ז' לז' כמו שבא ע"ז המופת) בשם לקט הקרב המה שכתב וכו' הנמצאי'
 הכרוכים

זו ט

הכרוזים הנקראו בשם כרוזים. כמש"ה כרוזי מעשה מושב
 והוא אשר הוטע על אס הדרך לשמור את דרך עץ החיים ודרך גדולו יעל
 בית ה' להשתמש בערן גן האלהי. להיות מדבר בפעל מני נתי. כי לא
 יוכלין העבדים לאכול לחם וכהח' דכפי' בלתי אס ונקבו עמם כפרוזדור
כל בעל יכולת וכן יכחו בשם אלהים. כמש"ה עד האלהי יבוא דבר
 שיהם. פי' שפטי בעלי יכולת וכן. וכן יבואו בני האלהים
 להתישב על ה' פי' כחות המציאו: **בהיות** המפץ והרצון הוא העולה
 על הרוח לכן יכחו בשם רוח. א אשר יהי שמה הרוח ללכת. פי' המפץ,
מטבע המים להיות בלתי שומרים תזכותם, כי הם משתני' אמוד
 לתחנות ותבניות הכלי אשר יתפכו בו, לכן ההומר אשר כמעשהם
 יעשה בו ככוהו בשם מים כמש"ה. ויבדל אהי' בין המי' אשר תח' לרקו'.
כל דבר מוכן להחזק אל דבר זולתו. וכחו בשם איש ואשה או אס
 וא' ת' כמש"ה ופניה' איש א' אחיו, מקבילות הלולאו'. אשה א' אחות':
החלק תכל' גשם הפועל בעצם ותתפעל כמקרה יכחו בשם גלם.
 כמש"ה ה' בעיר גלם תבוה. ר"ל עיניכם הנחשכ:

בהיות גדר הדיבור להקנות ידיע' לשומע, לכן יכחו כל ענין מקנה
 ידיעה מה בשם דיבור ואמירה. יום לנוס יביע אומר ולילה וגו':

בהיות רגלי הב"ע מ' קס המה סבית הגעתם א' מקום, לכן שמשו
 הס' זכוי' כמלת רגל במקום מלת סבה. ויכרך ה' שותך לרגלי, פי'
 לסבתי, וידעו שהסבה מקיימת תשובה. ואחר שכל ענין אמיתי יש
 סבה למציאותו, לכן תבוא מלת אחת במקום קיום. יחד במקום נאמן,
 פי' מקום קיום, ולכן אמרו ז"ל לקר' אין לו רגלים, כי אין לו סבה הקיום:
הכתובי' ידברו לפעמי' על גד העולם וההקטר וכתקו' אשר יבארו
 דבריהם וילמד סתום מן המפורש. כמו גם מעוף השמים

שבעה שבעה וגו' ולא פירש בו אס מהטורדים לבד. ולמד מן הבהמה
 המפורש בטוררי' לבד, וזולתו: **וה' אר'ר** לדעת כי משוררי' הגוים
 ללשונותם, שקלו שיריהם כמספר מפקד יהודה ותנועות, ורכים מבני
 עמכו מקנאה מדבר עשו גם המה בעברית כתבניות, כי למען הראותם
 שלמותה לשון העברית אשר לא יחקר כל בה. (מ' כי ע"ד האמת לא זה דרך
 נחות העברי' כמ"ש המלך הכוזר) ואמ"ו שכ הדכ' מנהג בין המשוררי'.
 והבניקוסו בגדר הנחות, עד כי לחלק היותר בעלפה כנחות, משכוהו וא"כ
 איפה ראוי לכאר גדר זה הסלק, ואומר **כל** שו"א שבראש התיבה עם
 הנקודה שבלת הסבית ממנה, נקרא יתר, ואין גדל בין היות השו"א
 הפוא שוא פשוט, או אס הוא מטף פתח, או חנו, ל, או מטף קמץ,

מלאכת השיר

או אם הוא מלא פוס הכא במקומו, לכלם בש' יחד יקר' עם הנקוד' הכ"ה
 אמרו, ויחר הנקוד' בשם תלושו יקראו, ופעמי' גם הוא שבאמצ' התיב'
 עם הנקודה שאמרו' בשם יחד יקראו, ואז הנקודה שאמר הוא הוא
 לתיבה שלפני' המשה, ונהגו המשוררי' להעמיד האות המנוקדת בו אל
 תיבה שלפני'. ועל פני' מקף להודיל ולהודע כולל אמרו' תחשב כמוכן, וכל
 בכל טור ושור מהשיר יתדות יתנועו' שנות במספר ומפקד במקומות
 למנוכותם ולדוגמא בעלמא לציב לך שיר מב' טורי'. והמה פכתוביל לפניך.

שני תנועות	יחד כ"ת	יחד כ"ת	יחד כ"ת	יחד כ"ת	שני תנועות
שיש כח	עברל שקח	ישור צחות	עלי לוחות	עברל שקח	שיש כח
כ"ת	יחד כ"ת	יחד כ"ת	יחד כ"ת	יחד כ"ת	כ"ת
פרד	לשינוף ב'	עזוב שיחורת	כרי צחורת	לשינוף ב'	פרד

כיצד שיש כהה, הם ב' תנועות, ר"ל נקודות, ע"ל הוא יחד, שפה, הם
 כ"ה, וכו' כמו שנתרסס, וכסדר ומספר הזה הולך גם הטור הב'. והעמדתו
 הוא' ו' במלת ועזוב מרוקת המה, כי הפתח מתחזי' משלמת היתד וב' ת'
 של מלת לשינוף, והת' פ' של העי' ע' עם חולם הזי' הוא היתד הב' וכו' .
 ובדרך הזה יתברר שירי' מיתד ותנועה, ויתד ושתיים, ויתד ושלש תנועות
 ויתד וארבע כרצון איש ואיש, ונקרא זה המין מהשירי' **שיר מורכב**
 בהיותו מורכב מיתדו ותנועו'. ועוד מיכיל לשירי' הא' הו' **שיר פשוט**
 והם השירי' שלא יבוא בהם שום נע כתיביתיו ונהגו המשוררי' להרכיב כל
 שורה ממנו מ' א' תנועות, ומיפיו שיהי' קיפוי הפקויו' מלעיל כמו שיר
 לו זהכ בכופך בו אשר לפנינו כווא' הזאת' ככל פקוק יקראו בשם **דלת**
 וכשוא המאמר ממנו יקראו בשם **סוגר** כמו שיש כה ע"ל שפה, הוא
 הדלה, ושור' נמות, ע"ל לוחות הוא הסוגר, ושניהם יחד נקראו **בית**.
שיר השיר נקרא כל שיר שיכוא מרוז באחרית הכתים יר' לכסוגר
שיר חרוזי' נק' השיר שיכוא מרוז גם בדלתותיו כמו שיר שאו קינה
 בו' כדף ס' מזה, **שיר מהולק** הוא אשר לו הפסקים רבים מרוזים
 כמו צרי מלים, חכום כמלים בו' כדף ס' מזה **שיר משובח** הוא
 אשר יתרוזו בג' אותיות. **שיר ראוי** הוא אשר יתרוזו בג' אותיות' כמו
 קנוי. עם כנו **שיר עובר** הוא אשר יתרוזו באות א' ת כמו יקסור.
 עם יזמור, וזה גרוע מכלם. **מצחות** המליצה לרדף אמרים, ר"ל
 כאשר יביאני ההכרח להזכיר איזה דבר במליצתנו פעם ושתיים, אזי
 נזכירנה על פי קעלו בשינוי בת כות כמו כקיל שוטה, מכס, משכיל,
זולתו: ומיפיה לרדף אמרים, על דרך סיפורי הכתובי', ואף כי
 להכיל

להשיא באיום מקומות מקרא מלא או חפצותו וכתמוהו אמרו ז"ל ליטכא
 דקרא עדיף ; וישיב כוח לשי המכוון ריש מלין , ואת המעין ראה ועשה
 ככבתי ואלו היו דרך כצקות והמליץ קלה בעיניך בעבור שאיך יוכל לשער
 הכלית דכי הלא ג"ס ח"ל היו זיקרותיה כח"ש ז"ל לעולם יקשר אל' כלשון
 בקיכו , ואשרו איך ה"ק"ם מקפה סכר שיחה נאה והם ענתי מליז'
 מודות להם , כמ"ס בהגדה דרבה כב"ס ואמר ר' אב הו כד הוה
 מתעבי כל הכמה אמר אחריגו לפתחין כו , ואמרו שם בני יהוד' שהקפידו
 על לשונם מחקיותה בידן מורפן כו , וכמו כן דרשו ע"פ כווי אהם מאד , זה
 אדום שאין להם לא כחה ולא לשון , א"כ איפה ג"ס איש מחנו אשר בלעבו
 שפה ידבר וכיעל מחנו רוב המדבר כל' העברות , ג"ס הו' כ"ס בזוי יכונה
 ומי הוה זה אשר איז רומצה שפתיים במדבר , הכי ככדל הוה : עוד שכתו
 וראה כי הו' רבי יצחה עם שארץ אשר כראותם ספרי מליצה המוכרי' על
 דרך סיפור ושיחות חיות ובהמות כאלו משר' , זה עם זה , ופטירו שפה
 ויאריו כולשון על המדבר ועליו יושקו , ולא דעת ולא חכונה בהם כיהם
 הנה דברי הכתי' וקידותם אשר המ"ך החכם ישימהו פיכת ספרו , לשם
 ולתפארה , כאמרן להבין משל ומליצה דכרי חכמי ומדותם , והן זה דרך
 כל הכתי' והקפידו מקדמ' אמרו כן אד' חוד סידה וגו' . הכשר הגדו' גדול
 הכנפים ארך האבר כאל' ה'כנון וגו' . הלוקו הלבו העני' למשום עליה מלך
 וגו' הסוח אשר בלבנון שלחל האר' אשר בלבנון וגו' וזולתם , וגם חו"ל דרך
 מליצה מידות להם כמו שא' זרו שר"מ הו' לו ש"ג מאות משלי שועלים ואנו
 איך לנו לא שלשנו , ועשה בעוונותינו ג"ס שלש אלה איך אחנו מליז' כחוכר' .
 והכך רואה כי מאת כתיאיכותו "ל' הית' זאת היא כפלאה בעינינו , וכי דרך
 כבושה היא להם כמליצה מידות , לכן אל תתן את פיך לקטיף את כשרך ,
 כי על המלציג באמר עין תלציג לאכ' וגו' : **א**מר המציר מה יקרה
 ואם השתיקה אשר תשים מעקשים למיטור , אשר המה ככתובי , וממנה
 יראה וכן יעשה כל אשר מלאו לבו לקרבה אל מלאכת הכיבוד ככתובים .
 וכראו' המעו' מליצו המליץ יחד חוכרות . כשרד החכמה והמוסר מחוללו' .
 ויצו למכנף על השר' והשרו' , להט חין ערך ודבר גבורות . ויאמר

לו זקב בנופך יחרו נאחרו

הן עת תזרח שמש להט יבריקו

בן מוסר ושיר עת יחרו יצמדו

מה טובים ומה יפים חן יריקו

אם יתקע שופר ועם לא יחררו

או הרב תבוא וחיל לא יחזקו

בכה לוקחי מוסר צדק למדו

איש קנה תוכחת רעיו נתקו

שמש ואור בשמים נוערו

הבוקר אור חיתו יער נפרדו

בן יושר וטוב במוסר נוסדו

יהל אור המדע רעים נשמדו

כסף סיגים עת יחרו יתלכרו

באש פחם ועופרת יפרדו

בן איש רשע בגד בוגדים בפרו

בעת רגלו ברשת ילקרו

משמע מוסרו ממרי יפרדו

מתקו נופת צופים עת לב יסעדו

גפלאה אהבת נשים מדבד רבדו

בן נמלצו שירי מוסר יום נולדו

מזהב ומפן רב יחרו נתמדו

צופי רבשם חדרי בטן ירדו

מואב והגרים בשירים שקדו

מוכ שירי עבדיים נוקשו נלכדו

עת רגלים במישור השיר עמדו

אם את רגלים רצו לא מעדו

כי רובם בקודש על בן נכבדו

שיר

וע

עני

אורו

עני

פני

שיר

עני

עני

יערב

פרי

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

עני

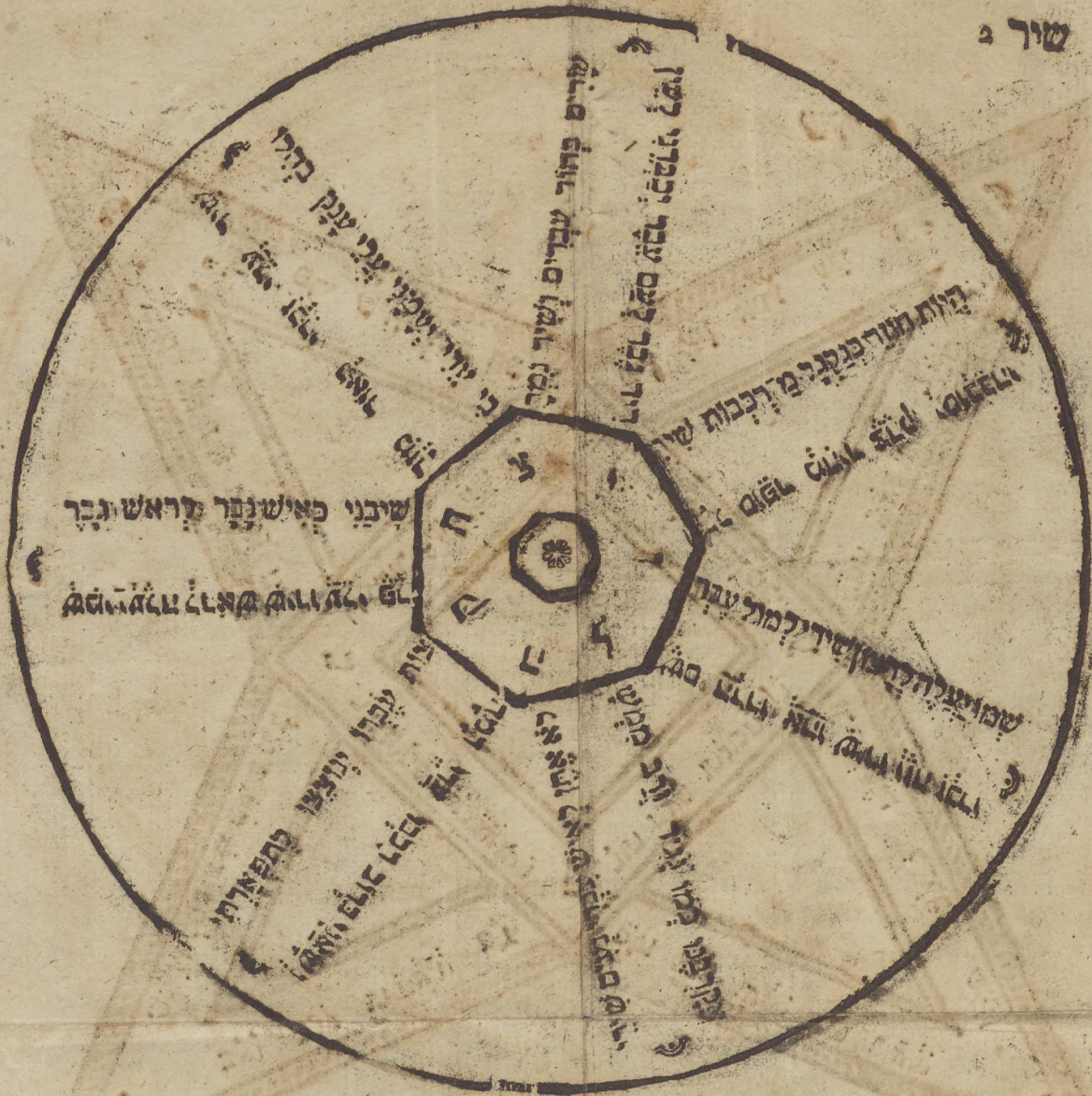
עני

עני

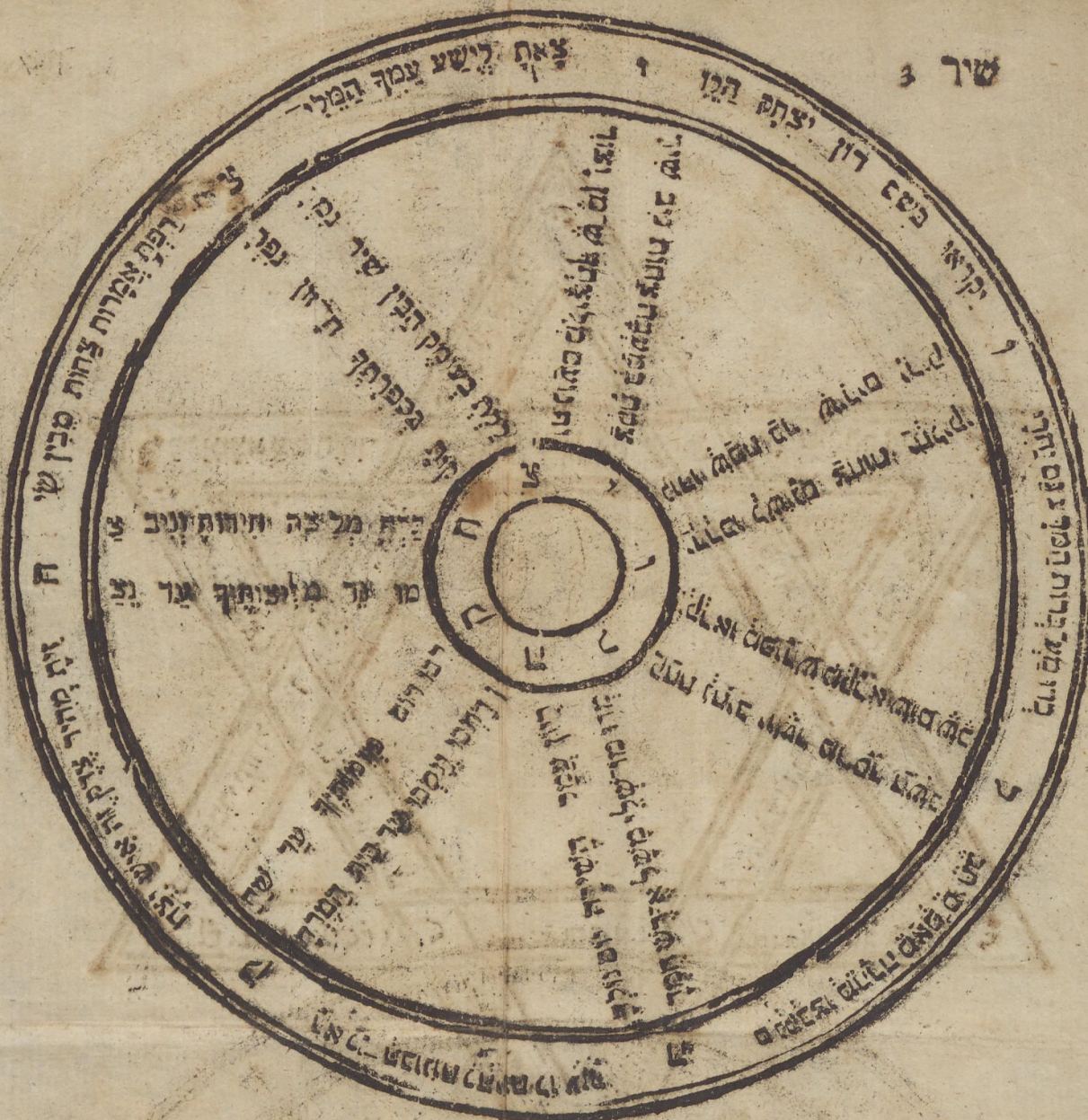
עני

עני

עני

מיום קודם עולם
 רור וקר לשם עבר
 דמות מזור מנפיר מרכבות שיר
 ואלפים ואלף אלפים אלפים
 שמואל ודוד וידיד מלך עמו
 ואלפים ואלף אלפים אלפים
 לפני פניו פלאי פלאי פלאי
 לפני פניו פלאי פלאי פלאי
 לפני פניו פלאי פלאי פלאי
 לפני פניו פלאי פלאי פלאי

למען ספרו המלך המלך המלך

למען ספרו המלך המלך המלך

למען ספרו המלך המלך המלך

למען ספרו המלך המלך המלך

למען ספרו המלך המלך המלך

למען ספרו המלך המלך המלך

הש
בא
לפי
עד
ודכ
באר
באק
זכס
יע
דא
בד
מי
מי
בוא
יכי
הא

שד

השער הראשון במהלל החכמים רבים וכן שלימים :

הפרק הא' יבין שמועה . בראשית הנסיעה .

באום

ואיר המדכרי אחי הנעיר באפי . כאשר היותי בימי חרפי .
עת בערה כי שלהבת רשפי . וזלגת מוקדי כוספי . ופסיתני
להניג אהלי שדוד . ולעוף על כפפי רוח הכדוד . ולנסוע מנקעת הלכוכך
עד אשדוד . ועיני ולכי יחד חוכרות . לראות חדשות ונזורות . מין צרך
ודבר גבירות . שמתילפני את כל הכבודה . ואלך הלך וגם ע כעלת
אשר ליהודה . בואכה אשדודה . ואכזא היום א העיר . והנה בראוביה
באספיה יחד רב ונעיר . וקל שאון עולה מעיר . ואשא עיני ואראה
הנה הכל משוררים . עכרים ונזאים מן החורים . ולעניהם כנור ונגל
ואיש שיר כשירים :

ירען

האמר ויאמר שמעוני אחי ועמי וילד בן לנעמי . הוא שמעיה
הכחמי . למשפחת השכמי . בן עכן בן זרח בן כרמי . הוא
ראש לזירים . ודבריו נקובים ראשית המוקרים . אליו תשמעון כקטן
כגדול . כי הוא מעוז ומגדול . וכל עובר מתעבר לרוב מוקריו . חזול
יחזול . ויעמוד ויקרא בקול גדול .

מי האיש	אשר יבחר	שמוע מוקרים
מי גבר	יאה הבין	לשון בבירים
בוא יבוא	ותרוה נפשו	עסיס השירים
יביק צוף	רבש הצחות	חכב מישרים

האספו	והקבצו כל	ויעל משלו
ואשרו הנה	בדרך בינה	עמים

שער הראשון

אביע	מושלים	מח	כמי	הקצבות
ערכתם	ת	קחו	ברננה	
שמעו	א	מרות	צוף	שירי
		קחו	מוקרי	בראש
			כל	פינה
ארויכם	מליצות	צהות	מחטבות	ת
	בנית	הרעיון	ויוז	התבונה

הפ' הב' קול ההברה הלפרי . ואוספו אספה .

ו' ראספו כלם כאחד סברים . אל הרחוב אשר עשו לדברים .
 ללקוט מנייני המאמרים . ולהעניב מקום הסורים .
 ונעמוד האחד על עמדו לפני העדה . וישם סכין לתורה ולתעודה .
 לתת לאשים תורה . ויען האים הוא שמעיה הנקלמי . ויאמר שמעוני
 אחי ועמי . מפני צדקי ודורשי שלומי . אכי עס לבני לככות בית
 מוקרים . לקחת מוקר השכל צדק ומשפט ומשרים . לכבוך משל
 ומליצת קידות ושירים . ועתה כפילה כא חקתהו . לפני אלהינו .
 לישר אליו לככו . ולהיותו עם סוכו . עת כשא תהלתו עלי שפתו .
 לכל כבזל כלשונכו . ותכתב זאת לדור אחרון . והשי עד עולם לזכרון .
 ולשון אלם כשיר חרון . עת עס זו תהלתו יספרו . ועוזו בעליותו
 ואתרו . אז כה תהלות ה' יבשרו . והיתה אזכרתה לראשית התהלות .
 ונות מקלות . למבוא התהלות . להרים קול בשיר התהלות . ויעכו כלם
 לאמר קום ועשה כדכרך . שלם לעליון כדרך . וה' אהיך יהיה כעזרך .

הפ' הג' פתח דבריו יאיר . ורעיון לבו בתפלה יעיר .

ה' אלהים אתה התהלות להראות את גדלך . כהראותך מסדך
 את עבדיך . להודיעם כי רוצה אתה בשירו
 וידיך . אף כי איך תהלה אשר תכלכלך . ואין מלה אשר תכלכלך
 ואיזה בית אשר יוכלך . או מקום אשר יוכלך . או שכל אשר יוכלך
 כי סכה השמים ושמי השמים וכל נפלאם לא יעצרו כח לכגיד תהלותך
 ולשירך

ולפארך אהת מני אלף מרומתויד . אף כי יעזו אנוש רמה לספר
 ההלוותיד . הלא חגרותו יהן כעזוז כפלאוהיד . כי מי מהנמלאים
 זולתך . יעצור כח לפארך על פי מדתך . כחאר סיובי מתאחד כליל
 השלמיות בלי קץ סולל כל העדר בקיוב מליאהך . והגדל חסדך את
 האדם ותכירוהו לעמוד לפניך בהפלה ודברים . ולספר שמך בכל
 הארץ על פני תוארים ודברים . אשר כערבך זרים וחסרים . אף כי
 שלימים הם אהנו . רק למען דעת כי הן לא בדינו טובינו . ולא נמדל
 מצושק ידינו . למען יקרא שמך עלינו . ועתה יאמן כל דבדך את
 עבדיך ה' אלונו . והיה כל עם פי מהתנני עמך . המרדים לבואמך .
 ותסנים ליראה את שמך . הורס מה ידברו . עת עזוז כפלאוהיד יאמרו .
 וגדלתך יספרו . לבל בלי דעת מליה יסבירו . עת פניך יספרו .
 והיה בוי תפללו אליך כרוח צה שפתים . וכפסם אליך הערוב כאיל על
 אפיקי מים . אתה השמע מכון שבתך השמים . ועשית משכנתי ככל
 אשר יקרא אליך איש איש כגע לבכו . ושלמת לכפשו צרי רבאובו . ולא
 יוסיף עוד נגעו להדאינו . כמו שאמרת כי לא אהפוך במות המס
 כי אם בשובו .

הערה

האר היא שם עצם מה . כמו חכם גבור . והמכונה בשם ההוא יקרא
 מתואר . והוא האדם במשלנו אשר קבל תאר ומקרה המכמה .
 והתארים ימצאו על שני מינים האין הא' הם תארים מחייבים כהמקרה חכם גבור .
 והמיו הכ' הם תארים שוללים כהמקרה אינו סכל אינו חלש . וכל תאר מיוכי ישבו
 מן הסקרון והליאות לתואר בו . דרך משל כל חכם . מכמתו הוא ענין יסוף
 על עצמותו . ויזכנו מתאחד עם שאר תארו כמו הגבור שבבורתו וזולתו
 מהתארים . ואף כי קנה את המכמה אחר שלא הי' חכם . והיא מנעת בו עד
 גבול . וכל זה הוא חסרון במק המתואר . ולהיות הש"ת משולל מכל חסרון .
 לכו אמרו החכמי' שכל תאר מחייב לא יאות לוי' . ואמרו שבתארים שוללים
 המסרונות בחוקו' הם יותר נאותים לו ית' . אולם האמרו כים וגם רבים
 מהמקופלים יתאנו בזה . לכן עשה המלך עשר דבר . ואמר שהתאר הראוי לו
 ית' הוא האמת פואר מחייב . יתנאי יהיו דבריו . הא' שיהי' מתאחד . ר"ל עם
 שאר תארו כלם . ועם עצמותו ית' . הכ' שיהי' כולל השלמות בלי תכלית
 וגבול . הג' שיהי' שולל כל העדר ר"ל שישלח חסרון השלמות מכל וכל ממנו
 ית' . המשל בזה באמרו עליו שהוא חכם תפי' הכוונה בו שהמכמה אשר בו
 מתאחדת עם גבורתו ויכלתו חולקת משלמותו . ועם עצמותו ג"כ . ושלמים
 הם אתובלי תכלית וגבול . מאן ומקדם : לא כהמכמה כפי רדת מיכלתנו
 ומגבורתנו

שער הראשון

הפרק ה' במהלל החקירה . למרבה המשרה .

ויען

קורא ויאמר יחנשא אלהי נבואות . ויגזר הרים וכורא
 נבואות . אשר עשה לנו את הנפש הזאת . למופת ולאות .
 להחיותנו על פני האדמה . כמות לנו דעת ומוח . לדרוש ולחור על
 כל המעשה בחכמה . וכן היום הזה ירכו הכבוא כבואתו . והחכם
 יכבדו . לעבוד עבדו . ולהשכיל באמתו . ואחר שאין עוד
 מכבדו . וכראוי אשר ברא לכבודו . ואין לאל ידיכו לספר הודו .
 בעצם כבודו . לכן חלה עליכו מוכת החקירה כברואיו ומעשה
 אגניו . לספר עוזו ונפלאותיו . לפי הכחות בפועל בראיותיו .
 וזה מן ומי אשר בדבר ה' נפשו חסדה . אזי כמשל ומלצה . יביע
 אומר כדעת ומועשה . והחשב לו זאת לחכמה . לתת לפתאים ערמה
 לכשר דעת ומוח . עת ויזיל לאור תעלומה :

הפרק ה' להבין שמועה . בתפלה הנוראה .

ויעמוד

שמעי' ויפלל . ועל תאות נפשו הלל . ויאמר ה' אלהים
 אלהי עשית את השמים ואת הארץ וכל נבוא צוית . ואדם
 עלי' בראת . באלם וכדמות הכניחך אתו עשית . ותגדל אתו מסדך .
 ותמשילסו על מעשי ידיך . ותכירהו לעמוד לפניך לעבודך . ועשה ה'
 יאמן כל דברך . ששכני אחריו . כי כי בעזרך . תן לי המדע והחכמה .
 למען אצאיה ואבואה לפני עמי כיד רמה . ואעבור באנשי הנבא . לבל
 יהיו למחוכה . ולתת לאים לפי מהללו . די מאסורו אשר יסגר לו .
 וסיה מעשה הנדקה שלום . השקט ונטח עד עולם :

ויען

ומגברתנו ומעצמותנו . וסיה תעלמנו וכלית באה אחר ההעדר . משא"כ
 כוית' וית' . והנה כלאו רעיון כוונתו עלינו פי המדבר מלימק' לו תאר כזה .
 כי תאר כזה יורה עצמותו ית' . ממש אשר לא יושג לולתו . כמש"ה פן אשבע
 וכאשרי ומרת' מיה' . ולא יודע אמיתתו לולתו . כלפי הוא לכדו ויג' מהותו
 ועצמותו . אשר בהשג' פנמו ית' כל המצא' להיותו מקור המצא'ים כלם .
 ותיה' המטה והמג' והמאג' . שהם בעצמם השכל והמשכיל והמושל כוית'
 למד . והנה תאר כזה לא יתכן שיושב לאחד מכראיו . אפילו לעלול הראשון
 כק"ט . והוא תבין כוונת' התליץ באמרו מן סמנמא'י' זולתך כו' .
 עד כאן ההערה :

לפיו

ויען

המדבר ויאמר ה' אליהו ירדך . וישלש ספני . וירומיחך
לרשת ארצך . ויהסוך לב אנשי מלממך . לסקור אל
משמעך . ויהי ה' בעורך . כמלאות ספה עוזריך . כיהם עצמך
כומך ועצבך כאכריך :

המרק הו' במהלל החכמה . לתת לפתאים ערמה .

ורוח

לכסה את וואת כן זימה . כלכחו מן הרמה . וידבר על
החכמה . ויאמר אי חכמה . שכנת ערמה . מאז היות ככף
אלהיך לזומה . כטרם הסכעו אדני המזמה . כטרם הולקו למוצק רבוי
האדמה . כטרם תלה ארץ על בלימה . כטרם כלה את עש קדושו
חורתו הסמיתה . את היא הכרית התיכון המכרסת מן הקצה אל הקצה .
ככל הכמאוי מביה ימיה . יפה את כתרצה . את היא אשר ככל מוצות
חתן קול רכה . מי פתי יסור הנה . אאכילהו חלב הכמינה . ואיכיקסן
דכש משדי הכיפה . אנית למושכלך כלב היראים . שמה כביית ה' בידך
המפואר מעשה צעצועים . ותרד פלאים שנאת כל פועלי און תרכוש
אנשים חטאים . את היא אשר תביה מחשבי הלכב לאור זהרים . תקהל
בעליך באור פני מלך חיים . לתת לו מהלכים כין צבא השמים . קיכני
למלין אילו פיושא הוד רמחך עלי שפתו . כנאת סממ כבבורתו .
וימחר בהפאת מליצחו כבלגל היומי בתכועתו . הן ככל זאת לא יבוע
עדיך בקפה משענת בינתו . כיכל עוד אין ראשית לראשיתו ומדל לעולם
ועד סלה . לכן אמרו לך דומי תהלה :

וישנהו

הערה

להיות

שהמקרי' חלקו המקיר' המדינית לשלש מחלקות . הממלכות ה'
היא הכבנת אדם נעשו . ככ' היא הכבנת סבית . כב' היא הכבנת
המדינה . והנה המליץ לפני ה' ישפוך שיחו להיות הוואית' מנו עזרו . לרביע
משלתו באמת ובזדקת על כמותיו ומידותיו כהלקות ספקס כמלך במדינה .
לא ימעט במקום שאמרו להרבות ולא ירבה במקום שאמרו למעט . כמ'ט
כבורי וכוה תכין מאמרו כסוף כי הם עצמך וכשרך . כומך ועצבך כו' ורוח להסס
כו' מה מאוד הטיב זה המליץ כסיפור שכי החכמה כי כדברי' והלקות האלה
דבר על החכמה כמכמה רבתא דשלמא מלכא .

וישנהו

הפרק ח' בגנות החכמה • להראות מוכוה •

ריענהו המדבריו וואמר • היטבת מאד לראות במלכותך •
 הוצאתיך במסתותיך • כי הגדלת על כל שמך אחרך •
 ואף גם אני אכוא אחריו ומלאתי את דרכך • וארשך ג"כ איך טוביה כרואה
 אמש שואה • כי אם היוותה רבת העלילות • עש זה היא גם רבת
 הצניאה • האכית ואכית • ואמרן החכמים • ודוברי תמים • החכמה
 היא רכתי כהעלה • שרתי בהקלה • תאמץ כפי דרושות המלכותים •
 ותדויה בהלוקי קוטר גל המינים • ואמר אחר מי חכמה גברת הרשואה •
 ורבת העלילות • ואף גם סבת כל קלו ומכה טרום • אנו מרפא לישרים •
 ומשגיא לקוררים • עשו אתי ברכה ואשרפם תפארה • ואל תלכו עמו
 קרי כפרה קוררה • ואמר אחר האש והסכמה לחים ידוים • רוכבים
 צמדים • כי האש הגיה אורה • גם הצעיר הצערה • והסכמה היישר
 לישרים כלכותה • והטעו המטוען לקלותה • ואמר אחר הסכמה והאש
 הם אהבים כלחמים • במשכן אחד טיבנים • כי האש לזולתה תבוט
 העלה • והיא כלה בעשן כלה • והסכמה לזולתה תתן תועלה • ובעלה
 גועלה • כי מי אחר ממעיניה ואחוב • הוא ידלוט • כמש"ה ויוסיף דעת
 ויוסיף הכלוב :

הפרק ח"ב בגדופי החכמה • כוסר ומשמוה •

רישמע געל הידועני בגנות החכמה • להראות מוחה •
 ויפער גם הוא את פיו ויקלל • ואת כורה לארץ חלל •
 ויאמר מה לנו לחבמה בינה • טורם טורה ראש ולענה • הלא הוא אשר
 הקיח את אפי קורם לכפור במצואותו זה • והוא אשר הקיח את מי"אני
 להאמין בשניות • ואת היוכי לכפור בחידוש • אשר כל אלה סברו אל
 עמק ההריקה בהצוחם עלה' • הלא הסכל השיאם • ובהשעם עליו כל
 צבנם וקצנם • וכו הוא הסכל לכל הכושמים עליו • וכל היווס כבז ושוד
 ירכה • אם לא כקום כפרד אין הנין כחג ורסן האמונה עדנו לכלו' •
 לכן לא נאבה לו ולא נשמע לו • אף כי ירכה להבר רכות • כי אם כפיו
 סלוס ידבר לבנות ולנטוע אהלי אשדני הדא ומרבותיו יקומם • הלא
 בחרנו ופוס ארבו • לפחוס ולכתוך ולהרוס יקודי הדת • קשתו דרך
 ויבונה • לירות במקתרים הם • יארוט במקתר לחטוף עכיו הדעת •
 לכן אל תפאו למעשמותיו כי למס כזבל הוא • קורן שמש קראו למס

אל תגעו בו פן תסבו כרוע ככליו ותחלק ספרו . וידעתם . כי ההרופה
והכפירה הם מפעליו . ומדוע כעבדו אמתו . רחוק משליו פירושם
עם כעמקי שאל קרואי . וכעבד רבות וסוף חל ולדבר עליה חוצה .
ובאש פחם עלי' לפתח . לשאת ולקפחה . ורגו ושק ואין נחת :

הפרק הש' בתשובת הגוי'וני . ללעג חידעוני .

ויען

אקיימול הגילוני . למעשה הסובי . יופם בעבד הכחאובי .
מה עזרת ללא הכמת . והלעג גרוב עמם . הן זאת ללא
צדקה . ומדרך אמת מאד רחקה . כי הכפרת חלין עלי דעת . ולא נתן
ה' לך לב לדעת . דעת שלימה . כוכפלים לחוסה . כי הכחמה
היטרה . אשר לא תסגד לתורה . לא יסקל כסף חמירה . לאיום הבין
דרכה ולא ידע אכזב שרבה . תולס הקכמת אשר לא כחורה ובחוקה .
גכה סקר נכה . ואין כסל הבוכא ולא דעת . עקב הווחת מוטעת .
זלכה זאת החורה הכחמה . הוא כור הכחמה . לכל דבר כחמה בינה .
ומליצה לאל מרשע להודיש כזבים . לכנוי הכחמים . אשר כשם עם
סכס וככוון נקובים . לכן לא תעלה בין החכמה והחור' קחורה . כחאמר
הקכס בחלונתו היקרה . תלילס תלילס שתיא החורה . כדבר החמור
אוקס הכחמה היטרה . (יעיון מ"ס הכוזרי במחור . תחמי)
וזאת ההורה הככוכס . וקכמה הכחמה . הם אחיש נאמיים . עלי
חולע המתקר אמונים . לא יערכס והבורכ כנימים . סנה זאת היא
קקרובס כן היא ואחת דע לך .

ויעבר

כולס לאמר טוב דכרת הגילוני . ירשיק מחך ה' את הנמוני .
כי כחשוכך גבולי המזימה ערפת . כן משפטו'ך אתה חרפת :

הפרק חי"ד עוד ישא מליצתו . במהלל החכמה לתמתו .

וירסר

עוד הגילוני להטעיר אד מליצתו כי כאש זרבת על לסוכו
מלתו . ירוש' הק' יקרוס באככו . וזאת אי תכיה היות
ככף אלהיך כלי אומן לנטע שמים וליקוד ארץ . גבולי המרשע וסחומס
כרית כרץ . וזאת ליטע הכחלאים . זהרר פלאים . עת יקח' אלהים
במשכס הככראים . גכפת מאד כק'מת . מוסכ אלהים יטכת כלכ כזארי
האדמה . וקולך כשמש כרמה . כי ועלס שואך סחמיתס . לאס ולהפלה
ככא רומס . כל ככורה כח תלך סנימת . כרס וקמס . וספוט עקבך
מכסה .

שער הראשון

מכסה גלגל החמה . לכן הושמה המסופה על פניך . לכל יכה כי פשעך
 מאור עין רואיך . ואף גם זאת תופע בהרה . מהתם המסוס והסוחרה .
 אל כל מאהביך . עורה מני אהבהך . כלל חושקיך . אשר כפסם שוקקה
 ללון בין שדיך . וזיהה אהבהך כשריפית מאכלת אש כלל דודיך .
 הכעיר את הכעירה באחד ענק מזו ארוניך . מוס רבים לא יוכלו לכבות
 אהבת ילדותיך . מי יתך לכל מאהביך כאמות יונקה שדי אמוסם .
 גם יסקוד לא יבוז איהם . השככ בטע עלי ערשותם . אי רכת העליליה
 וגען פוריה . רשפיך רשפי אש שלהכת יה :

ולא יכול המדברי להחאפק כי רוח בטנו קצוקתו . ועל כפני
 פאר כאחזו . ויקס לפני החבורה . ופיו יתחיק שירה
 לשם ולתהלת ולחפארה .

אני חכמה	חבור אומן	ישחרונני	משחרי
עמי דרך	נתיב יושר	אשמח לב	מחקרי
ירכנו	אלהים חי	ויתנו שי	למורי
שפכני אר	בכל נמצא	עלי תבל	בהדרי
קסיר אדם	ואיש רשע	הלא המה	בעברי
ואיש בער	באף יסער	ורא יחפוז	בעזרי
ישלח בו	חרון אף	ומלאך א	כזרי
ומי תאיש	ידעני	אהדכנו	בשירי
גבור שמתיו	עלי מדע	וענה בו	שכרי
ישר דרך	ואיש בר	לכו חושך	לאורי

ויוסף המדברי שאת תהלה . כמעלת החכמה לפי מהללה .
 אי חכמה גברת הני קוצאים תנית
 בית אש שפךך על קר ציורי אדם
 צבאי מער רשפלים
 עת

ער
 קד
 אציע
 יפיע
 ישנא
 יביע
 טובה
 ישע
 מבלי
 צור
 ואיש
 אמ
 ושכיל
 כיוול
 והדר
 ויקרה
 כמט
 ואמין
 כקעס
 כאשת
 הפחו
 כמות
 סי אל
 והפ

הזיון

ה

בְּחִקְמָה מְבַלְבֵּל יִסְרָף עֵינָיו	בְּחִקְמָה מְבַלְבֵּל יִסְרָף עֵינָיו	עַתָּה הִבִּינִי
הַדָּוָם וְתִבְלָה בְּגֵי עֲלֵיוֹ נִם	הַדָּוָם וְתִבְלָה בְּגֵי עֲלֵיוֹ נִם	כִּי הַמִּקְרָא
שְׂאוֹד הַגֶּדֶךְ וְאַסַּק בְּשָׂמִי	שְׂאוֹד הַגֶּדֶךְ וְאַסַּק בְּשָׂמִי	אֲצִייעַ
מָאֵד לָבוֹן הִ' שְׂמָה הַמִּסְנוֹה	מָאֵד לָבוֹן הִ' שְׂמָה הַמִּסְנוֹה	יִפְתִּיחַ
דָּפִי רַע לֹא יִחַרְפְּצוּ בְּתַבְרוּנָה	דָּפִי רַע לֹא יִחַרְפְּצוּ בְּתַבְרוּנָה	יִשְׁתַּאֲפֶף רֹד־
נִבְרַחְתָּךְ כֹּל מִדְּבִנֵי מַדְעַע	נִבְרַחְתָּךְ כֹּל מִדְּבִנֵי מַדְעַע	יִבְיַעוּ
כִּמְהָ עִם הַיְרֵחַ וְעֵת יִחַדְרֵי י'	כִּמְהָ עִם הַיְרֵחַ וְעֵת יִחַדְרֵי י'	מִזְבַּח הִ' -
פָּרוּ וְצִמְיָחוּ אֲמֹת אֲזַנְמָהֶרָה עֲצַת כָּל הַגִּזְ	פָּרוּ וְצִמְיָחוּ אֲמֹת אֲזַנְמָהֶרָה עֲצַת כָּל הַגִּזְ	יִשְׁעֵי י'
יִהְרֶךְ אִישׁ בִּי אֶפְלָה יִבְכִּיר	יִהְרֶךְ אִישׁ בִּי אֶפְלָה יִבְכִּיר	מִבְּלֵי דַת
וְחֹחַ עָרֵי בֵּינֵי הַשְּׂכוֹר	וְחֹחַ עָרֵי בֵּינֵי הַשְּׂכוֹר	צִוֵּר חֶרֶב
מִצִּמְצִיץ פֶּחַ מִיִּשְׁוֹר יִלְךְ עָרֵי יַעֲבוֹר הַדְ	מִצִּמְצִיץ פֶּחַ מִיִּשְׁוֹר יִלְךְ עָרֵי יַעֲבוֹר הַדְ	וְאִישׁ דַּת

אמר

המעורר הכה מקום אתי לגלות את מצויני לבי כגד החפצין המשכיל. כי המליץ קצר דבריו על פי פעלו. וזהו דע כני ושכילך אלהים. כי השכל והכסילות המה שני השכים. ותולדותיהם כיוצא בהם. והם האמת והשקר. כיתולדות השכל הוא האמת כמש"ה והדרך ללא רכב על דבר אמת. פי והדרך הוא שכל האדם שהוא תפארתו ויקרתו כמש"ה אדם ביקר כל יליון. ותולדות הכסילות. הוא השקר כמש"ה ואשח כסילות הומי' פתיות וגו'. והפתיות היא מדה הפהי אשר ואמין לכל דבר. אמרי אשר מדל להשכיל על הדבר לכן ואמין אף בשוא כהפעה. ולא יתכן שילוד השכל האמיתי כוכים בלתי אס כשאר יודווג באמת כסילות. ר"ל שקבל באמת מהקדמותיו הקדמה כוזבת מולדת הפתיות. שאז יוליד השכל"ה הקדמות ועניני' כוזבים לאלפיו. כיוולד שפמה כמותה. וזהו שאמר הפסוק ראש דברך אמת ולעולם כל משפט זרקה. פי אמר שלא נכנס הכוזב בהקדמות שהם ראשי הדבריו. א"כ כל המשפטים הכמשכי מהם הם זרקה :

והנה

אולת אדם תסלף דרכו ועל השכל וועף לבו. לאמור כי הוא סורישו כוזבים. וזה כי משפט השכל ומעשהו כהולדת ההקדמות

שער הראשון הערה

ההקדמו' כמשפ' הגש' ומעשפו בהולדת הצמחי' . ומי האיש אשר נטע כרם
באדמתו . הנה כאשר ירד הגשם מן השמים והולידה והצמיחה גסן
המשמח אלהי' ואנשים . והנה איש בער זרע באדמתו קוצים . וירד
עליהם הגשם והולידה קלון ממאיר וקוץ מפאוב אשר לא כיד יקמו .
והנה האיש אשר מדל להשכיל כראותו ילדי' הגשם אשר לא לאמונה גבר
בארץ הלזו הנשמה . הלא יסרה אפו בו . ונקרבו ימים ארבו . ופיו
יפרה ישע . כאוס פשע . מרשעים יגא רשע . אולם האיש הנלכב יכין בו
הגשם היא מרפא לכוי בשרים . ובהיותו אחד הוכן לטוב הנה יבוא
ממנו דבר והפכו . כי יתן זרע לזורע ולחס לאוכל לעובד אדמתו כראוי
ואף כי קוץ ודרדר יצמית על שדה איש עגל . וכמש"ה עובד אדמתו
ישכע לחם ומרדף ריקים ישכע ריש . והנה הרעה תבוא מפאת המקבלים
והגשם מה הוא לא עליו תלוותו . וכמשל הזה בעיניו כאמר נשכל .
וכי האמר איכה נדע בעניני' הצלדיים הדבר אשר לא דברו השכל
האמיתי אשר שהשגה ידה בכל חכמה ומדע . ואפק בלעדה .
לזה השיב המליך כי' החור' היא אפקקלריא המחירה לנפש השוגגת . כי
אם יענה השכל משפט מהנגד לדת אזי תדע נאמנה כי שקר נסכו . והוא
הדבר אשר לא דברו השכל האמיתי . וכ"כ הכחורי תלילה שתבוא התורם
בדבר יספור אותו השכל .

ואני אמסול לך משל מאמר' ז'ל כל היודע לחשב תקופו' ומזלות ואינו'
חושב עליו הכתוב אומר וזה פועל ה'לא יבישו וגו' . והנה איש
אחד שכל מידי נאחז מן הכח אל הפועל להיות ידיו אמונות במלאכת
תקופות ומזלות . ויירא על נפשו למען לא יתעה במשבובו . כי לא נסה
ללכת עוד במשבובות בלא . וחשב מתשבות לכל ידח ממנו דת . וילך
ויקח לו לוח קביעת המועדי' כתבו אחד הכבובים . ונתן עיניו בו לישר בו
מלאכת משבתו . כי אם העלה משבובו בחילוף משבוב הלוח . אזי כיעל
דעתו וקשבובו כנגד משבוב הלוח . אחרי אשר ידע תיעוש ערכו במלאכתו
כנגד ערך המושב אשר לא יתכן שיפול בו העשות . וזכה באמר אנחנו
במכמה אדם תאיר פניו . כי אם עלה העלה דרך גבולי החורה . אזי
יהיו בעליה בעותי' כי הלכו דרך ישרה . ועמלם בטרהה . אולם אם
יטבו בלכתם ללכת אורחות עקלקלות דרך השבובו בהלים אהלי ההריסה
והכפירה . אזי ידעו בדירור כי נכנס הכזב בהקדמותיהם . והשכל
השיאם אחרי אשר החל לזכות את אצת כפילות . אשר רגליה יורדות מות
לכן החל להנחותם אורחות עקלקלות ארץ עיפתה כמו אופל לא סדרים
כי אם בלמות . והוא הדבר אשר לא דברו השכל האמיתי . ולכן נקראת
הדה

הדת חזרה יען כי תורה דרך ישרה לישורים כלכותה . ואם אמור האמר
 א"כ איפה אחרי אשר כבר ניתנה התורה אשר היא אכן בוקן לכל חכמה .
 והיא בעיר אמרי האמר להורות על כל פינה שאתה פונה בפניות
 החכמה . א"כ מה לנו להתחכם ולבוא לידי נסיון . הלא טוב לנו להיות
 תמים עם התורה לבדה . ולא נבוא לידי נסיון ולא לידי בזיון . ואף
 כי דבר זה ר"ל איסור ההתחממות כתוב בנביאים וטכני בתלמוד במש"ה אל
 הפי נדיק הרבה ואל תחכם יותר . ואמרו מו"ל במופלא ממך כל הדרוש
 במבוכה ממך כל המקור . ואמרו עוד לשואל מה ללמו חכמי יוני . והשיב
 ולתדה בשש שאינו לא יום ולא לילה ואמרו כפולמם של אספיונים בזרו שלא
 ילמדו חכמה ויכתי . התשובה בזה גם בלא דעת נפש לא טוב . ואם אין
 חכמה אין תורה וזה כי זאת התורה אשר עם משה היא מעטת החכמות
 ורכת האיות . כמו שאנו רואי מדין ד' שומרי יותר דיני ממצות ודיני
 סוכה ולולב . אשר באו בתורה בלתי מבושרת . ובהנה זה ים התלמוד גדול
 ורחב ידים עם רמז כללותיהם ופרטותיהם . ולולי הוא לא היינו מוצאים
 ידיו ורגליו בביאור משפטו היתר :

וככה

נאמר במשפטים הנוגעים למצוה כמו מצות ידיעת מצילותו
 ית' ואחרותיו ושלילת הנשמות והתארים ממנו ית' . במש"ה
 במצוותם וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים . שמה ישראל
 ה' אלהינו ה' אחד . הנה על כיוצא בהם נחייבנו לדרוש ולתור בחכמה
 לירע ולהודיע ולהודיע אמיתתן של מצות כולם . ולא נקמך בהם על
 הפשט לבד מה שיצלה מביאורם בתחלת המחשבה . כי מי פתי יסור הנה
 לאמר מדויקים שבן איש לרעהו ינטרף המקפה ועיון גדול לכל נחש
 בכתובותם . ומשפטי המציות והאמדות וזולת שהם נבדחי מרומים יהיו
 מקורים כיד כל אדם כקפם כסכל איש הישר בעיניו יעשה . אין זה כי
 אסרעות רות . וכל דורך בו לא יבוא .

וכי

תשך נפשך לאמ' א"כ איפה למה לא ביארו לנו מזה בתלמו' כלו'
 כמו שביארו יתר המשפטים . לא האמר לה כי זה התלמוד הוא
 ביאור המשפטים הנגלים לא הנסתרים . והם ז' לשכום מקוד ה' לירואיו
 כמו שהיא האמת . והיו מוקרים זה לזה פרטותיהם בפה . וכבר באו
 מהם רמזים בתלמוד תלכשים לבושי המשל ומקום המליצה על פניהם כמו
 שביארו זולתנו .

ואשר

נחשוב כי הם ז' אקרו התחכמות בזה ממה שאמרו במופלא
 ממך כל הדרוש בו . נהפך הוא כי זה האמר יורה סיוב
 ההתחכמות או עכ"פ היתרם . כילו אקרו העיון והחקירה בעניני'
 השמות

כרם
 גען
 יורד
 גבר
 ופיו
 ין כי
 כוא
 יאוי
 מתו
 גלים
 .
 שכל
 ה .
 פי
 הול
 רה
 יאיו
 איש
 אכת
 קסה
 יולך
 רבו
 יטל
 כתו
 יחנו
 אזי
 אס
 יקה
 שכל
 מות
 דים
 יאת

שער הראשון הערה

העמוקים מכל וכל - הו' מן הראוי שיאמרו קחה כמופלא כל חדרוש
 בחכמה כל תקור - ומתרוק מלת מחד שאמרו נשמע שהזרתם הוא
 בערך כל האדם לפי שכלו ודעתו - הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו -
 שאל ירום אל ה' לראות יותר ממה שיד שכלו מגעת - מן הכה עיניו ומאור
 שכלו - וכמו שאמרו ז"ל במקו' אחר משם מחיצה לעצמו אהרון מחיצה
 לעצמו כו' - וכעין זה אמר הכתוב אל תחכם יותר - שהמותר הוא
 בערך המתחכם -

ובביאור

אמרו ז"ל במי' הפסיק כי שאל כל יומים ראשונים :
 שהיחיד שאל ודורש בת"כ ר"ל חכמת התולדה של כל
 היצורי' שנתקדה בעת הנריאה בששת ימים הראשונים - ואם יאמר
 כאומר שכונתם ז"ל היתה על חכמת הקבלה - באמ' גם לזאת צריך המעיין
 לחנך חושים ולהרגיל עצמו בעניני הקירק הרוחניים והנכדלים - עד
 יבין לשלול מהם עניני הגזס ומשיגיו - ויבין ההכדל בין המדומה
 והמושכל ובין מה שבמקרה ומה שבכח - בין מה שבכח למה שבכפועל -
 ובין מחויב המציאות בכחית עצמו למחויב בכחית קבתו - ואפשר
 המציאות כמותלט וזולתם - כמו שהזכיר הר"י ז"ל ע"ז מאמרו הזהר
 כי כל מדומה גשמי עכ"ל - ואם אין דעה ההכדלה מניין -

ואעידה

לי עדים כאמני' מהתשוקה והשמחה - שהדרוש והחקירה
 בחכמה - מרובה לפניו ית' - וזה בהיות הדבר מכוון
 ומושכל כי לא יעשה השם ית' דבר לבטלה - ואף כיהטוב המוקלט לא ירע
 ולא ישחית - ואמרו אשר נטע בלבנו התשוק' להבין פעולותיו ית' כבאזאים
 ושמחה וערכות כחן בלבנו כהשגת המושכלת - הנה הם המה יתנו עדוים
 ויזדקו כי רובה' אה יראו המיתלים לדרוש ולתור על כל הכעשה חקק
 השמש - להבין אחת מני אלף אלפי אלפי' מחכמות ית' בברואיו כמש"ה כי
 אראה שחיד מעשי אכבעותין ובו' - ואומ' מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה
 עשית - ואומר כי שמחתיה' בפעליך - ואומר ישמח לב מתקשי' ה'
 הנה זה לאות כי רובה' במשכילים - ואין חפץ לה' בכפילים - וכחן
 הרמב"ם ז"ל כל' ד' לראשון ז"ל וכל איש אפי' הפתי שבאנשי' כשתעירנהו כמו
 שמעירים היטן - ותאמר לו הלא חכמוך לידועת אלה השמים כמה
 מאפרם ואין תכונתם כו' ומה הם המלאכים כו' ומה היא הנפש כו' והדומ'
 לאלו החקירות - הוא יאמר לך כן בלי ספק ויכסוף לידועת אלו הדברים
 כוסף טבעי כו' עכ"ל - וככה נראה כי הגדל השמחה מהערבית המושג
 לאיש הנלכב בהשגתו המושכלות - יותר משמחה האיש אשר חזא והשיגה
 ידו כסף או זהב - כמש"ה טוב לי תורת פיך מלפי זהב וכסף - וכמו זאת
 השמחה אשר לא יתערב בהשגת השמחה -

ואין לחושים חלק בה . היא מעין עובד . ואשר שהשמה היותר גדולה
 היא הבאה מסבת ההשגה . ואשר תרכ ותגדל ההשגה . כן הרבה וכן
 הפרוך השמחה . א"כ בהיות הא' ית' גדל המשיגו' אשר אין ערוך אליו .
 לכן הוא ג"כ גדל השמחה . כמש"ה השמחה' במעשיו . וכעין זה
 כתב ר"י ג"כ בט"ו לשני מהעיקרים . כפי' נוסח ברכה שהשמח במעומו
 והן בהיותו ית' שורט כל הכמלאי אשר כלם יקבלו תועלת' ושלמת' ממנו ית'
 לא הוא מהם . לכן תהי' השגתו השגת עצמו כי לא יושלם בהשגת וולתו .
 אולם בהשגת עצמו ישוב כל הכמלאים . בהיותו שרשם ומקורם . כעשם
 ונצבת על הנור וכעצם הנישו אל צור מוצבתם . וזה ענין השעשוע
 שזכרו חכמי הקבלה שגשגשע ככ"י מעצמו אל עצמו מאז ומקדם כאשר
 עלה בדרכו הפשוט לכרוף את עולמו . דעהו והכינהו כי אמת נכון
 הדבר מאוד .

ואומר

שאין טענה ממה שאמרו ז"ל מה שילמד אדם חכמת יונת
 והשיבו ילמדה בטענה שאינה לא יוס ולא לילה . אשר
 ואמרו קצתם שהחכמת יונת הוא אצל ז"ל שם הונח להורות על ההתחכמות
 בדרישה ומקירה על תולדות היצורים . כי כאשר נשקף' במקום אשר
 ארץ השתמשו כזה השם ויבואר לנו הוראה אחרת אזי כלמוד קתום מן
 המפורש . והנה מצאנו אמרם ז"ל בפולמק של אספיוכוס גזרו שלא ילמוד
 אד' את בנו חכמת יונת' והא' מסקומו מוכרע שאין הכוול' על חכמת הטבע
 או האריות . כי זיל כתר טעמא שהוא בעבור שרמו להם זקן אחד והעלו
 לו חזיר . ואין בלא החכמות מזה שום רמו ורמיזה . אין זה כלתי אס מה
 שאמרו הוא חכמת אלדי ככר . שקורין (מיט' עלג'י וכל"א געט"י
 לע"רי) . אשר עד היום משוררי האומות ישימוס מקוה לשיריהם .
 ר"ל יתכרו שיריהם על דרך משא ומתן כאלו אלהי הנכר מדברי' זה עם
 זה . ומה גם בשיר הציורי ר"ל בהיות המשורר מצייר ופושט כמו שהתבאר
 בפסח דברים . אזי יתנו עידיהם ויזדקן על פי ציור אלהי הנכר . וכל
 איש יודע חנין בלימוד ההוא ויבין תעלומ' חכמה רעהו על פי ציורו . כמו
 שידוע זה בכל מדינת אשכנז . ועל פי הציור הזה רמו להם הזקן בציורו
 שיעלו לו חזיר . והנה על חכמה הזאת גזרו שלא ללמדה . כי לא די שלא
 התן שלימות לנפש האדם אף כי חזיק לכלות זמן על לא דבר . ואולי עוד
 הסיח את האדם להאמין אמונת אומן כשקרים' וכפמזותם . ומה שקראים
 חכמת יונת כי הם המה אשר ירשו זאת החכמה מאנשי דור המבול
 והפלגה . אשר מצאו את הימים במדבר . חזו להם מהשלוה כי אר"ם
 פקילים היא ובאימים יתר .

שער הראשון הערה

ועתה אליכם אישים אקרא וקולי אל בני אדם המרדום לרברם' .
 מפני כנוכס מן המגיון השירי הלוה . והכה מזה
 המין ה' ספ' רפואו' שבנו הזקי' . ר"ל שהי' מדבר מענין הטלסמאנו' והורדק
 הרמיוני' כמ"ש הרמב"ם ז"ל . א"כ איפה כח זה ולימד על זה שלא היתה
 הכוונה בחכמת יונת דרישת חכמת התולדה . או השלשיות . אדרבה
 כהמון הוא הם בעצמם גילו דעתם שחזרה ללמד' כמו שדרשו ז"ל על זאת
 פועלה' לא יביטו . זה היודע לאחד תקופות ומזלות ואינו סושב . ומי
 פתי יקור הנה לבאר שכוונת ז"ל על החושב לכד כפי השכיח שאנו חושבי'
 היום . לא על הלומד חכמת החכונה וההלכו הכוכבים אמרי שערך
 המחשבה עם החוכן הוא כערך העור עם הפכהיב אותו . ודרשו עוד דע' פ'
 כי היא חכמתם וכינתם לשינוי הצמים . זה תשובת תקופות ומזלות .
 ובאמת זה המסבון המקור בידינו מאבותינו וירם עב"פ שאבותינו ז"ל
 היו אנטגוניכים גדולי' . אשר לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום .
 לכן לא נכזו כי נדבר את אוביכם בשער . ומי לנו גדולים בהנדסה
 מהתלמודיים . ומה גדלה תועלתה ללמד בני יהודה משפטי הרקת
 בלתי זרעים והכרם . והלכות שבת ומדות המקואות והרביעיות .
 והלכות טומאת מת וזולתן . וכן בטבעיות ואלהיות כמא' לחו"ל מליצה
 חידושים ומאשרים בתלמוד ומדרש יורו יורו גלוי הכיאר שלהם ז"ל אשר
 ידועתקקירות . כמבואר בשלישי למורה ועתה מיו זה רואה יעמוד
 לפניהם ויאמר שהם אקרו התקירה והדרישה בחכמה מכל וכל כמו
 שביארו אמרם מאי ללמוד חכמה יוכיו ויקיו בעיניו בתלמודיים ככא
 דורש ואין כאה מקיו' . אין זה כי אם רעות רות ואף כי הרמב"ן כפירושו
 לתורה והרי' ז"ל כעץ קיי' היו לשומה צפיסה ההיולי והמורה והגורם והד'
 יסודות שהכחו המתקרי' לבאר בהם מקראי קודש ואין יעלה על הדעת
 שהאנשים האלה שלמים הם איתנו יעשה שלא כהוגן .

עתה

הראיה נדעת כי לא היתה כוונתם כלל לאקור החכמה
 העיונית . ר"ל חכמת התולדה והתכונה והשלשיות . אשר בט
 ותהלל המתהלל האקל וידוע את הש"ית על פי פעלו אשר יקד הנמצאים
 בחכמה . אשר שאין עם בעולם בלתי אם שוא ית' ובמלאו . ובו אין אנו
 יכולים לשלח יד השגהנו . א"כ איפה יגיד עליו פעלו ר"ל כמלאו . כי
 כאשר נפתח עיני הכנה לראות קדר החכמה כממצאים הטבעיים
 ומסובביהם בד' חלקי התולדות זהם דמ"מ . וכינתה כאשר בעיני הכינות
 האכיריים של כל חיות וברכר אשר כלם כעשו בחכמה ואין עם דבר לבטלה .
 פמ"ש המ"י הטבעי חכם ולא תמצא דבר לבטלה . או כפלא ובעמוד שומם

מגדול החכמה. ולא בלחמ ולא בתלקקות כגזר היות מוסד הטבע חכ'.
 וכחמה וכוונת לב כדרך לאלהיכו אשר יצר את הכרואים בחמה.
 ואמר הכתוב כל עצמותי האמרכה ה' מי כחוד ושעם האמירה כזה הוא
 כשעם יום ליום יביע אומר וגו' שביאר חכ' אין אומר ואין דברי' בכל
 הארץ ולא קיום, ופירושו שכני האדם הרואים ומביני' חכמתו ית'
 בנתינת האיברים והעולותיהם. והללוהו ויאמרו המיד מי כחמה ה' אשר
 כל זאת יקדת בחכמה אשר אין ערוך לה. ויעוין מה שביארני בפתיחתנו
 ע"פ חכמות בחוד תרובה. וככה המשורר האלהי' הלל על האות כפשו
 פת שוטטו מחשבותיו בחכמת טבעי היצורים. ויער את כפשו לקפר
 עזו כפלאותיו ית' ע"פ פעל חכמתו בטב' היצורי אשר יסד כל המוס עול'
 ועד כמו שיראה זה בדרכי נפשי לכל מעין, ישר הולך. אשר מוצא שפתיו
 נוכח עין עיונו. ולא יהגס לכקלס. כאיש שותה במים עולה. ופותח
 סיו בעצלה. אשר המשורר הוא אשר רוח ה' דבר בו ומלתו על לשונו.
 אמרו ספרו את מעשי ה' כטבעי היצורים כי גדול וכורא הוא. אזי כפשו
 הלהט להכת שלכהת ההפלה והשכח. וכרווא קרא כחיל. מה רבו מעשיך
 ה' כלם בחמה עשית.

והבמ

כאוראה המענה שהשיב הש"ת לאיוו. אשר שם יקננו
 הכ"ן שערי בינה כח"ט המקובלים. הוא כלה תוכחת מגולה
 בחכמת טבעי היצורים כחש"ה מי פלג לשטף העלה ודרך לחזיון קולות.
 מי יספר שמקיים בחכמה. הידעת עת לדה יעלו קלע וזולתם. אשר
 בעוונותיכו אין אתכו יודע מזם מאומה. ואין איש שם על לב מ"ש הרב
 בעל חובה הלכות שכל יום ויוסחייב אדם להוסיף בחינה על בחינתו
 בטבעי היצורים למען ישוב יתפלא מחכמת הבורא ית'. ועכנכ אהבתו
 בקרב לבו.

ועצור

בחלים מיוכל. והלא עינינו רואות ספר איוו הכואר
 גבלה אין מוסדו דבריו על הקירס ועל הדריסה באיכות
 ודיעתו והשגתו ית'. ולזה נתייחס זה הספר בדו"ל לחסה כאמרס ז"ל
 חסה כתב ספרו וספר איו' וזה אמר שההורה מווסדת על אדני השכר
 והעונש שהידיעה והשגחה הם שורש אליהם לכן ראוי הוא שיהא ספר
 איוו כעין הקדמה לפירה. ויכת' ע"י חסה שליח השם לחת הדת. וגם
 אסף כתואל לבו לחקור כזה כמו שיראה בע"ג מחלים. ואף ירמי' ורבים
 זולתו עמסו על כפסם חעמס הקירס. ועתה מי הוא זה ואיזה הוא
 אשר מלאו לבי לעינות קרה כי יקר מחכמה ומסבד סכלות. הלא שובא
 ה' יקרא כח"ה הרב עובדי' ר' סטורני בקפר אור עמים על פסוק ומשלת
 לשוכאיו

שער הראשון הערה

לשונאיו וגו' . כי שונא ה' יקרא המחלס החכמה בעיני לומדי' למען
 השנית מאכוס זכרה זו"ל . ואמר מהנחנו הסקדמות הנזכרות הכה ככאר
 המכוון באופן זה . כי בהיות שמאדר המציאות הפך בשלימות הכפס
 הפכלית . וזה לא יושג זולתי בכמירה אישיות בהיותה כמותה ויהי זה
 השלמות נמשך כאשר הסי' הכמירה האישיית בלתי נאותה . ותקויב ח"כ
 שזה המאדר הנו' ישגיח על הכותרי' בשלמות הנו' . לעזור אותן
 ולהשגיח ג"כ על האכזי' הכותרי' הפך זה להתקומם כנגדם וזה הורה
 האל ות' כמותת באמרן פוקד עוון לשונאיו ועושה חסד לאוכבי' . כי
 אמנם לא תפול אהבה ושנאה אכזזית על האל ות' זולתי באופן זה שיקראן
 אותם את המשתדלי' לעשות רצונו ולהביא מפניו אל חכליתו בהשלים
 השכל האכזזי' . ויקרא שונאי' את המשתדרי' ומתקומת' כגד רצונו זה .
 עכ"ל ורברי פי' חכ"ן . וכדין הוא זה להם . כי מי שיטנא בקינת החכמה
 באיזה פעולה . הוא יקרא שונא לפועל הפעולה ההוא . כי כל יצר
 המעשות לכך הפועל בחכמה להראות לחכמי לב את יקר הפארת חכמתו
 בתפעלו ומי מחכמי לב אשר לא יאבה לשלם יד השגתו לכחיו ועיוני הדר
 חמתו . הנה לא מאהבת הפועל יעשה זאת . ואמר הכתוב שאו לשמי'
 עווכים וגו' . הלא הכינותם מוקדות הפרץ וגו' . ואני אמרתי נכזי' כי
 עללות לימוד החכמות עשה זאת . אשר חפס בעליה כשעה קלה
 כעמדם על רגל אחד כמש"ה חכם איש על כל בעיניו משכבה משיכי טעם .
 ואשוב אחפלא מה יאמרו כפי' הפסוק בכל ביתי נאמן הוא . מהו בית ה'
 ואיך ינדק ויתהלל כבי' השם . זה החר אשר יאות לאיש עוסק במלאכת
 רעבו . קופר ומוכה משאו ומתנו עם בני האדם באמונה . ולא ישלם
 ידו במלאכת רעהו . מה שלא ינדק ויתהלל זה החרת במשה כי לא הי' שם
 קופר השות' בעיניו המשא ומתן שיאמר עליו נאמן ביתו . ומה זה יאמר
 כפי' טובה' כמש"ה אני אעבירי כל טובי על פניך . מה הוא זה טובו' .
א מה ימריצם כי יענו כפי' אמרם זו"ל כל האות' פרק שירה בכל יום
 מובטח לו שהוא בן עו"ה . היאותן כי יספר כי איש איש מביית
 ישראל אם כסיו עגור כן יצפצף כפרק שירה על כן בשכר זאת יוכה לקיו'
 העו"ה . ויקנה עולמו כשעה אחת . וכזול גדול .
א זה בלתי אם מה שביארנו שהכחיקה בטבעו תולדות היצורי'
 שהוא טוב ה' ופיתו . כמש"ה ויראה' את כל אשר עשה והנה טוב
 היא הביא את האדם אל המנוחה ואל הנחלה כעו"ה . (ישעון בת"ג מ"ט
 בגדר השכל והעו"ה) . כמש"ה החכמה תמי' בעליה . פי' במינים
 הנחמייס . המכוני' כשם אמת . שענינו קיוס . כמש"ה ותקשתו יקד
 במקום

בתקום לאמן . פי' בתקום חוק וקיום . תלמים רעים . ונאמרים . פי' קיימים . אשר זה טעם אחרם ז"ל שנקמו של הק"ה אמת . פי' קיום נאמן . כטעם אפי' אשר אפי' וכמו זה כתב בעל העקריו :

והנה

זה המה איש האלהים השיג וידע את כל אשר נעשה תחת השמש כנתיבות תולדות היגורים . כמו"ה ותתקרו מעט האלים . ואמרו ז"ל פו'ן טצרי בינה נמסרו למשה . ופ"כ אפיסה יהי פי' בכל ביתי לאמן הוא . כאלו כתוב בהשגת כל הנמצאים שלי . הוא קיים בנתי . וטעם אחר ז"ל כל האומר פרק שירה בפ"יום . הוא כטעם אחרתי אכי עם לבי . שעכינו השגה . ופי' כאלו אחר כל המשיג בכל יום פר' ובלק מה מעבדי תולדות היגורי' הוא מונע לו שהוא בן עוה"ב . כמו שקדם . וקראם כשם פרק שירה . למה שכל המשיג' מהם דבר מה המה ושאו קולם וירונם כגאון ה' אשר שפך עזוז נוראותיו ונחמתו על יגוריו . כטעם במעשי ידיך ארבו . וכמו שביאר בפזימה דברנו ע"פ חכמת

וידובמא

במק' תרופה : בעלתא אביא פה ביאור איזהו במוכי . אשר עין בעין תראה שהכתוב והקבלה . שניהם כאחד וסבימו עם התכמה . וילקו דכריהם במעבה המקירה . והג'יון . כי הנה אמר הכתוב ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד . והקשה להם שלפי סדר לשון הפרשה הי' לו לומר ראשון כמו שאמר למטה שני שלישי ממספר התסודר והג'ינו שהי' הקב"ה יחיד בעולמו ולפום ריהטא הוא תמוה כי מה נכבד בכבוד היום שהוא מהבאי' אחריו . ואף כי מיום המקודש . להיות מהדמה אליו ית' . אולם זאת היא ידענוה כי בן היא מבוחר בהגיון שיש שמות מנטרפי' ר"ל הנאמרי' בערך אל אחר . כמו כן . אכ . אדון . אבד . כי האב יאמר בערך וכהנטרף אל הכן . והאדון בערך אל העבד . כי אם אין כן . ועבד . אין אדון ואב . ומקבולה שני המנטרפי' הוא ההפכות בשווי . ר"ל שלא יהי' בין שני המנטרפי' הכדל עצמי . דמיון זה האב והבן הם עכס אחד וכן האדון והעבד . וכהיות ראשון ושני . שמות מנטרפי' . כי ראשון יאמר בערך אל השני . והפך זה ג"כ . יחויב מזה שלא ימצא כיניהם הכדל עצמי :

והנה

גדר עכס הזמן . אשר יאמר עליו יום שני יום שלישי כו' . הוא המצד זמני השוער דכוק בהנועת הג'בל . אשר לפניה עתה . ולאמרי' עתה . שהווס מהזע' הקטב שנקטבו בהנועת הג'בל . ואם המצד ית'א זמן משוער מוגבל מבלעדי עתה לפניה . אזי יהיה זה הכדל עצמי בינו ובין הזמני' הבאי' אחריו . ולא יבא עוד עליו ועליה' עם מנטרף כמו שקדם :

שער הראשון הערה

ובהיות

שום היום הראשון הוא חמלת מעשה בראשית אשר
 כדראת התנועה הראשונה והזמן הראשון בדבוק בו
 אשר אין לפניו עתה כמו במשך יומי הנאי' אחריו . לכן לא יזדק עליו
 שם הראשון הכתוב בהצטרף לשני להיו' כינוס זה ההכלל הנאי' . לכן
 יתארונו בשם האחד . הכלהי נאמר בהצטרף . ומבגם שאיננו מקפיד
 כלל בהיותו בשלל מקבולת שמות המספריו . כי קבולת כל מספר היותו
 מחזית המספר המתחבר משני המספריו הקמוכי' לו לפניו ולאחריו ד"ח
 שלשה הוא מחזית הששה הכולה מהצטרף השנים שלפני השלשה . ומחזית
 שלשאריו . וכן ד' הוא מחזית צירוף השלשה והתמשה הקמוכים אליו
 מלפניו ואחריו . וזוהם מש"כ האחד שהוא מחזית השנים אשר לאשר
 לבד . א"כ אין האחד מקבולת המספר כלל . לכן יאות זה השם ר"ל האחד
 לזה יוס' ראשון והמלה ממ"כ . ואף כי עליו ית' וזדק ויתשל' זה
 השם וכמ"ש אלי' ז"ל בהפלתו . רבין עלמין אבה הוא חד ולא כמותבין .
 עתה הראיה לדעת טעם הכתוב בויאורם ז"ל דעבו זככיבו :

סוף

דבר הבאת הראי' על היות הסכמה שלמות לבו מאירות עיניו
 ונאי' אותנו בזה ובכא' . הוא כתי שמכיל ראי' ומרבה להראות
 בחופת היות הלחם ון מכריא את האדם . ויותר מכושר בגלה תועליות
 הקבמה מתועלת הלחם . וזה כי יתרון הסכמה בכל הוא . ותועלותיו כי
 רבו . מש"כ הלחם שאינו אלא להכרות הגוף . וכבר אמר ה' למכבדים
 פי מגלה הסכמה הוא מוילד דבת דת . באמרן שדה לא סיבוק עם
 הסכמה . א"כ שדה כותנה לבקוליס ח"ו לפי דבריו . והוא מרי כי דבר
 קרה על ודבר ה' בזה :

וידעתי

גם ידעתי כי ממות עלי יקמוקו לאמור הכה רבי' שהיו
 המרים המאחרים חכמת אריקשו' היוני' . ויהרסו אל'ה'
 לראות ונפל שמכו רב אשר כתשו כה' ויאמרו לא הוא . וסנה מן הגר הוא
 בזק החלף ה' לבאות . על זה אשיכם לאמור . כי לא מהכמה שאלו זאת כי
 הא למה זה דומה לחך שבוה לעבדיו שילכו למקום ידוע אשר שם יעניקם
 מטובו ויאצנבו על רוב טובה ויקח סוים ערבים . וכו' כהם . סוים מגב
 ופתו אשר לא ידע ללכת אל עיר מושב . וילך ארמות עקלקלות דרך לא
 קלוה יבוא במדבר ויבוא מקום לבית ולים מהם אפעה ושדך מעופף .
 ויהי לטרף כתיבם . דבכה מו' הוא . דאי יאמר שכבוד זה יתעבו העבדים
 מעשות חנות המלך . ומעשה אחד ואחד טובה הרבה . הלא בל המושל
 עליכם יתפול אמר על של כהרף אר' כחוק וכן . ואם חוקי' טוים
 כדירור שיהיו לו כני' שאונם מהיגרי' . אמרו לו הנהיב כהדי כנשו דר' עתה
 למה לך

למה לך ומת דמפקדו שכוד - זה שהוא ספק לכ"ס . ואף כי קמד
 אל כל היום אחר אשר נשע בהוכנו חורג אמת אשר לאורה כלך חושך ושיא
 הפסוק בדרך ישר לא נבאל בחקירת העניני האלדיים וכמו שא"ס וכבר
 אמר הכתוב ויחורג דרכי ה' דרקים ילכו כס ופוטציו יכשלו כמ' , ואין
 אנוי אומר ללמוד ספרי ארוסעו' ח"ו , לא חתו' בואת בישראל , לכל אנוי
 אומר שפחוסה חושלת על כל משכיל לבחוני ועיוני בחכמת סגורא אשר
 ספק אוחה על כל הכמאלי , פח"ס סרב בעל חונת הלכות , וכפי סכלו
 וקבל איש את קדושיעקב ואת אלהי ישראל יעריץ , כח"ס הכי שחמחני
 ה' בסעליך כחעזי יודיך חרין , ולכן באמר זה בסור של שנה כי אנוי ראו
 לשען בחכמת מולדות ה' וזרי אשר נבמרו לו :

וַתַּחַד

כני אל חסרע את הפתאים החאמיני לכל דבר בלי הטחלות
 וספקה , ביגם אשר וספרי הכנים סוקנים הטוות לאור
 הלככה , ואתיני וזתה חושבים כי אם לא יאמינו דכריסם , לכופרי' כה'
 יחשבו , ועל כיוצא בהם אחר הכתוב יסילי' מרים קלון , ס' כי סבק ליש
 מרומתים את ה' במתכנתם בהאמתת אומן מה אשר הוא טוא בתעס ,
 ובאמת הוא קלון בית ה' וקללת אלדים , כח"ס ה' אשר יתרוץ לחזמה ,
 ס' סהם מהללים א'יך בעבוכי הסבל והחומה . ועליוס אחר הכתוב
 הלא סאמו חכעת אהבם אם בקטר פניס סאמו . ולמי אמשול לך משל
 בדבר הזה חק האמתס הפך האמת , כי מי קאים אשר יאמין סה"ס ית'
 ויכל להסבסם . סו לברוא עולם כמותו . כחשבו שאם לא יאמין כזה וס'ים
 סהם לואה ח"ו . הנה לא די סהוא אומין כסוא כחעס . אף כי יאמין
 אמינות כחכות אשר יקייכו היותו ית' בעדר המציאות ח' וכמבואר למשכיל
 וזס"ס הקרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקר אהו כחמק' כי אמרי כוונ' סלב
 הן הדברי ומי האיש הקצר לאלוה ויליורו כדמיונו כפי פשוטי הכתובים
 טכאו . כספרי הכבוטה , הנה הוא קורא אוחו כסקר , אחר שמיטע
 הסיר כוונו לכן כני אל הלך בדרך אהם מכע רב לך מחתיבתם .

בְּ

א תחי מרי כבית המרי , החכמי בעיניהם ונדד פניהם נכונים .
 אשר כסאו כה' וואמרו לא הוא , כני א סהו ח' בעיניך ירא את ה'
 וקור מרע , אל סק מאמרו פיו , כי יקר מחכמה ומכבוד סכלות מעט ,
 אסו כזה וצסמזה אל הכס יודך , ואמר אחר הפכמים מוטוב אהלי טועה
 כלי ימי ואל אעשה את ענמי רשע שעה אחת לפני התקוס' וכבט כל
 וראש א'יך סיפר סכתוב כבכות אלו סתי סקנות , כחמרו פתי יאמין לכל
 דבר וערוס ינין לאסורו , הכס ירא וקר מרע וכסיל מהעבר וכטען ,
 וזה כי עס הווסמדה ספתי לסאמי לכל דבר , וסכך זה הוא מרס בערוס

שער הראשון הערה

כלל להאמין בלזי אים החסכים עם הכחוש וטבלו . אולם בעניני הדת
הם ספק זה כי החכם ירא להשפין על כינתו וסר מעשות רע . אך הכסיל
עובר מהעבר על הדת וביטח כחמתו אשר נבד עיניו . ועתה אתה כרוך
ה' ראיה קראתי בשם ה' לפיך ואתם עשה לך נדר מזה ונדר מזה ואתם
עבור בחוק . השמר לך עלית כסבל וכבוע בהלכו . פן תכה ענין
באור השמש . כי שמש ומגן ה' ומי חכם וינך את זאת . נכון וידעם
ואמו צדי דרכו וטה' ידי ויוסיף ליומך להכין ולהשכיב באמותנות' וכתרו אל
ט ב' ה' אשר העבד' על פניו ר"ל לבחוני ועיוני סכמות' ית' חסידוד חולדות
זה הכמחל סבותיו ומסוכניו והעזר קצתו כקצת . ולא יהי' בפיו טובת
להלל את השם הנכבד והנורא אשר חנני דעה בינה והשכל להסיוותכו
כיום הזה במימים הנכמיים . עד הנה דברי המשיר . ופגלת רוח השיחה
על כמעורר , גם הוא וישור :

שיר מורכב מי"א הנועות

I

מי זח אוהב לשכון שלום עד קבר
ישבת בשח כל ימיו מסער .
פה בדרכי תלך אל תט אל עבר
כי זה היכל כל טוב אך זה השער

על הון תשיש רק לא תחת על שבר
אתה תחכם רק לא תבזז איש בער
בנועים תתראה לקראת כל גבר
את הישיש תהדר תחון הנער

- אל ההגדה אם לא תשפוט כך אומר
- אל תשפוט אם לא תחקור כל טעם
- אל תחקור את הנשגב מחומר

- אם יש עיקרה כך אחר אל הוכח
- אם זר שמך נאץ אל הט פועם
- שיתה תמיד יראת שדי אל נוכח

השער השני

- קנאת סופרים . תרבה שירים .
- הם' הא' בריעים אשר על כנפי התנועה יתנועעו .
- ישירו אף יתרועעו .

בעת

היה שלח שמעיה בעד המדברי לדבר אהו נכבדות . על גפי
 מרומי התעודות . כמליצה חידות . ויבוא בית שמעי' כשירר
 ומודות . וואמר הכחמי שלו' עליך לזוט חמודות . ומאסף המדות
 הנכבדות . מאין שר התעודות . ולכה פניך מועדות . ויען המדברי
 ע-רך מארץ סעלים . ומגמתי עיר הקודש ירושלים . כי אחזה עיני
 שמורות . לראות תדמות ונצורות . ולהתענג מדשן המקירות . ואכזב
 היום לשדודה . וארסה פה גברים כעלי חידה . ומביני מדע .
 ובגידות כראשיהם . כול אדוני ולדוכיהם . הוצק חן בדכריך . על
 בן תמך ללכוד שמן ששון מחכריך . ועהם אחרי אשר נוסף חסדך
 הפרידה . אמן להשר חודה . ואפטר מחכו כהשתחוו' וקידם . ואומר שלו'
 לכל שרי התעודה :

ויען

שמעיה יאמר ומה זה מהרת להלוך מעמך הלוך ומסור . שכם
 אהנן

שער השני

אהבו ימים או עשור וכסבי פכע שמחות . חשבד ציף מלינות ושיחות
 וערונתם כקח מראש השיירות הלכות . ויען המדברי וישתר הלל האלהים
 הג' פשני . וה' הללות דרכי . לכן חילוס אבבר . ולא אצמחמת
 בערכות המדבר . וישמע הכחמי מעט המדבריו והשוכות . אשר כלע
 אמרתו . כי של כשני רוח הכדוד ושא אברתו . וחזר לו מאד פרידתו .
 וימלך עליו לכו לעזוב גואליו ורשעיו אשיו ומיודעיו ולפיג אהלו מדוד .
 וליקוד מוקדו הכדוד . ויאמר וזה העצה כחמלכה . והחכמה הנסוכה .
 לשום רגל פעמי לדרך ערוכה . כי כמוני כמוכה . ועמך כהליכה .
 ובהם קום לך למסע לפני ולפני . ואני אכנסה לאשני לרגל המלכה .
בימים . ההמה וכעת היא בא קמדה . כי שמענו כי הי' רעב בכל
 ארץ ישראל . לארעב ללחם ולא צמא למים כי אש לארע

הפ' הב' בלבתם מצרימה . להביא שבר רעבון המוזה .

ולהעודה . וכפן נקצ חנוי כהר הקודש ירושלים . וכשים פניכו לכוף
 ארס כהרים . בואכה ארץ מצרים . וכלך פלוך וקסוע הכבסה . מדיבון
 גד ועד רבה . עד בואכו אל ארס כהרים עור כחור . וכיון אש ע"ס מי
 השיחור . וכל עניי עין כניכותו מפכוס ומאחור . ונכיל סה על רופ
 השוכע תענכניס . אובל ס ושותיס וסוגגיס . ויאמר המדבריו אל אחיו
 לקומה בא וכסוכה כרוכות וכאקוס . לגאיות וללמיקוס . ונתעלסה
 במחקיס . ונקס בליס אמד מצרוס . לשועט בשערים וככאודיס .
 ונתעלס כהטוס . במחק דס עכניס . ושירוס ערביס . עלי מעין
 גניס . עם פרתו הנכניס . ופני משוררים ומרכניס . מחחיש
 ומכניס . דשניס ורעכניס . ועל פתחו כל מגדים מדשים עם ישניס .
 סיכלי עוכג שירות ומרמוכיס . אשר עלי תולע הופי וההדר לתוניס

הפ' הג' בארמון המליצה . יפדה כהדורצה .

ונשא עיניו . ונראה סס על ידיכו . ביחודול למראה . אשר
 כל רואה אותו יאוש וישאה . ועל פתחו מפתח פחות
 תוחס מעשה לעלויים . שרשיות גכלות מקלעת פקעיס . וכירכשו
 הפיתחו ומתרי הסטוח . כחוס ככח עטר בין בוח .
 בה מצאו להם המליצה והצחות מנוח . וכל איש מליץ ובעל
 באורה יעלו לריוח ניהוח . וכל עלגי שפדה ילכו שחת .
 וכדראכו

ובקראנו אלם הדברים - אשר הצורת הספור נגזרים .
 וכזה הרקיע מזכירים . אז צמחה בקרבנו האורה והסתתה . ומלפני
 האנחה . וכפשו להלה וסתתה . כי סתתה הרוחה . והנה החמק הולך
 וקוער . וכאש דת הכוסף הלב כוער . וכחאפק ונקרא אל השוער .
 וכאמר בחסדך שוער הכירה . פתח נא לנו שערי האורה . וכבוא פנימה
 לשמש חין ערך ודבר גבורה . וכידע לאל הנורא . על הגאולה ועל
 התמורה . ויען השוער ויאמר לא אוכל על הדבר הזה בלתי אם דבר מה
 הראוי . ואיר חו מליצה השמיעוני . ואנכי אביאנו פנימה אל הלשכה
 ואל הגזרה . לפני העדס והחכמה . לכתובי ועיוני סודס והדרה . ואז
 חמלנו עזרס . וכשמעי דברי האלס ומשובחו . לת אחרתי למלאות
 ממלאתו . ואמחר על הדבר לעשותו :

ד דיני אל בְּחַנּוּנַי הַיְשׁ אִתִּי כִּי יָצָה מִדֶּי לִיבֵר דְּהַרְי
צ בָּא מִדַּע יַעֲרֶה מִן לְבוֹאֵי עַד יֵטֵן עֲמֵר צוּף דְּקִשֵׁי וְעֵרֵי
ח זו שירי ימו זכרי קצור עקבי וצו בשקל שירי
ק רא זכרי במו פי א' תודע א' אשמי ואיר דהזכרתי

ה"פ ה' המדברי וריעיו הובאו פנימה . לפני העדה הנעימה .

ויקד השוער פנימה . ומליצה בפיו שימה . ויסי בקרוס השוער
 דברו השיר ומעניו . אז נכהלו מעניו . ויקראו אל השוער
 מהרה חושה אל תעמוד וסבא האנשים הכיתה . אחריו אשר לשפתותם
 ברית הגמות פרוטה . וימחר השוער להביאנו פנימה . כמנחת העדה
 סכעימה . וברחה שס שרס ומגבים . סופרים ומרגבים . מליצים
 וסגיונים . וזמזמס'כים . מהס ערביס ומסס יונים . מהס מואבים
 ומסס עמונים . וכלסזק על זה מהגברים . וכמליצות ושירים
 מהספארים . ויאמר אליכו אחד השרים . מאן אתם שוכרים . היס
 עמכס דברים . וכאמר שבדיך מארץ העברים . ויס עמנו גס מליצות
 בס שירים . ויאמר השר אכלא אם לים חוכר ספרים . וזכל למלאות
 בלאן עבר די סמוקו דברים . ואף כי אוםמר בסירים . אחרי אשר
 כימל משיכס רוב המדבר . וכמה זס יתוצס הסברי לכלוך כגד הקיים
 מליצה למבר . עם משע האן הסנה כנשאר במדבר . וכן עד היום
 לא ראינו גס לת שמשנו מלכותיכס הסלמודיים מליצה תמה זכרס .

אין זה כי לאם הענה כהנה לשונכם למג' ערה , עמדה מלדה וזהו עקרה

הפ' הה' יהשוף זרוע עם גבורה . בתשובה ההדורה .

רען

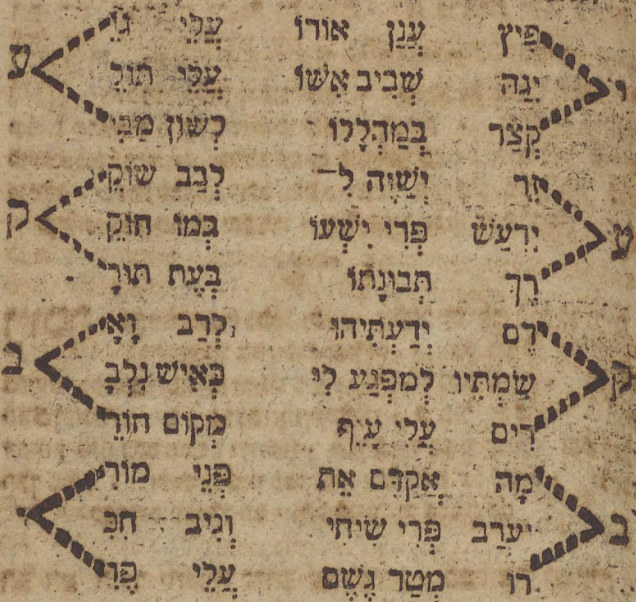
הנחלמי ויאמר כי יפלא בעיניך השר גם בעיני סלס . און
מלאך לך לקרוא אחרי העברים מלא . סלס לא ידעת אם לא
שמעת . דבר חלונס ואורה חשירי העברים . אשר ירם בכל חלונס
ואורים . ועל כל מחגדלים ומחגברים . מחגזים ימה ונסוכה ואין
עומד לפניהם . כי כל מאוררי וולתם כלפס בערכיהם . והלא תראם
כי מאוררינו מפליאים לעשות במעט דברים . יותר מולתנו אשר לסס
סרכנו מהשפמים . ואין לא שמה לך אל שריו החכם . רבי יהודה
חלחרינו . ושירי החכם רבי קלונימוס הפרוי . ושירי רבינו יצחק
הגואל . ומתברר החכם עמואל . וולתם מהמאוררים אשר המה לשם
ולתהלה . רחבו ונסכו למעלה . לו טעמת כועס דבריהם . ולו ראות
חיע : שיריהם . עולים בקבה המדס והמשקל לחיובם . אז עמדת
מרעיד ושותם מפניהם . וענית ואמרת כי הם חמה מקור החלונס
והשורים . אשר ממני יאבון כל העדרים . חלונס עם מאוררים .
יונים והגרים . עמוכים ומגרים . ישמעלים וכוזרים . וגם חכמו לל
גופלים חוקנינו . בעופתנו הפמות עליה רשי רעיונינו . וכריתן
סלנו עלי פינו . ולו ספן השר לנסותנו בחלונס ומידות . אז ימאס
כנו עשר ידות :

הפ' הו' בשיר המיושר . לתפארת השר

דיאמר

השר מרנג אומכ' ראיתי אך עולם גבורתכם לא נסיתי .
ויענו כלס לאמר בחכמו אדוככ ונכמו . וראה אם דרך עובכ
בנו . ויאמר השר ספס כל אחכ לפומי . סס סכלו לפת ככור לשמי . ולפיות
שמי עני פיסס לחזרת . לשס לככור ולתפארת . עם חיוה חלונס
סחוכת . ויענו לאמר סהס עבדך לא ידענוך . הגידה כל לנו מה סמך
די יכוא רכך וככוכך . ויאמר השר זה שמי יעקב . ויען השדכרי .
ויאמר לכן עתה תראס היקר דכרי . חככי אעשה כדכך . ואעתה
לימון עורך . ואצדך ור תפארה . ובה חכן יקרה . כוככ החלונס
הוארס . נדקך כווב עם חכבר . וכדורים לפניך חומר . וכי
למיזור בעקוב . אסדר שירתי ארכיב לוי יעקב .
ואלס

וּלְפָנָי לְכָרִי הַמְדַרְכִּי וּמַעֲבָדִי • תְּפִילַת הַשִּׁיר וּמְרִאָה

סִיר מוֹרַכְתָּהִי הַכּוֹעוֹת • וַיְהִי וּב' הַכּוֹעוֹת • וַיְהִי וּב' הַכּוֹעוֹת

הַפ' הו' הַשֶּׁר יִשׁוּם בְּרַעֲיוֹנָיו • מִמְרָאָה עֵינָיו

וַיִּתְמָה

הַסֵּר כְּרִאָתוֹ הַשִּׁיר מֵעֵשֶׂה יְדֵי הַמְדַרְכִּי לְכַבֹּד וּלְהַפְרֹחַת •
 וְלֹאֲתוֹת שָׁמוֹ עָלָי הַקְּוִתָיו לְמִזְכָּרָה • וְכָל אֹתוֹת תִּקַּח עִמָּרְתָּהּ •
 פְּנֵי טוֹרִים כְּכּוֹכְבֵי • וְאַחַר הַשְׁלֹטוֹת מִן הַן לֶךְ הַמְדַרְכִּי • עַל כַּתְּכֵךְ הַשִּׁיר •
 לְכַבֹּדִי וְלִיקַר הַדָּרִי • וְעַל עֲבָרֵי הַמְּכִיב הַעֲלִיתָ זֶה שְׂמִי וְזֶה זְכָרִי •
 פִּיטְכָה מֵאֹד לְרִאָה • וְאַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אֹתְךָ אַחַךְ כָּל זֹאת • מִיָּד חֲלִיךְ •
 וּמֵאֹד כִּי • הִאֲרוּ אֲשֶׁר בְּלִבְךָ לֹא עִמְמֵךְ • לִכֵּן אִתָּה הָיָה עֲלֵיכֶם •
 הַכֶּלֶס • וְעַל פִּיךָ יִשָּׂא כָּל אִישׁ מִבֵּין וּבְעַל חֲלִיעָה • וְכִלְכֵּךְ לֹא יִרְיֵם אִישׁ •
 אֶת יְדֵי וְאֶת רַגְלֵי כְדֵעַת וּמוֹעֵסָה •

שער היציר

הפ' ה' המדברי יראה נפלאות . לא נראות ולא באות .

ויאמר המדברי אל השר עוד אראך נפלאות . אשר לא נכראו

בכל הארץ ולא נראות . אעשה כח המסיר אשר ראתו

עליות מרוחות . ופרשתי טומו בארבע רוחות . וכחמזב הראשון

פדות על הרוחות . וכראת אס כל אות אשר פעם עמדתה כשני טורים

בנאפת . התחת ארבע תוכל שאת . יאמר המדברי ויבן את כל

המלכה לכל תוכלו ומכיליו . וילך השיר על ארבעת רכשיו :

שיר 1

ריוסף השיר להחכיל הכלל וללא . ויאמר מה יקרו אלם הדברים .

אשר פתני המליכות בגורים . לא ראתי כמותם לא

באדם ולא בגורים . כי ירוצו שירו כפרת אש כענן שמים . כלשיר

אשר בין הנור וברים . גדלת מאד המדברי . כי שיר זה באשרי . הלא

דמיתו לקלו בהם מעשה ידי אמן . אשר בארץ הכיור כסמן . ושם אבני

הקן שופה . ואתיות שמי אבני גזר מהנוצות על עברה . ולהבן

בכרקים עלי קנותר . משולפים זכב במלואותם :

הפ' ה' השיר יחשוף זרוע עם גבורה . במליצת רשירה .

אז אחר שזר לויס את בעצבם . הדברה כא כחכם . חלויס' אותו

ואסי לכבי זה לימד עמכם . הגידו לא לי את שם אחד חכם .

ואעשה לכבודו מטעמי החינה . ככסרון דעה ומועצה . ויען האוס

כלו . ויאמר זה שמי זנקה לנו . ככה חולמי ופומי . ויאמר הסר לבן

ענה חרפה . והעמור שומם ומשתק . איך לו אפיל מדברך ארצה .

השיר יסי' לך כליל התקדש המליכה . וזכרך לא יאסף ולא יגרע . פי

משמך שיר יורע . ואורחך על אולי השיר סביב לא יקרע . וירק פשה

את הכובה . ויאמר לפשוטו :

לו ישר הער ופה הסירה • לשם ולתפארת •

יכבדני	כעם עבר	דיד נבר
נמרץ	בהוד עבדים	לעין שדים
ענק	יעטני	בי עדי
ח מזר	עלי זכרי	בהלו שיר
בר	באיש נבר	שבני
ק פו	לראש שירו	שבו יערה
דרכי	ינוצצו	צות עברו
ה רם	ברוב רכבו	נשאני
שירי	לאיש עברי	לא אחז
ל ממש	כמו נגיד	אקרבנו
זכרו	אחו שירו	שם דדו
א עבר	לרצון שירי	שמו יערה
יסובבהו	מהיר צדק	כל סופר
רבות שיר	בגלגל מ	היות הוור

הפ' הו"ד אשר יחוד חידה • לפני החבורה והערה •
 דהרי • כשלימות דברי הסירה • אז כחן קוהם לכני העדם
 ומחבורה • ויאמר מימכם ומכין חידות • יבן לא תהסירה
 כיה מדות • יכ נבולה חידות • למספר האמות כנודות •
 ויסם אגום כפרות • כבלבל העודות • עולות וירדות • ופתיח
 הסמאר חסוכים אל עבר הסיר זכות • תפדנה אמה רעותה • ומים
 כבלבל ואופן חכיות • כעין סוכו בתלתו • וראשיתו בחירותו •
 וימתנו כסוכות סוכ אל דעתו • כילל ידעו מראה האוכן ומעטו •
 ויעתרו

אזה •
 ככראו •
 חיות •
 רחשון •
 שורם •
 כלל •
 רים •
 כסם •
 כלל •
 חכמי •
 ולסכו •
 ח •
 חותי •
 חזים •
 לכן •
 פ •
 פה •

שער השני

והתרו ראשים להשיב השיר על מחכמה ולא יכלו . כח'סו צדק
המליצה גם כאלו . ויחמו אל הסר אל חיוב עבדיך לנשוע אלה
אפני הסר למיכה . כי כד הדבר ממנו לא כוכל עשוהו :

הפ' ה"א המדברי יתפאר למרעהו . להראות מראות
האופן ומעשהו .

ויעץ המדברי ויאמר אל קריואל חקפו . ועל דבר מחכמה
השיר אל תרבו . אכרי אכנה . ואכרי אטלנה . וד
אכנה . ואחן אשעבודתי עבודת מתנה . וקיה לכס למנה . מרת
האופן והמתנה . ודאיהם איך כל טוריה . הולכים כוורים . באכרי
ביר כוורים . כשרד המליצה מתארים . ותעבור הרנה כמחנה
העברים . כאופן סביב מכל העברים . וכשאה בראש הערים . עקב
היותה גילדי העברים . אז תקטנה אנוי שופעם . ותראינה עיני
רואים . משפה ידי אומן הלאים . כעבור הדעו כי אין כמנו מלינים
ותאורים . לא באדום ולא כהגרים :

שיר ב

הפ' ה"ב ידבר נגידים . מצחות הספרדים .

ובאשר כלה המדברי מלינתו . משפה תקפו וגבורהו . מראש
האופן ותבניתו . אז ענה גם שמה הפרזי . למשפחה
הירודי . איש ספרדי . ויאמר אמנם ידעתי המדברי כי כל חובל ולא
יבצר חיד טאותה . חרש ותוסב ובעל מזמה . יען כי מלכת השירים
אחה כוכה כחמה . וטירות היפיפות . חוליך קוחמות . כמדל דוד
כקוי לחלשות . וברגוד רגס הרס . כאחד מבא מרום במרום .
ועתה אטלי אדוני . לו אהה שמעני . סימה נא ערכני . קח נא חס
דברים . ואסקלףך סג שירים . כמאזני המסקל ערוכי ושמורים .
ואותיותם ידודנו עלי קצוחם מהעברים . ועתה אהה ראש המדברות .
סיס אותם יחד חזרים . ועלתה השירה מחכיב כאופן ועגולק . או
ככוכב בבא מעלה . ואותיות סס הידיד כמכרת מקצם . מביחם
וקונה . כתובים משני העברים . האורנה כספרים . יקחו צח צרת
ארבעה טורים . ילנך כל ארבעה רעשיהם . אל מוצאם למקשיהם .
ושני טורים כדבתיים . רוכן בין המשפטים . ובתפוחיו ועשה כמדובר .
אל תשב השיר וקוצר . או יסיר הספרדי זאת השירה . לשם זלמפארק .

וצאת

השב השיר

טו

צאת	לישע	עמך	המלי	ץ
רפת	אמרות	צחות	מבין	ח
זת	מהיר	צדק זה	איש	ק
לא ר	תבונות	להיות	עור	ה
ם נקבצו	מהרה	מאפ	הכ	ל
כדו מע	ברות	המדע	יחדו	ו
יקראו	בשם	דון יצחק	הלו	י
	כתפוח	השיר		
צקת	במעבה	צחות	גיב	שיר
וף נועם	מליצתך	ש	מן	וצור
לקת	בעומק	הבין	שיר	נמר
קות	בספרתך	ת	זון	נמר
ברת	מליצה	חידות	וגיב	צ
מו נד	מליצותיך		עד	נצ
רבו דום	מזמותיך		עד	שה
ן רחבו	ונסבו	עד בית	המרה	ק
ריון	עמל	השירה	יום	נוכד
מדו מז	שלי	משל א	רש	חמד
קחת	גתיב	יושר	מו	השכ
יקראו	מפורש	מקרא	שום	שכ
ידרכו	גשונם	צחות	יחזיק	ב
נודו	שפת	בר שירים	ירק	

דע

14

ויען המדברי האמה אל המאוררים כמו המוס . כי חסם הרבים והשלמו
והמאוררים והעמוס כי לא ידעו מה הוא . וירא כי נלאו מהניד המידק
ואררם מודים . אין איש מתקשר במהללו . לפעמיד הסיר על תלו
ולספיר טוריו איש א ס על כחורו ולדלו . והנס התלמדים . מדרכים
בזים . ולא יד המדברי כפעם נפעם לקראת נפשים . והנס אל
המדבר פניו . וירק את מניכיו ולידו מוחמו ורעיונו . וירכס את
השיר ויתרסו . ויקפון אוחו ויבלאו :

שיר 3

אם הי'ג יגדול חרשיה . מצחות איטליה .

פירוש ידעים . אישיל ורכס עלוים . מחסני איטליה .
אמה עליזה היקרה . אשר כשרד המומה מפוארה .
ויאדם הוא אה מלונמו . ויבה סביב מוחמו . במעללי המדברי
וקטולו . ויען ויאמר אי המדברי רב מעלליה . תך גרמו בירכתי
כפליה בפני פורים . יודך תצמית הנשים . תדוך ומהליזה פחילים .
והארון מים העילים . ומאכ הלמות העמה הנזמים והעג לים . את
המותה ואת ספ"לים . מעשה ודי אומן רב פעלים . אל מי דמית
בנהלך . והם אלכ מעלליך . הלא אדמת יפעת סלך . כאור בוקר יורק
ס"ס עלי ארפת להקמה . אשר תסס יטוב קציר עק ס חמדך ועלטה .
בנה המעשה הופע כהרה עלי רעיוןך . ויכפל להטעם כל על העומדים
לפניך . ועמה אהם שר המעודם . אם טוב כעיוך ספודם כהיך חידה .
ואסקלה לך סיר במסקל ובמידה . והי' אהם תמיד את דברי המידה . אז
בנה סכנך ואלהם וך חודם . ויאמר המדברי מודה מידוך ואש מענה .
סירה סירהך . ואקראנה . ויען ידעי ויאמר ספירה כל נידודי סירים
סנים . סקולים במאונים . וטובי להשעות סנים . והם ידודנו
למאנעות הסיר כולמיהם . והיו סני ספירים כסדרים . בידך
לסדרים . רוכבים נהדים . כפניית סני מסלמיהם . מוחסוס נפגשים .
ואתיו סס הידוד עלי סקרנות ברהמים . ומשם יפרדו והיו לארבעה
דפנים . ואלל ידע . האיעלי סם עלינותו . יבר מימי מוחמו .

קירות השיר

ק	מדת	וגם נכפדת	פרעת	אברך	סר
צ	וית	ישואך	ערי רב	כשמש יר	ח
ח	צי אור	עלי המראה	הקטועה	להטת נר	ק
ק	בלו	מחי ימן	אז	יכפיל אור	מקום אופ
ל	וכל	יהו שדי	בן	מוסרף	מרי יחזול
ו	רע	דרוש רשעו	בל ימצא	גשות	סר

צלעות השיר

ר	רנו	נבוכי	אר	ץ
צ	דקת	רננו	נצ	ח
ה	וק שירו	בשליש	נחל	ק
ק	לא את	שמו על	הנבו	ל
ל	היות לו	לאזכרת		ו
ו	לא י	יצחק	הלו	ו

וימהר פתחנו ויקמאת קירות הפילה ויכחיתה מביח לסבותה
 ויחפרנו כשרד המזמזם • כחפזיה מצויה עד חותה •
 ואת צלעות הפיר עשה צלעות • ויחבר את פיריעות • מקבילות
 בלוללות • מקום אשר לוהיות עם הירידי יוסקות על מלפוח • והללעות
 צלע על צלע עשה מעמים • ופרו והיו חמים :

שיר 4

הפ' ח"ך במהלל המרבדי ותפארתו • תלי מעשר
 האופן ומחברתו •

וכראות העדה • פראה האופן ותפארתו • תעש' קטלו וזכורו
 אור

שער השני

אשר הפך המדברי כחמתו . וישאו כל העדה את קולם
 עבאון המדברי לרופחו . וישירו תהלתו . וישן אחד המשוררים ויאמר
 ושיעיה מאול המדברי כחמותיך . הוצק מן כשפתותיך . עד כי כל
 זולתיך כעיריה ישאו מדברותיך . הן סיוט ראיתך בחור האדם המעלה
 לשם לתהלה . כאלו המליצה היא עגולה . והנמות כה לקוים מונסים
 מן קצה אל הקצה בה מדברותים . ואתה כמרכז כעוכה מאסף לכל
 הדברותים . וקחו אליך הרעים הידירים . הנמות והמליצה והיו הן
 לשארים . את רוכבוים נמדים

הפ' המ' במענה האורה . על גפי מרומי המליצה
 בעוף פורה

ועוד הם כולפים הלוך ודבר . וכל אחד יתחיק מליצה לחבר
 והנה שני אנשים עובדים מן הרמה . עלמון לכלומים
 וישמעו את כית המליצה הומה . ויסורו גם המה שמה . לקול הרעש
 והמהומה . ויהי האחד מושב החשבות ברעיונו . ומקום המליצה על
 פניו . וקשה הסופר באמתיו . ויבר את קול האיש השדברי ומעביו
 ויאמר לרעה לא תקור מזה עד כשנע לסם אכורים . ונרוה יין באירים
 עד כהגולל בחוך ההלכה . והיינו בגבורים בוקים בדמי ההמולה
 ולו כה' דשנים ורעננים . שלוים ושאלכים . על רוב נעמת
 המעגבים . אובלים ושותים וחגבים . וישן רעהו ויאמר מיתן
 ידעתי העצם הנמלה . והמקלה הנקובה . בה רחיה על ככה .
 להשתחמה בזאת המערכה . ומי זה האיש אשר הפטר אתרי מליצתי
 ותעל וזה כלותך מתעשי מזמותיו . ופיך ישל מדברותיו . ויעלשו כלל
 זה המדברי האוקד על רחמי הנדיבים . לשום שכנים . לכות הכולבים
 באירוז המרבים . וישן יעשה לו מהנמות . עליוה מרוקת . עד כי
 לכוים אתרו וישבו הפלנקים והכאמחים . ששים ושמים . ולכל איש
 חביב ותר כפס ופס בדברים . וירבה למענו שירים . עד אף אס ירבה
 ענכותם . ישבו טובצ שמתק בתחשבותיו . ולמה זה ארבה במהלל
 מדותיו . הלא גוה ישבו במחלות לאמור חכה כל משורר באלפין
 ובמדברי כרבותיו . ולא יכול האורח להסתפק לכל הנצבים . ויקרא
 כלושי השירים והנדיבים . ויאמר בחסוך המדברי . מדוני ישעו ואורי .
 אתרו אשר הו' השם בעזרי . להביאני כה . לפיות עוני ראות את
 פורי . שמה ושמעני גם כהדון לדברי השיר והיבו . אשר פוררת לרועך
 ומיודעך

והיודשיו קפיו • עת הוכח במכאוב על משכבו • ויענו גם כל החכמה
ויתמרו ושמיענו כל הארון ואת המלרע • וישמיענו ממגד נוף המרה
והי' זה להארון לשם ולתפירה :

הפ' הט"ו סיפור דברי השירה • לפני העדה והחבורה :

רען

המדברי לכן שמעי כל העדה העדינה • שמועה נאמנה
כימי הנערות והעדנה • כשתי מעיר קרומינה • אל קרית
קנה • קרי' נאמנה • אשר נקשרד המליכה • ומנחתי סם ריע נאמן •
ונטע נעמן • קולמסס איש האלפים • אשר עמד סכלו כמעלות
הגבוהים • וכסרו אליו כל המעודות • ויסס אותם נאמדות • עליו עבר
המידות הנכבדות • ומתשלט זמנו לראש נכונים וימינו • ולאסוף נפשות
המוסכלות ורימנו • כי לא בוחה חכמה אשר שבה ממנו • ולבו
צפיר עכדו עומד על משחרתי • מתנהל לעטו • לרגל המלאכה אשר
אתי • וכל אהביו ומיודעיו • בואליו וריעיו • כמה מנשאים אותי •
באלותם אותי כרוך אמרי גבר עמיתי • ובגיד בריתי • ויחול לרוב
מיתי • כי כלם עומדים למולי • למלאת די מקסורי אשר ימקרו לי •

בימים

הסס חלה איש קדוסי • אז ירבה כל שמחה גבי וחדשי •
ושבעה ברעות נפשו • כי התלתי את הנוכחי ואת מתקי •
ויצור לי כמלאות חקקי • ולא מנחתי לשם חוקי • כי לא נחוני לבוא אל
הארון הכיתה • כימי קדם קדמתה • וימלך עלי לכו לכתוב שקים שלם
לחות • כבדית האהבה והידידות ברותות • ולאותות שמותיכו מהעבר
מזה ומתשבר מזה מרותות • אז אמרתי הכה באתי במגלת ספר כתוב
עלי לוחותים להעלות אותי מעוני מזרים • וכחן המליצה הנעימה •
על יד אשר הריעים להביא פני • והיתה אזכרתה כפי הארון לשמה •
כעבור הרעימה • וכנראה לפני הארון היתה לרחמים בעיני • ותשא
קווקסל לפני • ויבהל למת את שאלתה • ולעשות בקשתה • ואז חלפה
האמנה • ונמחה השמחה כי היתה פרוסה • ולתת דברי השירה • לשם
ולתפירה :

עתה צומח מה יקר כואמר המשורר • בתשובתו לאיש גולד
ובתנורר • עת מצאנהו רעים • כמסתרי פני ריעים •

שער השני

מתי שכר שילוני תיש עו מ
 השובותם בעת מסתור פני רעים
 ציו נדים צחוק בוגרים תסר דורים
 קר מות קצר מות

יפלאו סאגנים על גועס השירה והדרה • יפעת התליס
 וזרה • וגם בשני האורח יפלא • ויאמר מה נעמת
 ואת השירה • כי פללה תבוקס בקרה • והוכע עליו כהרה • לטקול
 כפלק אמרית • זמרום כטורים • וסמות הידודי כחובי מסקי עבריה •
 הם היו האורה יפיל תחנה • לשמוע אל הרגה •

יוסף האורח ויאמר הנכבא הוללתי לדבר • ומלון להבר • ועתה
 תהנהגו סתמי • ועשרת הסלמים • עשה נא כחסדך •
 וסאר פניך על עבדך • והראני פא את כבודך • כטור אשר סיבת
 לדיודך • עת מנקה זסיך טמכה פקום ללכרך • ואתה במאבר הככלות
 רכדת מרדך • וכסך הסכלות הומי ותשהותה לנגדך • ויען סמדכרו
 ויאמר גם את הדבר הזה תעשה • כרמעתי ארשו תעשה • עת ארצה
 התללות אשר על ראשי עברו • כסך לארך ככרי מעי חחרמרו • כעבו
 תלע לי סין כמוכי כהרס העבריים • לזונה ולהכר ברוק גס שפיים • אם
 לרוקן • אם לקונן • סכבי ארפכו • מירי תבקטו • וזס דבר השירה •
 סאר פריה כנפס מרס • עת לחקה גרס • ועל סתבי כמכסה • ראס
 גם ראס כי סקל שמן כחובה • ואף • כגסמי בקרבה •

יודעי ומידעי	וכי השומ
חמלו עלי דוד	מתגפול בור
ציו ישועתכם	לעני יוד
שלוה תרברו	לנבאה ה
חנסו עמי צפיר	בגו יוד
בסן פלוב ביתו	בדעת פוג
קראו רבו עבד	באסור קול
יזלו דמשתו	בנחז גוב

הפסק ה"ח האורה ימתיק מליצה . כי צלחה עליו
רוח המועצה

יוסיפו

האנשים להספלה המדר הסיר ועליו . מוד כסו וסיו .
 כי מה טובו ומה יפיו . זיען האורח ונאמר אמנם
 המדברי אהה הוא גואל קמלינות . ואבי המועצות . וחבלי דרך הם
 בלכני גיר הכי טוב . ללוקוחו אחר לוממנים . תלמידי רעים ונאמרום .
 וסיפית מחר המדברי עת העדים בזמד וחלוק . קשקש וחליך . כל עני
 ערו כבן תלמיים לא דמו אל ימך . עת נכני החלום . נראו . עליו פני
 חמד סריד כמל' . ש' מ' דמות כנדלך . כי הרכיב מאד חליך . להראות פרי
 מעלך . והלא דמיתו רעינד כאלו הוא אורם . וספתחתיך להפקנרתי
 המאורה . אשר כפאיר הרעיון אל ענר פני הספתים . אז יאיר לפע
 המלצתם מנה אחת תאמין . ואם אמנם קמלינה לא ידענו עקבותיה .
 ועל מה זה הטעם יסודותיה . ואם איפה מורטי הונחתי . אמנם
 ודענו כי כן היא כלו המליצה החולל בכען העלמה . אהה הוא אנו
 טלומה . ולו ההנהו בכען פאדמה . אהה הוא שטר בשפה . ולו הוא
 טכויים כבית הסודר נעולה . אהה הוא גואלה . ולו היא כוכב ככל
 מעלה . אהה יפעת חסלה . גדלה האור לפוד ולעמית . כי ביחה לך
 למנה המליצה הבעיה . וכתיב לוי אלהים נפתחה עמה . לכן אבנכם
 במס אמיס וידי . אוריפוס ודודים . וען כו העולם אהה והמלול .
 רוכבים למדים : מה נעמה רעינד . אשר סמה להנחה . כי
 כל אשר תלוינה סעמוד לימין עורהך . נעם הקרב לקרב היא חרב
 באותך . וכעת שבו תענה היא הכרוק כריתך . תשמה בשמתך . והאכל
 באכליך . תביל כיצועתך . ותגר כנחהך . לעת ספוד תקום קינתך .
 ועת מקוד הרונן רינתך . יסי' אלהיך כרוך אשר ספך בך לחסך לך
 לרעים . וסיפס כירכתי אמרותיך כנפון פורים . תאפס סיתה ואת
 הסליח ענה הנדולה חסיה . ויפקס האורה אפ עיני וזורר . ותכלה
 עליו רוח סעירה וישורר :

אשורר שיר עלי צחות אעורר רון עלי זמרה
 בכינור אפתח חירה עלי מליץ פאר נזרה
 ארנן חסרה ורב הורה כהוד חומר עלי צירה
 מער

ושער השני

הַעֲוֹת בְּדָה	עַל דָּבָר	וְהַשׁוֹכֵן	בְּרוּב יִחְדָּה
לַעֲת נִעְרָה	קָרְבוֹת הִיא	בְּרַק הָרֵב	לְעַם עֲבָרָה
וְעַת נִהְיָה	שׁוֹרִים הִיא	בְּרִית הַכְּרוֹת	לְעַם נוֹרָא
לַעֲת מִסְפָּד	תָּחוּ קִינָה	וְעַת שְׂמֹחָה	תָּעוּ שִׁירָה
בַּיּוֹם טוֹבֵת	פָּרָה יִשַׁע	וַיּוֹם מֵרֵת	הָרָא מִרָה
אֲשֶׁר תַּעֲלֶה	בְּגוֹדָלוֹ	תִּלְמַדְהוּ	שְׂפַת בְּרָה
כִּמוֹ נִיגֵד	תִּקְרָבוּ	תִּשְׁמְדְהוּ	פֶּאֶר שִׁירָה
יְהִי בְרוּךְ	יְדִיד חִישְׁקָה	וְאַשְׁרֵי רוּךְ	בְּחִיר סַחְרָה
הָרָא הַמֵּ-	דְּבָרֵי הוּא	גְּבִיר חִישְׁקָה	וְאַיִשׁ שַׁחְרָה

ה'פ' ה'ט' זרוע המליצה אפסה • בשרם יבוא החרטה •
ויהי היום לערוכ • ומש העישה יפרוך לרוכ • ויאמר הסר עד
 מתי תהי זרוע רעיוכינו חסופה • הנה כל היום רפה •
 והתכינה לנה אפסה • ונחית המליצה עברה ונלפה • היו עלי לעורח
 משאל עיפה • ונת בקומה כל ונלכה לכתינו • ונחן מרבוז • לכפסנו •
 ומחר נשכים אל בית המליצה • להמחיק סוד בדעה וחושבה • בדעה
 מונסכח וכפש חפסה • והמדע יעדה כחמו וחליו • פארוזעדיו • קשתו
 וחליו • והסכל יתן פרי • זרוע מליצה חסופה • ואוספה אסופה •
 והי פריה למחכל ועליהו לפרופה • ונאות לדברי השל וכלך איש לניחו •
 וסאזה והשמסם להלה כפנינו • אחרי אשר ממקור המזמה והמליצה
 מנעה לה כפסנו •

השער השני ירבה מוסר ומשלים • במשלי שיעלים :

ה'פ' ה'א' בדישה וחקירה • מה יאמרו התלמודיים •
 בדבר המליצה והשירה •

יהיה

כיום השני וששם המדברי כשרם הפחם על הארץ וכל
 ויקם ויבא המלה לכוף עד בית המלכה ויכונן מאחורי
 למותם ויעמוד בוכה פתח השער פנימה ויבט הסר ויראה את המדברי
 עומד כשער ויקרא מהרה אל השער ויאמר מהר והבא בניתי
 במירי ונכסוי רצתי וימחר הסער ויכונן אל כפתור ואל אוליפתה ויבא
 את המדברי פנימה ויאמר הסר ברוך כואף האדרי עק לימיני איש
 המדברי עד אשרוך לפניך שאלתי ולכרו ויעשה דומם ולכו
 משתאה ושומם

וישן

הסר ויאמר ידעתי גם ידעתי כי בעלי החקירה מלאו במליצת
 יסרה ולזה במלכתם הסיר זרוע עם גבורה ויעידני
 הכר משלי ותבלי כי כולו מליצת חידות ומשלים אולם אני אדריש אל
 אל ויאמר בא ישראל מדוע לא שלחת ארוכה התלמודי במליצת
 חידות אחרי אשר כבר מלאה ידם בכל מדע עשר ידות באם באמר
 שהם ראויים רבקה חזקו לחי לפנות כלתי מועלת לכן חזינום אדם טרפו
 וישטמום או באמר כי מעולם לא ידעוה לבדקתנה בעיניהם זרע
 ונכריה ויהיה עלי עדרו מבוריהם כעושה כי לא תאכהלם כשפיהם
 תביה ושהם תיודע ושיב השוכתו ופי כבוד מוכתו

ה"פ ה"ב בלעב האשודורי עלי איש התלמודי

וישן

בליתאשודורי ויאמר אחכס לא שקר מליך הסר אשר מראש
 לא כשקר דברים בין דברך אתה חקרת בשכר מליך אמורה
 כי מעתה נקנה לשונם למגורה עמרה מלדה ותהי עקרה ורעה גם
 ראש הסר איך קימה לשונם כשירים הנעובות בי לא באשר להם מוחן
 התלמוד מדיוקנות הלשון ושרשי הסיבות זאת לא זאת כילא עמדו על
 הבאולה ועל המורה לעבדה ולשמרה חף כי אולי תמה הוי כעבדה
 ומידם קימה זה הסליון באמרם מנעו בנוכס מן ההגיון ואם הם
 בעצם משפו זה לתהם וכמרה לכליחן בדרש דומי ונדרע הנה נמקד
 הרע במקרה כי לא הטיבו במקרה ובאשר המפתח הא' פתחה או עבדה
 רוח רצות ונרפתה ועל הנה המליצה חמה נכרתה וישוטנו מהדברים
 על ספי צורי היעלים ויכוס וישמעאלים לפעתיק מפת חכורי
 הערלים מליצת חידות ומשלים כמו בן המיך והסיר ומשלי שאלים
 אשר העתיקו סגורים במשלים ואני אשאל ממעמיהם איך לא

אשר

שערי השלישי

אמתו בדברים חסם . המעל אשר הו' לשימה במלכים . לא תהא חרפה
 שלמה שלבו כשיהא בטלה מלכם . ואך בשפוך מימיו מזלו מימיהם
 שמה כראיה לדעה אשר המאמר . נכבדו השלמות אשר מלאו כל לשון
 הקום איהו לאתפת ארמוע . פלרית יפך אריוע . מרד שאול וקניע
 פעלם שמים ותופיע . רבתי נבויס פרחי כלמוכות . היתה למכות
 ורעיוניהם עליה מקונכות . איכה היתה לשמה . ימס כחוצה . רבתי
 במלכה . פרחי כחוצה . היתה בלתי ופורה :

ה' פ' ה' נחמדי ירכח תוכחות . כי החלסורני יחלל הצחות .

רען

סודכמו ויאמה הן ידי נטוים . להבדיל חומת וראיה
 אין כחנה למלכה בין השלמודיים מלים . ובנה בשמי
 סחוקה עדי . ובמרומי הכמינה אהדי . כי הן עם זה הכלתה יקשרו
 ועזו כוראוקים יתחבו . ואך לא תהו זאת אהבו בלמכה . כי שלמות הו'
 לכה לכה . אהרי רוליון זאת אהרחה העדינה . לעולם אל יוליל אדם
 שפיע דבר טובה . ואי לא יעמוד השלח . עת לעינוי תהלה וירחה
 מאמרם ל' . אין הקנ"ה חמסם אבר מיהם נאה . ואי לא יקנה חומה
 בשמור ר' חנוכו כד כוי שחקיו כלשון יכחה . לכה לפתחים שרמה
 ונת כעמה שיפתן . כי יפארו בני גלילת לפתח מליצמן . כאמרם בני
 גלילת דדוקו בנישכא נחקיימת חורמן . ויהרון הכבד אכחחס לבקר
 קוליס . כוי ילכ בני חכמות הארץ מופרים גדולים . במלינה חידות
 ומשלים . כעו שיחסי לר"מ שלש מותיה מעלי פועלים . ואחרו הכברים
 ושלמת הלל שי הוא זה יקוון כרותו . לאמר כי הלל כשלומים לא ידשו
 מקפט הנמה ומליצתו . מעשה הקינו ובכורתו . הלא ימות רחוק בשמחמו
 כי עקר בימינו . עשה הראיה לדעתבו מלת התעחוקי אין דבר בעלם .
 ובמותו הו' לכה לתר עולם . ואף כי הנפיש והמליצה עלו לגורלם
 ול הפיאך נפסך ממה שלא כיהרו לנו השלמודיי מדויקות הלסון וסרטיה .
 לכן גורם אומר כי לא ידעו משפט השלסון ופרושיה . הנה זאת לא דקת
 כי מעק . יאיר ה' פניו אלקי יוסף . ואלא ידעת אם לא שחשת מאמרם
 וכוכם . דכרים סאמרסוך על פה אה אסה רשאו לבוקתם . והכניסם
 בה עליבות דברים . למה לא ילא בחרכ לשונם לעזרת ה' בגבורים . וזה
 סכדויקות וכיאור המרשים בעל פה באמרים . ואולי פין להם כזה אשה
 עבולת פתרים . אף לא תפערר מי ספס לקבר חכונים . כמו בהלמוך
 נצאלו סליואנטיס כבורים . ותמנלות ססס סכרו ונגורו . מרוב
 השלכות אשר מלכו ופברו :

הפ' הד'

ה"פ ה"ד הש"ר יבקש הבין חידה . לר' מאיר שר התעודה .

זיען

כסר ואלמר סב עזרה ללו חכמה ותשובה לרוב הירעה . ועל
 טבת הצקות הופעה . ונכיה כסמי החומות מעלה . בלחך
 טבס בתלמודי . יוספרו תבלטה . א"כ לוסט נקדוטה היה כורטה וכלוסה
 ועתה לשלך יהודיעני . ודבר מה תרלני . במלינה חידה . תחלו
 התעודה . מנכור לר' מאיר באגדה . זיען המדברוי ואלמר לכן שמע
 ליוואסוך . ומדען סמליות אריך . הגם אנוע חני קדם חידות . ולשיתם
 דוכרות בלס פלדות . אשב טעענו ודעם מר' אליר לטס חפונות . וסס
 הנמארים מיתר התעודות . אחר למלה מסתלסלס כסלס עזות הלאונות .
 וסס הנזכרי' בנמר . דרך ספור וסיוסרם . לא דרך תלינה ודס וברס .
 וכן סיוס יאלחי במלינתו הסדורס . לשב ולתס ארס . טרופס ככל
 וסמורס . ועיניך סהר תרלונס . כי כל מלך סקודס וענינס . קבנסי
 כעמיר גורפס . וכעבור סקי' לי לגורס מלמס . כילס קרמי ססדרך
 סנכוכס . במלינתו זלח סעדינס . סבקס חולבס . לסינ ססמק' לוח
 סנכורות סס כב' למשען ומסענס . סן סנס כיוניס סל סרונות סלינתי
 סעופיניס . כמן סכ"ס חכ"ל סרונס סרונס סרונס סרונס . וענפס כיו
 דקסי . כיו סכא על מלינתי . אסר כפס ידו טסיס כיו כיונתי . לחוק
 כל כדק . ולסקלס סמסיכס חדק . ולסקול פניני סמלונתי' בתול' וני
 כד"ק סכ"לני כד"ק' . וסיוסר יזכר כס סמפטיני . לסוקרונולסופטיני
 לפיוס כד"ק סכ"ר סכ"ר סכ"ר סכ"ר סכ"ר סכ"ר סכ"ר סכ"ר סכ"ר סכ"ר
 סלוקוד' וסמולוח' למוסס וללוח' כיו לס כתי' כלרמון מלינתי סגרות .

ה"פ ה"ה מבין פתאים יאיר . בשלוי שועל' הרבי מאיר .

נאום

המדברוי כיוסס ססס כנכס לחוק רגבי סמליות . וקני
 סלרך יעלונתריס ורדון כקעות . ובר' דסל ולסספס עסכית
 סריס . וכל סיוס סרו יסכנו סרונס . כלס כלחך סריס . יסד סרונס
 וכמריס . סס כסביס וסקריס . כני ויב' וסריס . ורעו דען וסני מקוס
 כריס . ויסנו וסריס . ולדס סין לסבור כחית סדס וכנסתס .
 ומלחו סני סכל סירטס . אסס סל סחופס יטכס ורלמס . סין סטן
 וסין סני וסין סמטס . וסיו כיו סל סלס לרוכ על סני סלדמס .
 וסלרך סלנו סכססס . סיתס לס ערסס . וירלו כני סלדס סל כרמס
 סלרך כיו כות סכס . ויקחו לקס כפמות מכל ססר כסרו . וסנו לסס
 סריס

שער השלישי

שררים ורועים ושמו . או שבהם מדהמה . מכל הסי אשר נהרסה .
 כל כעלי רוק גבוה . זכפא רמסה . ולא הביאו את זוארם בעול הכניעה .
 כי לא העמידה יריבם את האדם השועה . כנכי וכאיל והשקועה . מהם
 לביא ולש והלביאה . סקן פליליה . ויכרתו פני הסיות על פני האדמה .
 מקום הדבר ושמה . מאן אדם ובהמה . וזהו מרועה רעה . כי
 רקה מהם השועה . ולאם אל אקיו לא שעה . וזי מהם כל בהורות
 יארו על רעהו בחוסים ובמפרות . עד יסול בעצמותיו הלכאים . והיו
 לקו לפרות . וילמדו לטרף טרף מכל בהמה גלמודה ושפלה . אשר
 רוחה נמוכה וכפשה שפלה . וחסת יד תרזי מורסה וגללה .

ירד כימים הרבי' ההמה . ויחננו כלמית האדמה . ותעל שופת
 הטורפי' השמימה . וזי מהם אשר פלג האר' לפו המס ומס .
 כי מלאה הארץ חסם . ולאם את רעהו יארו חרם . כאדה ובכרם . זי
 מלכודלו עלי נהיב כועדה . ובא רעהו ולכדה . וזה פרוש מלכודתו .
 ובא רעהו ועמר על משתרתו . לטרף טרף אשר יגורו כחלמתו .
 ויקלו הכי הסיות מן הממס אשר כפיהם . ולא ידעו שלו כמגוריהם .

ה"פ ה"ו הוא והשועל אורחות דרכם ילפתו ועל החיות
 ברית יברותו .

אז אמר הוא כל השועל אל כל חיה מריפה בליבו . פוי אכסים
 אחים אכמו . ועשה לפה וכפרתה ברית לכל פוי לקטפה . ובמרת
 אחה פל עוף כנף להכית מעונותיך טרפה . ואזי כל בהמה וזמיתו ארץ
 לרעבון כיתי אשפה . והי' לי למכה כשר כשרה טרפה . כשוק הימין
 ומהה הכופה . ויכרתו פרוח כנייהם . קיימו וקבלו עליהם . ועל זרעם
 אחריהם . ויהי השועל מחזיק כדתו . קיים כמארתו ונאמן כבריתו .
 והאב דורש רעתו . חלל כריתו . כי שקר תרמיתו . ויקח לזידו גם
 מכל עוף כנף למינהו . עד ללא השאיר מחי' לשועל מרעהו .

ויתנבל השועל לקחה מהואב כקמתו . ולפלה לעושה הרעה
 ברעתו . ויפלה בעיניו להשיב לו הרפתו . כי חזק הוא
 חמנו ופליט גבורתו . ויאמר השועל כלבו אחרי אשר בריתו אחי בלתי
 כממת . אשיאב גם אחי עשה בלתי סיגנת . אלא נא והייתי רוס שקר
 בפני לאמר בנה מקום אחי אשר מאכל לרוב ומגדים . כפרים עם מרדים .
 ויעל ויסול ביד קיטודים . אז תספל גלותו בקרבנו . כאשר ואמר משל
 סקרעני מרעהו . כל רשע ודרי אל תהיבו . וישן אל הואב כמרתה לאמר

מהלך כוהן הלוי ושמות . עיף ויגע מאין הכין ושבות . בלא חכמה
 ממת . הבט מחר מודע . עת זבח הימים ליהודים אשר בירושלים עיר
 הקודש . ועתה הכוון ללדת עליך היום ברכתה מלא בגודש . יום נא
 שמלווהך עליך . כחכך ומשילך . הוחמד ופזולך . וזבחה אל רחוב
 היהודים . וצניות ואמרת שלו עליכם חמים וידיים . אשר עתה עת
 יודים . וגם חכי עבדכם . באחי בדרכם . ולכל אשר תזונו חסור
 אל משתפתכם . אך עשו את ברכה וברכתם גם אותי . וירעם את
 תכואתי . כי על יום טוב באתי .

ח"פ ה' הזאב שמי קול פחדים . עת בא אל רחוב היהודים .

דיומב כעני הואך דכרו . ולא אחר לעשות אמרו . ולא הפיל
 ארצה חכל דכרו . וילך הואך דרך האחרים . מוכח ליבכה ועיי
 העברים . ויבא אל חתם העברים . ויהי ככואו ותהום כל העיר . יקר
 רב וצער . ויאמרו מיה ממורת העיר . את הואך לביא כגבולנו . כי
 הוא זה אשר הגדיל את לחמנו ולא עמלנו . והוא אשר הרכה את מללנו .
 ויבט כל אים אמרו בעד האשכ . ויריעו עלימו כגכ . ויסקלוהו אים
 באביו . ויכרת הואכ וימלט על כפאו . ויטכ עמלו כראשו . ותעל
 כתכתו כאלאו . כקטר וככפן וכקיון שמים . יגע ורפה ידים . כישון
 למס ואין מים :

הפ' הח' השועל יודיע עלילותיו . כי בנה החרון אל הזאב
 כמעל אבותיו :

דירדך מר כמת רוחו . וירא את השועל ככמו . מגיד לאדם מה
 שיתו . ויאמר אל השועל מדוע בכה דמיתנו . ולפול כחכ
 דמה דמיתנו . ועד עשרי מות הבאתני . כי למס לא אכלתי לשנוע .
 ולפך כי סכוני הבה וסנוע . כאלו הרביתי לפסוע . ויאמר השועל אל
 השם כענדך דכר . כי אביו כר וכבר . ולא ידע עכרך מזה דבר :

אולם אכיד וזקין והוריד . הן הנה היו כעוכרין . לכן כהפך
 למס לשנוע איתך ויהיו ערין . כי הנה זה ימיס או שנים
 אשר היו אכזיך ואכזיהם על רובשלו מהענני . אוכלים וזתים
 וסוגנים . על אפן וכני בקר ינקופו מביס . כעת הניח בא אכיד חן השדה
 עיף ויגע . מהזולל ומתהגע . ויאמר אל העבת הלעיטני נא כי עיף
 אכני

אכזבי וגו' . ונקח הטבח את החכה . אשר הוכן לכוכבה . על פתח טוח
ירך יכתף שמחה . וישם למולו . ויאכל אכול עד כלי השאיר שריד לחלו .
ורגז כל הקרוי' כמעלו . הנה בזאת הי' סקף עליך . אך לא בתעלליך .
כי אם במעל אבותיך וגו' אליך . ויאמר הזאב ואם אבותי הרעו אכזבי מה
ספעי ומה ספאתי . כי עלי עוון ירונון לקראתי . אבויי טטלו זמני
עוונותיהם כשאתי . ויען השועל ויאמר כך היא המדה הנכונה . וככתוב
אמר הקב"ה עליהם לאמנה . אבות אביו בוסר ושיני בניו תקינה :

ה'פהט' חזאב יעיר כל חמתו . על השועל בערמתו .

מרום הפוא ומעלה . הי' הזאב עוין את השועל בערמתו . ויטר
אתו את בריתו . ויהכיל לו להמיתו . אך מהשועל העל
מותו . והוא יושב לבטח עמו . וילך אל הדוב וירגל בשועל לאמר כי
ששועל מנקה רעתו . וכי טבור הוא ממתו להמיתו . ולא סמין הדוב
לזאב בערמתו . ויקפר הדבך לשועל כמותו . ויחי כשמשו את השמועה .
וירע השועל כי עליו הזאב מחרוש רעתו . ויאמר הנה עתה אקפה יום
אחד בכפל מחבו . עתה ארדוף אשיב אהלק לו כמנהגו . כמאמר
התלמודי הבא להרגך השכם להרגו :

הפ'הי' השועל יחלק חבלים במאזגלי' . והוא יושב בפתח עינים

בלילה הכוא כדדה טנה השועל ויקם וילך' הלוך כרמבו' וכשוקים .
ולכו כלב הנאמרים והנאמרים . מרוב עשוקים . וירא
שם באר מים עמוקים . ועל פיו טכו דליום ששוקים . כמאזני משקל בו
דבקים . והמה עולים ויורדים בו . בעוד שהמניע במסנו :

ויאמר השועל כלבו . הנה כאפה מאזני דק . ואכזבי דק לכן
לא אהן עוד את דרכי כמשוכת חדק . ועתה אבקמה כל
מהזאב אויבי . וה' יריב ריבי . וישיב כראשו עמלו . וכאשר זמם לעשות
לי כן אעשה לו . וימהר ללקוט אבנים . גדולים וקטנים . ויחלקם ס'
אנים . כמשקל ובמדה . וישם לפניו את כל הבכורה . ויחגם חוך הדללים
אחה הנה ואמת הנה . שוי השקל והמכה . וישב באחד הדלים וירד העיכה .

ויאמר אם יבוא הזאב וישכ בדלי השכי למולי . אני אעלה לגורלי .
כי הוא כריא אולם וכשרו כחוש . ואכזבי דל ורזה וכשרי
כחוש . לכן למולו אהי' עולה מעלה ותהי' נפשי לפליטה . והוא ירד מטה

מטעם ויהי כשם למחמה ו ואם לא יבא הזאב בגבולי והריקות
אכני סדלי ו ואז יכבד עלי דלי אשר ממולי ועליתי אבי לקלות חמרי
והוא ירד אחרי :

הפלה"א השועל יהדוף את הזאב באיבה . יריבהו על
מריבה

קרי

הוא טרם כלם לדבר ו והנה הזאב רץ כזבי וכארי מסבב
וכפז חמה להביא מעבותיו טרפה ו ירא את השועל
טעון סכור ו יאמר איך זה בי אש שני רעבונו יסבור ו ירבה גם אבי
אכול אחריו ו האל אהיה דבריו ו יאמר אל השועל מה לך כי ירדת
פה כתיפון כלי חמי ומזון ואבד ממך כל מזון מליצת הקבס צמח
מבו אולם אדם תהיף דרכו ו ישן השועל ו יאמר לא אדוני כולל
ירדתי פה במתקן כי אם לשוכני ולא לרזון ועד כלי דויט אחי מחי
ומזון ו יס אחי מאכלים מעדנות קריוי סלב ובנינות ו יבש הזאב
וורא במים דמות לכנה ו יחטבה קריץ חלב ובכנה אז ידלב כאל
ולבו כבן חיל ו יבא אל הוך דלי ו ירד הטיבה האין משען ומשענה
והשועל היתה לו עדנה ויעל השועל על פי הכאר כריכה ו יקרא שמה
טמנה ו יאמר ברוך המקום אשר רב את ריב חרפתיו והיה כאפס אכפיו
מצויה ודורש רעתי :

קרי

ביבא הזאב ע"פ המים ו ירא כי הוא דמות ירח אשר נאמים
ו ימס לבנו ולא קמה בו עוד רוח קיים ו יזעק וזעקה גדולה
וארה אהה כי בחתי הכורה ארץ גזרה ו יקרא אל השועל ו יאמר
האויבנו אחו כי כל מיט עד כפה מאג לי מופס לכל אטבעה כטיט
ורפס ו יאמר השועל מאין אוסיעד ובמה זה על פני הכור אוזי איד
וישן הזאב ו יאמר אהה כי הכרע הכרעתני במעללך ובמכרותי נרפס
לך כי צלית לצורך ואכני יהדתי משע לבכרי ו תרד אחרי כבודי
הארץ כרייתיה בעדי ו תפלל הזאב ממעי הדגס דלפס כפשו מתובה
ו יאמר כי אדוני השועל ירוד ירדתי במהלה לשכור אוכל ועל דמות הירח
המתהי הופל כי הוא מריץ חלב להטות אוכל ואקוס מיט קל מהרה
ולמפר נרדת הכורה והנה מצאתי מעוף צרס מוסר למס וקיון
טויים והכרורק אין בו למס דקמים לקצני הרים ירדתי וקומתי
ובס כלכדי בגרותי מארץ הקיים ונשמדתי ועמה אחי אס ישן מושיע
את ענדיך והנאקתנימן הכור הוס עתה תפזה כי אהה תהי לי
לאלהים

שער השריש

לאהלי' ואכזי אחי' לך לחמה , ויען האועל ויאמר ככה יאחה לאהלי
 כמוד שותה כמי' עולה , והפיר ברית וזכה לה . וחלל מוצא המפתים .
 סגבל אשר כרתו לשנים יקויו דמך על ראשך , כי עשית שקר
 בנפשך . ומה יקר תאחר החכם משתינו . כמוכ הדור הוא עלי בתינו .
 כדוק מזרה כחלץ ויכא רשע תחתיו :

הפ' הי"ב השר ירבה הלולו . בהיכלו אומר כבוד כלו .

אז הכל הסר על האות לבו , כהגלית גבלות המליצה בחסכו , ויאמר
 מה יקר דבר המליצה . היחלפנו מבחמות בארץ מוסר ומועצה .
 למען דעת כיום אלקים פטוי בארץ . לעשות כליון וסרץ . אח אים
 יפרוז פרץ . ועתה כרוך ה' אים יש אהך עוד איוה דבר מליצה חידם
 ומשלין . כא אל המכע טוב מכעליו . הראכי כא פרחיו ועליו . ואלכל
 פרו מעליו : **ריען** המדכיי ויאמר אפם בלשדה . מליצה חידם .
 למעתיקי החעודה . והלא זה אוד מוצל ממוקר ומשלים . מהשגשג מאות
 משלי שועלים . אשר לה"מטר האכילים . ויתרם אכלה אש האכדון .
 אן המטה פרס הזדון . עברו נחמתו . המוכרתו . ואך אים אהלו
 המענו . ולקחת תמח מליצתי והרצני . ואם יש אח כפסך גואל המליונות
 עוד אשא משלי . ואראך פרו מעליו . וכועם מלי . אשר כביר מאה
 קילו . וקלעי הרשע אפונץ ואשכר . במליצה חידם אהכר . ואשר ישים
 ה' בפי איתו אדכר . ויאמר הסר עוד הפזיכה . מליצה חידם כראש כל
 פיכה . השתפכה אכזי הכחות כראש כל מענה . קודה חידם ונשמענה :

הפרק הי"ג השועל והתרנגיל דברי מרמות יחשובו . והבלבים
 על דמם יארובו .

ריען המדכרי ויאמר בימי קדם קדמתה . נסעתי מרעמס סוכותה .
 וארא על הדרך מגדל ומעוז . והנה התרכנול גבר חכם בעוז .
 עומד על ראש המעוז . והשועל עובר וכתותו יעוז . וירא את התרכנול
 עומד על עמדו . ויהכיל אוחו ללכדו . ומתנבו אותו לפורידו . למען
 קיוחו לכרות לחו . עת ירד ממקומו . כי ידבר שלו' עמו . ויאמר לו
 הידעת אחי חין ערך ודבר גבורות . הנני מודיעך חדשות וגלורות . כי
 כל המיות כרתו כריתו וסלו' על דברי הכזרות . כי לא ירעו ולא יסתיו
 וישנו כיערות . ועתה הכי אהו אהה רדה אליו ונהי' על רוב שלו' מתענגו'
 ושמקום

ושמחים . כי את טובותה נעים סבת אחים . עודם מדברים . וסועל
 בערמתו ערום וערום . והנה עדה כלבים . שמו על הסועל מדברים .
 ויבן הסועל כי עליו המה מתלשטים . ולעשות לו תועה המה מתחרטים .
 ויחל לברוח . מידם ופרח פרות . והתרחבול ראה ועמד על המשמר .
 ויאמר אל הסועל ומדוע התמרמר . הנה לפלום מר לך מר . הלא אקך
 הם . רועים עכס אקד כמוך כמוס . כי אנשי שלומך הם . והכלבים
 עזי נפש לא ידעו . כול במגוריהם . ומדוע תכרז מפני הם . ויען הסועל
 במרמה . ויאמר אנכי ירא פן גם אלו הכלבי לא ידעו עדנה מהסלני
 מאומה . אשר מאת אחיהם אדיריהם היתה שומה :
 ועלזה ערך המושל ערכו . תכמת
 ערום הבין דרכו . ותלק משמן חכו :

הפ' הי"ד בגנות החכם לשם ולתהלה . ומהלל הסכל לכסלה .

ויוסף

המדברי שאת מסלו ויאמר צורף אחד הוציא כלי למעשהו .
 מפותח פיתוחי חוסי הנכית כליל ופני הארשו .
 ויראהו איש חכם ויתן לו תפלה ויכזהו . ולא שה הצורף לבו למעשהו . כי
 אמר הבזון הוא לפי ערך הכוחו . לא לפי ערך הכלי והבניותו . ויכזא
 אמרו אל הכלי איש כסיל לראותו . וירכב לספר מהללו . על פי פעלו .
 בהסכלו אומם כבוד כלו . אז אמר הצורף שמה ידעתי כי שקר מלי . ולא
 תאר ולא דבר למעלני אמרו אשר האויל על פי מדותיו ויבארו . וכשרד
 סתלה ויבארו . ויכז כשיניו מעשהו . ויקס על הכלי וישכרהו .
 על כן יאמרו המושלים . טוב שמוע
 גערת משכילים . משמוע שיר כקולים .

הפ' הי"ו אשר יבקש הבין מענה . מאיש תבונה

ויען

השר ויאמר ראה המדברי מוהיך איש מהיר כמלאכהך .
 אפס כי חפו הסלריך . החיוב לפני מלכים . כל החיוב לפני
 חסוכים . והנה גלגלך הזמן און ושמתה סירים ומסלים מתוקים .
 אשר כמעשה המוסר ונזקים . ושבה אס נא מלאהית כעיוך . נא אל
 הכחידנה חסח לשונך . העניקני מהגד נזף תוכחה . ואקח את
 ער בחה : ויאמר המדברי המכסה אכי האדוני . את אשר
 לקח אצוני . כמו קדם קדמחה . טעמתי צף החלצה ושרונה .
 ויקי כאשר קטעו אותי האללים מכית אכי משעתי ואשתי . ועזבתי את
 ביתי

בתי ונחלתי נטשתי . או היו בעברו כל מחסה המקרים אשר נטשתי .
 ואומר אל המליצה נכחה בתי . הלא יודעת אשר היו מקורך אחי . היום
 עמדו על דעתי . את היום אשר קרת למשמעתי . ועתה זה ספרך אתי
 ובחוקך . אמרו באלו אמותי את למען יוטב לי בעבורך . ומתה נפתי
 בבגלך . כי איבול שרי מעלך . והיות עבר לפעלי . לדברה וירוח לי .
 ותאמר המליצה הן לו יבוי' כדורך . לעכו' ה' בעורך . יקר ראש בל גס
 ראש לקנך פרוני . והרמות ירך לאקוף בתי כמוני . תשר הם המס
 ישאו קולם וירוחו בגאון ה' ואיזו היום כית הרב הדומה לתלך ה'
 נכחות . אשר בירק יענה כורחות . ועל אל היום ידבר נפלות .
 לשמע חכמתו ותליכה האונים . כי לקחה אונן ככל תועי' כפלים . איש
 אשר כורחות אלהים חיים . רך כנכ"י וגבור כאר' לעשות רצון אביו
 עבדמים . הוא כור' טודר ופלאו . גאון התלמוד וקלעו . גיל השכל
 ועליו יאשע'ה האמר קדוש מדבר . ומליצה מוסרי יסבר . והנה לא אבחד
 מאדוני . את אשר לקחה אונן . ותלתו על לביני . ועתה השר בטך
 תאכל את המליצה המהוללה . ומעיד תחלף את המבלה . והיתה
 בפרך כדכש למתוק ;

הפ' הט"ז וזאת תורת הכילות . ביום דהקריבו אשם מעילות .

נסעתי

מנח' אמון . אל סלע הרמון . וארא שם כרם כנעל
 חמון . ובחובו מדגל כנוי לחלפיות . אשר שם ישמרו
 הכופים לראות לאפיקים ולביאיתם . לכל יעלנו פרוץ סיות . וישפית
 הנכנים . או יאכל יבול הנפנים . והי' לאיש ההוא כלב קופרו כביתו .
 גלם דמות הכביתו . כחומר השועל ותמונתו . ולכו כלב הארי . והוא
 יוסב בחוק המרי . והי' לאיש ההוא עבדים רבים . כורמים וזאבים
 מושכי הזרע ודורכי ענבים . נוטעים ומפנים . כוזרים וכוטרים .
 ויאמר בעל הכרם . למת אתן את כספי לברדמים וביעי לחרם . הקר
 את הכיטרים איש איש תמלכתו . ואיש התהיתן ככלב על משמרתו .
 ופוא כרמי יכזר . עד יבוא יומו לכזר . ויחפרו ויר' זו את הכלב מאוהל
 רועי ועדרו . ויעימו רכוד הזכב על זארו . ופחון אוחו על הכרם
 בתשמרו . ויעבור הכלב כרם סביב ככל גבולו ויתן את קולו . ויאמר
 כל איש צעיר או רב . כענה או כחרב . ואשר יכחו שמה או שרם .
 פחור קמור לכרמי לא יקרב . ויסי' שבתו בסבו לכדו . וכל טוב אדוניו
 צדו . אורם לנכו וזדוניו . ושכח את אדוניו . ויאמר כתי ועזע' ידו

שמה לי את חילוי אף עשרתי חלאתי און לי וידי בכל חגדים ועד
 קמה ועד כרס זית ומי קול זה ערב את לבו לגמח אלו חתנהו לשמיר
 ולעית עור ופסמ לא יבוא אל הבית עודכו מדבר באזוני והנה
 שועל אחד ושני גוריו עמו מתיעת בובונו חנקס שבר רעבנו
 וזר את הכרם לעומתו וישמח לקראתו ויאמר אך זה היים קויתי
 חלאתי את שאהבה בפסי ראיתי אשכנע רעבנו וארוה חתוני
 זאנתם מיגני ויקרב אל הכרם וזר את הכלב כמקף בעד אשכנו
 ויתכסהו לשועל בלבו ויאמר זה ינחמני מעצבון ידי בהיותו אמי
 וידידי מרים ראשו וכבודי ויקרא השועל ויאמר אחי ואדוני חתמל
 בפסי ורעבנו שימח כל ערכני כילך אחי להושיעני תנני וענמי
 מברך ומיקרך העניקני :

ויעבדך הכלב קמה ויאמר מה לך כי תקרא אלי בקול עבות
 חלוטה הססמן הסכנת לשנות לך דרך כבוטה ולהרים
 ראש במלכת אשה כבוטה הן היים רבו עבדים המתפרצים אשר כפאן
 אל השרים בעזים מתקולתם רבתי בעליה ואין מהם עושה עליה
 כל לא אים הנלועל הנה כשארית ידיו אל השמים תעל כי לא תקמו
 מכל אשר לי אם תקומו ועד שרון נעל **ויראמר** השועל אל אחי
 אל רעבנו קמה כי הנה זה ימים שלשה אשר לא בא בפיו אשפר
 ואשיטה וכפסי יכסה ואתה אחי אחרי אשר עד הלום הגעת חנך
 אלהים נקלטה מדבר וכרם אשר לא כטעת רב מחך כל אשחוד אם תחבל
 מתנו כל ימך וכשאר עוד רב חסר הובאתו כילא הוכל שאתו
 בער היותי גם זקנתי ושכתי ועם מהי שוא לא ישכתי וכל ימי החזקתי
 ביושר אך לא לחמתי לחס ולא לכבוני עושר כי העור מחשש באפילה
 השיב ידו בפלים מעין רוחה וכפש עמלה כי הן זה דרדישרה והלמה
 האדומה הארורה תופע נהרה לעל גפם מזרה שפלה ומקרה
 וחתן למצערת כל בעל נפש יקרה ואני מעודי אחרי הערף הרבה
 וגשתי ושרתי לא שקטתי ולא נחתי ולא תנאחי ידי כדוי באולתי
 ואין שבר לפעולתי כי ראש בא גם ראש גדילים שבדלתי וככל
 העתל שעמלתי עולה לא פעלתי נבילה וטרופה לא אכלתי ועתה
 הכי אחי אתה לא נאתי אליך בדברי רכות כי אם שלום אדבר ואחפון
 קרבות כי אכשים אחים אכחנו בשועלים במרבות לכן ראוי לך
 להתמקד עמי במדת הכרבות כאחרם ו"ל הרוכה להיות מאיד יקוים
 חלוי דאבות ועתה חנה כל לנך ולעבדך את אשר תמלא ידך :

קיי כשמוע הכלב את כל הדברים האלה מרה אפו . ויחרוק שיניו
 ויך בכפו . ויאמר מי אתה קראתי לי אפי . לולי פחד לא יס
 לבד עיניו או הראתיך כתי . אל תוסף דבר עלי עוד בדבר הזה . אתה
 העצב נכזה . קום לך רד מהר הזה . ודבר אל השיבוני . אקרעך כי
 תעניני . ובראות הפועל אומץ לבו . הוא שכול לדעת מה שיבוני .
 ויחבנון אליו וירא בישקר כיתינו . ובי הוא כלב כופדי כמראה השועל
 ודחוני . ויאמר השועל אכן כודע הדבר . כי כאלמה איך עלי לא את
 ולא חקר . ואלו מאו הכרטיך . עד כה כדברי לא הובעתך . גם כולל
 אתה השועל קופך וד מעני . כי גם אנכי לא חבד אתה' לכד מהוני .
 והכרם הזה לא השליטך קיך . לעשות כו כרנוך . הן זאת לא זרקת
 כו . עול קונך ער . את אשר במתאר המקומות הוסיך . ולא ראה עיניך
 יושב לך . ולא חזך מתך מאומה . אם תמפון מען הגן ומכל פרי
 האדמה . ואמרי אשר שיכת עבית כשית . גסה לכך ותממר כי אתה
 עשית . אבל דע כי קרב יומך . נמוף ינכפך והדיטך מתקומך . כי
 הכשילו האשכולות הענבים . יכילו כרים ואלאו הכקבים . והאיך
 אדונך אל אשפתו . כמזמט משתין בקיר כי גם כיתו . ודע כאמת כי
 אם ועלה לעמים מיך . קרב קינך והכך כלב שב על קינך :

ועל זה העיר המכס רעיוניו . וישא משלו ויאמר הכוילי
 מתנהל ברוע עיניו . ככלב שומר טוב אדוניו .

הפ' ה"ז ירבה תוכחה . בי אחרי הרצלחה . תבוא האנחה .
 ואחרי ההלום תהי הרוחה .

נאום יאיר המדברי כימים ההם ובעת ההיא נקצתי ממרה . אל
 ארץ גזרה . ואכוא אל המלון . עד עמק חילון . והכה גם
 גף סעלמה באורח כסתה ללון . וכשב שמה כל הלילה . כהקט ובילה .
 אין עגי ותיך חזק . הבוקר אור והכה קול המון רכב וקוסים . אנשו
 קול דגלים וקסים . ככוב ספתת וסמלובות כגבורים בוקים . דמות עם
 רם מראה שליטים רוכבי קוסים . לבושי מכלל הסהרונים והשבוקים .
 וכשכני כור מהכוקסים . ויסי רעש גדול ככוב הכית והקומה . וההנלמה
 לא ידעה תאומה . ותנא לקול הרעש והמהומה . ותשאל ותאמר למי כל
 הפתחה . אשר עלינו תמנה . ותצן אתה העלמות . ותאמר לעבדך בעל
 סתלותוס . אשר כתו כשרירי התגומות . ותאמר ההנלמה הנד לא מאן
 ידעתי תודותיו . כי מתהפך הוא בהתכולותיו . ועתה יכוא בא ויקסר
 לבו

יבוא • קורבניו וערמותיו • זבחה מהיבוי קלומותיו •
 הכיתה והסוף תנחם • וישב מול ההכלמה וישחק • ותאמר
 אליו ההכלמה מה לך כי נוצחת • ומה ראית כי נקמת •
 נחת מי עשקה • וחת מי רצתה • חן זה כי אם החלונת • או את מי
 לכבשית על דבר שקר חפנת • כי כן תשפטן אתה חרנת • ויען בעל
 החלומות ויאמר מי ה' יסו נפשך הגבירה • אם יש להחמין או להשחיל
 ממליכתך הסדורה • כי כן כי המאורע • וחקק עשה לי אלהים עם
 עשרה • כי אני ברוב רכבי וקול שאין החולה • בלתי הליכה • אל
 בערה בחולה • ושמור לפניה • ואעביר כל טובי על פניה • והעצבם
 עלי למראה עיניה • ותדבק נפשה ורעיוניה • כבוד יסוי • כומי
 ותלוי • קשורי וערוי • טובי וסובי • כמו ולונו • ותאמר מי יהכני
 ותאסה כלל קירתיך • והייתי כגפן פורי • בירכתי בייך • ופרשה כנפיק
 כל אמתך • כי אמנם גואל אתה ואין וולקך • ואני בלתי אחרים •
 ותלאתי את דבריה • ואומר אליה אחותי היטבת מאוד לראות ברוח דעת
 ותכונה • כי נכשעתי כי תהיי לי למשען ומשענה • ופרשה לך לי באחוכה •
 עודנה מדברת • והנה קול הקריאה מעוררת • קומי וההכערי הנערה
 הסדורה • פרט' האורה • ציץ הנפירם • ותיקן הנערה לקול ההברה •
 ועברה העברה • ואנכי כמלטה אל ארץ גזרה • הנה על זאת נשלו
 פני • ושמע רעיוני • והסי כחצק בעיוני • והן כהוה כי קויתי לו
 מהכלה • אשר עיני נפסו עוללה • עם כל זה לא פעלתי עולה • כי
 ידעתי אשר מדוי עברו היתה הרוחה • ונסו יגון ואנחה • לנערה היתה
 אורה ושמחה • עת זכור תזכור את היראם אשר ראתה • כי ערבה
 נחתה • ותקח את ערובתה • ותקבא ההכלמה ותאמר מי יתן איתה
 והייתי כמוני כיוונה • להשאיר אתרי ברכה • עת כומי חן המערכה •
 אך לא זאת המנוחה • כי בנאתי אשאר אחרי יגון ואנחה • וערכה כל
 שמה • ויען אשר ויאמר לראות מאוד היטבת • בדברך אשר בנתת •
 בלהורות חשבת • כי נגרעה מערכה ההכלמה במעללה • ויהר
 מתלום חיון לילה •

על כן ואמרו המושלים בטובה ההכלמה •
 חרב האנחה • ובפנותה תלום תרב השמחה •

ויען • המרכי ויאמר אל האר אם יש את נפשך העדינה • עוד
 אם עך חלילה הגונה • אשר לקחה אזני מליט תכונה • ואם
 ויהן לרצון בעיניך אשר עול יוסף לך כהנה • שים עיניך עלי' כי תורת
 חסד על לאונה •

ה' ה"ח זאת תורת הנדיבות . היא העולה משוב וזלזלות

אין שכחה לפי . כשכחת עשרת החדר .

בן במונים פנה סי' אלדד פדועה . מחלפות ראשו כחמת קפי
כשגב לכן על הראש . יורד על הזין . וזוא הונך על משענתו .
לכל יחשדו רגליו . וסי' אך שמק וטוב לב כי כמו עוהר האדמה
אשר שופספו . השמם בנצח הפהרים . יפאף לללי ערב . עת יפגש
העבודתו . וקפול הכומה נביתם על עפעפיו : כן אלדד פדועה .
אחרי אשר עבד את אלהתו . וינת ויטבות מכל מלאשתו . פתן סכומי
קודם לה' . וזכרם להטיב עם קרובי ותיודשו . ויחל מופד לאתו .
ועת יבוא אל המזונה ככלה על ילקבר :

בליותיו תעלונה ער מאוד . כראות בכיו כסטיני וחסים שארלים
ורעגנים . הסדות והברמים אשר טלק להם . מלחום
ערכות ה' . אלופיהם מקובלים . עדר הרמלים האוף לערים . טבולם
עמאומות . וסכלם אין בהן . ירעו כבוט טוב . ירכאו כנאות דשא .
והזת פניה רגליון השקוקים אלומות הדגמים במשעול הפדמים נכל
הער ידרכו :

בניו אהבונו . כפסם קבורה כנפשו . איש יקנא תרעפו . איש
על אשיו ותעורר . מי יקדם לשחק נפש אבוים . נעו וסיף
לאלסלו במולו . על אשר כשאם על שבתו מעבודתם . אחר
לדקוק כי טוב . כי בדי מעליו ויאל :

לפעמים יטבעל פתח אהלו . או על מפתן ביתו כחם היום .
לראות דבריו אשר פטע . גשע טעמועיו בקרו בן
שמן . או לראות כי ישרה כדרי הקקר על זרבים . לברית ולסתעג
ברית הסדרה אשר כרכוס' . או יתעצם עם האורח כעוהר .
לקבלו כפכים ופות . לטאללו על ארצו ועל מולדתו . לשחוצ מדום
יומבי הכל שקוקים ודרכים . פכה יפסס כל ריחים :

אין יבולו כני בכיו . ילדי טעמועיו . לפסו ולברכר נסאו . פעם
ידון וימכות בינוים . דברי ריבות בטעוריהם . פעם וקנסם
לכטוב עם כל אדם . ולסגנו ביום לרה . לרסם אל כל הכנרמים . מן
האדם הול הניירה . עד הרחם . הרותם על האדמה . ובאשר יתקן
כנערים לקניו . כן יתן אל לבו לסירותם מוסר האבל . דקו וחסרם .
הוא בידיו עמה להם כלי טעמועיהם . ויבולו הפערים לאתר .

אבני : עשה לנו כוח או כוח . ובאשר יתלא המסם . יצלו על
 כוונתו למקד ולבסק לו . הוא יתחד לעשות כבוד וכל מעשיו הקנה
 ויבטו עס קול חרותה בר וצדק לעת זאת העדרים ולעת האספס :
בס למדס שירי הפלות חזר רוב בעימות . הריבוס יאוררו נקול .
 וקצרות יבנו בכבוד או במלתיס . לפעמים יאסר להס
 מחשבים רבנו וכפלות לאין מקר להועלת כפסם . בשחת דוק קל אשר
 קליסם . וסי כאשר יאסר להס . ישבו לחולו בעיסי בקומות . וקונים
 קלכות . לכל יפלו דבר מכל אשר ואמר אליהם :
ידדי סיום . ופנס הוא יתב באשר ציחו . פאוס סיום
 ואין איש או . דק מידד . בן בנו עומד עליו . כער אדמוני
 ופנס מראס . והכער כער . עוד ויאר הפסדות והילדות עליו זרמו
 כי בן פלס . עמר טפס הוא . ויבא אביו אכיו להשתעשע עמו וללמדו
 עוק ויאמר . כי כפז תשפטו כל הימים :
יען ויאמר . מה טוב לאדם להטיב עם האדם . ולהחזק ידי
 הכוטל . מה טובמה בעים לבטא . עת חבובו הטוב אשר
 באלס עם אנשי כרות . בני ! לא יערכה כל המסס ! מחוק לעין .
 לראות מנאל האש בקופתו . עת לטמו עירפתי חזרה להאיר על
 פארד . בן אחלל משום . כצורי לנגה חוסית על בני הכל להאיר חמבני
 לילא . אכל כפי . אסס ותוסו כאשנו כדל שחתם הקוק וההטיב :
עודנו מדבר . אכלי דמעי שמתח ירדו כרביבוס עלי עשב מלחיו
 כפער . פראות אלדל אסס הכער בוכס . ויסתח לכבו בקרבו
 ויאמר : בן אשה בוכס . בני ! אכל ודעתו לא על דברו השפנס
 דענותו . כי אסס דמס לבכך דבר . ודבר מהקרד כי נכית :
לשוא מהס הכער דמעי מעל פניו . כי כמעק הנוכע . עברו
 לפתו . ויאמר יתר עברו . אבני ! נצוק כל אמרו סוף .
נס אבני . ידעתי . אין שחא הערסה . כשחתם סחוקן
 וסמטיב . ויוסף לבכות . אמה בל לי כתי וירי ! מוזז ועל מס
 חכס . אל תפסד ממני . הכה סכרת לניך ענתה פך . כי קרד דבר .
 וכו לא על דברי דמעי דמעי פניך ? כפס קנער ינאס כדברו :
אמר אבני ! אל תאסרני עד כוש . אסס כפי . אבנים כתי ? הלא
 וברוך הכעוטים יררו מדרו כפני . וספכו דמעה על פני .
 בני ! בני ! אל תכוס בלכוד ! ההספן סככת לעשות כס ? הגידס
 כל אס אשר קרד . וינך כפער ויאמר . אחרתי כחוס וסי עמדו .
 פתוס כמדרי לכני . כי ככה למדתי מנעורי . פאוס דומי לדיק נס
 בעשות

לעשות השיש על כן השלחתי חמך - מה זה חכמה - אם לא בכייה להשת
 אם ענתה נפשי לאכיון - וראית כי אין שום כשתתה עשות חכם - עם בני
 חכם - ואילו לעשות רצונך ספתו ליות ואקמה - ופיניד מלכותו
 לבי - לכקס אמתין סלון התועות היבתי על אחר הדמים - ואסתק
 ק ליללת גבר - ואכט בין הסבכים - וקכס אית רוכך על משאו - אשח
 הסליך על זרועותיו - וספר דופו מקונן לחמר - איו ובניו ! נקטת
 פפוי כהי ! רחוטו לעמי ! לא תשוב עיני לראות טוב - סה אמות
 ופה תקבר - כי כשל כח הסבל - עתה השתם בנקהים - ואני עוף
 ויגע - לשוני חודקת חלקותי - און מים לרות לחאוני - ואן להם אומך
 טושה פדיל צבור רעבוני - אהה ! ספר וכנן - מדבר זאך גזירת
 מסביר - במ תיכיל לא אראה להולוככי אל חושב בני אים - עוד מעט
 ודבלי יטעדו - הבל' ! אהה סדוק סליל' לי למרות עיני כבודך
 עד הנה עזובי רחמיך ולא עזבתני - ויהי ככלות לדבר - וכו' עוף
 וירדס ויישן - וראה כי נפלה הרדמה על עפעפיו - ואמהר לרוך אל
 אכליכו ביך למטרם - ואקח את דכלת החאכס - ואחבאד סלכ
 ואשוב חוש מחר - אל החקוס אשר עמדתי סם - וככה סאיש עורנו
 שוככ על משאו כרדס ויעף :

ואלך

כ'ט - ואניג לפני את דכלת החאכס ואת נאך סלכ
 ואכתא חתת אחר סיסים כחקוס אשר לא יראני
 מחרים - לדעת מה יעשה לו :

ויקץ

משנתו ויאמר : מתיקה שינה לעוף ! אכסה הפעם
 לשום אל דרך עמי - אולי אוכל לך א עם המשא הזה אשר
 שפתי מראשותי - אל ארך כחלי חים - אולי אכגע כחקוס אשר סם אים
 לכלכלני - כה' אשום חנעתי :

וידי

הוא מרים משאו לשומו על שכמו - והנה כטנא עם החאכס
 והקלכ לפניו - וימרד האיש וילפת - והמשא נפל מעל
 זרועותיו - ויאמר עוד הרדמה על עפעפיו ? כחלוני - וככה אוכל
 לפני - וכהקינו אין כל מאומה - ונפשו ריקה - אבל לא כן
 הדבר : הקיצותי הקיצותי ! וישלם ידו אל החאכס
 ויאמר הקיצותי ! מה' היתה זאת - כילא סקך עבות עני - לך
 אלה יסועתי - לנסך ראסות סלכ - לך אקרוב מבחר החאכס
 אשר כנא חנתי לפניך - כילך ס' חקד ! ויכל מהספלל - וישכ
 על סארץ - ויחבל - וישת - וישכע - ויחר :

ירקם . ללכת . ויחן עוד תודה לאל . ובה דבר האות בלפתו .
 אם אהיה כ' כהן בלב ארבע להחיות את נפשי כ' אים סוף .
 איכה אים סקוד ? סרפה אל עבדך . ואקדם פניך בחולה וברכ' .
 וחולו על ראשיך :

ואולם אהיה ה' בך דיוק . בך אס ביותו אלא בך אה כל אה
 לו . הן סכנתו ? תשובו . זאת היותר נחתי אל

בלי . ממנו יאכלו אשתו ובני . ויכרי' גם הם אים הכרובות . ויפן
 חלך . אה דבריו שמתתי והככה גם אני . כי עמה נכפתי . ואחלק .
 ואשא אה רבלי . לעבור את הים . ואשב על אים סדך אשה ויכ' נו .
בעברו עלי שאל בשלומי . ויאמר לי . בני ! הרי אים אים ירד
 תן סהר . וצידו ענא תאניס ונאד סהלב ? ואשפן ואחמר

לא ראיתו חלומה : אבל הנידה נא לי = ככה שאלוהו
 מדוע שמה אל המדרג פניך . הלא חדע כי תופעה אהה בדרך . לא
 עבר כה אים . ויאמר כן דברתי בני ? תופעה לכני בדרך . ולולי אלסו
 לכי ס' בעצרי . או אים נדון . יברככו צורו . הקריב לפני לאכול
 ולשתות . כי עתה היותי מה בדרך :

ואען ואומר . באנא עתה . ברוך ה' ! ואורך בדרך זו
 חלך . לבוא אל מקום הסניך וגם את יסךך הסיך עלי .
 נחשאתו . כי צעיר אכתי ליתים . ואפצרו . ויסן לי את
 משאו . ואוכלוהו אל המסילה :

ועתה ראה כל בני ! זאת היתה לי . על כן חולו דמערי שמתות
 מעיבי . כלו יגיעה וכלו עמל ה' מפעלי . ועם כל זאת
 טוף אשים . בזכרי את אשר עשיתי . ועתה אם על דבר מעשר כות
 שמה נפשי ויגל לכני . מה גדלה שמתה כנדיב . הערבה להשיב
 כהנה וכנהה :

ויפל אלדך על צווארי העלם . ויחבק לו וינשקו . ויקט
 ויאמר : ככלה וטוב לב אהסך אל עמי כי בך קורעתי
 ויקו לפני :

ושמע

עד כאן דברי האים ויכ' .
 מה יפיו ומה טובו

שער השלישי

הפ' הי"ט השר ירבתאניה . פי נשכרה האנייה

וישמע

השר לא יפגת המליצה והמשלים . אשר כנועם המנומם
 מסוכלים . ופרגל המליצה נדגלים . ויאמר השר רחם
 המדברי מליצך טובה ונכונה . ומייתן וכמו גון ולמה . ויקום
 הרוחם . ונזבל לשחיתק מליצה חידה . כל כל מליצה ממעלי החבורה
 אשר נקשרו הכוהא טעדה . פי כמו פולח ומוקע כסך עך קרומות
 ככה . ופלאו ספורי המקריים והאותיות הנעימות . פלכות הנרדמות
בעת סהיה היתה מכתנו לנו פה . פי סלכו לכוונת השר המשיטה
 ולא עברו ללכת וישכרו לימים המשה . ויתעצב הסך אל לבו
 ותגדל המנוה קריבו . עד לא עברו כפולחיות כמסנו . ויהי לימים
 עוד טבע . אחריו אשר כפס השר ביגון טבעה . אז טלפה התלחה
 ומתכנס ויעל על גווי צלמו . ויסלח צבא המדברי ריענ כאלמו . לפען
 יפולך כמקום בנימו . עניו ויבול . ויבא המדברי ויעמוד לפניו . וירק
 כי עבך סתובה עזרנו סוגד על רשעותו . ובטמי הכבי עוד לא חרנו
 מעניו . ויאמר הסך המסך סמוכרי שמת לא בסמו ולמי . וראש סם
 דרך עובדני . אז עתות וזיל הווא יטה סביבלי ומסני . עתה וקומות
 רעיוניך וישקפו לפנינו . והאיע שממות משיעמו . עת מראות כדך
 מענינו . העמק שאלה . אוקנה למעלה . סוס לנו מהחלה .

הפ' הך' מהרעיעים האהובים . חברי גנבים

ויען

המדברי ויאמר לבן שמע נא השר מליצתי בעדיכם . אשר היו
 תהי נך למשען ומשענה . כויתיו דברי לאדוני למנוחה .
 ונסויבין ואנחה : **בימי** הערנה . הים לו קנין ומקנה . סמים
 ולנוכה . ונסעתי עמה ענמונה . קריה כמענה . ונכנה היערה .
 וסם סלפס היערה . ונפס כי עופס כפסנו מהדרך הכורס . ונכח חמת
 אחר הבימים . וספי . ססיס ומתים . מתרחה הרשאי והכמתים
 הנלנים והפרחים . והנה שני אבנים טוברים וזבים : סברי גנבים .
 ולעשות מועה סתה קוטנים . ועוד סם לא סרמיקו . ולעשות סרה
 סרמיקו . וידברו ברע עושק וימיקו . ויהלו עיניהם ויראו והכה איש
 כפרי טובכ כלמיתים . וסו חמת אחר המוסים . והקים סמו על גזרו .
 וכפלר סנוכידו : **ויאמר** סתה לרעהו סם לני הקרבו .
 לקחת סוסו למטבני . ועתה כעצמה פה סח' סמסא וסוס אותו על גבי .
 פי סוכי לעמוד לימינו . מקרי אשר סכוא ככפלר סמו . וסחה מהר קק
 סת

את הכוס וצרתך כפי כחו ואורו . ואל תבט אחריו כי חספה בעיניו .
 ויתחרו למלואו דכריסה . ויעשו גם בתם בלתיבה . ויכלו לעשות
 מעשיהם וירמעיהם וייוקן הכפרי ממכתו . ויפן לה וכה סביב חמורו
 וכה און הקום לעשותו . רק אום לבדו . עומד על צדו . וכפל רפנו
 צדו . וקניו סביב בן לקור האום וצניו . ופודר מעלובסו בני הגניו .
 כאלו הוא קום אסוד לבניו . ויחפלא הכפרי ויסחבס חמורו . ויאמר
 לאים מה אמה עושה כזה . ואל תיפס הסוס אשר רכבתי עליו מעודי .
 וסנה זה תשע הזר לא כביר הצבתי לנצדי . וכשאר בני לכדי .

ויקח

האינו יתעורר במסדך סדוני . אל תבטל חמרי . ולמק חמרי
 שמתה מסדך . סכדי בקום אשר רכבתי עמי מעודך . ואם
 יש אה סדוני לשמוי בליות . אקצרה לא לארזי אהכל כמו אהת . אשר
 עשה את אלתי הנבחות . אבי הוא האדם הגדל בקוסמו חלרים . וכה
 קצו ימים או שבתים . אשר הגדיל עלי ריב וכיד שפתים . ויקללני כמת
 קצתה כפרת . קללה כמרצ . ויפתח את פיו ויקלל . והודי השחית
 ויחלל . ויאמר יתן אונך לאלה . ויהסוך ב' לך את הנרכה לקללה .
 תהסוך כמותר חוס . וכהת כסוקי בגוהם . וידעה את חנועהם .
 ויחית כמתים בל חנוס . עד תום עידן ושודרים . ותבט והיית כמסד
 האדם לאכרך במחיות חמרים . ויהי הוא מרס בלס נדבר בעדי . כהפך
 לאום הדוי . וילבדני קללה כמדוי . וכנה עתה סביב סתח ופעונה .
 לאטיב כפשי אל בדנה . כי נרסה עוונה . כיוה שמתים . או ארבעתים .
 אשר לקתם ככל השמותי כסלים . ובהה הגדל לא חסודך . וספר לא רק
 את המסא ורקך העל סכודך . ואלה אוחי קפשי באמוך . וס' יאלס
 לך מסכודתך . ולא יבול הכפרי לפה חק כי נמחרו רמזיו עליו . ויקח
 את המתבלת וינהק לכל סבליו . ויורד במסל מעליו . וישלתהו כפשי
 מחעלליו .

ויבד

הכפרי מרפתח רובו . תגליך קרמו . ומגיד לאדם מה
 שיון . ויאמר לו האדם כנה נא זמס העיר קרובה . וסס
 וום קבוע קובס . להספך מוכרי כל מחבר מסול עד מסור קום וסמר
 וסיבר . ועסה כנול כה העיר . ועלרסה וצחקורס . לקבות סוק
 לבתועסוך . אשר ויטוכך כמחריסך . ויאמר הכפרי השולות קן סן לך כי
 הפחמני . ובעמך כמתי . וילכו ויכולו הסיר ויאמר הכפרי לשמש
 אגרים בעיר . מי אסו כום לו עיר . וישאל את אהד הלישים . היס אה
 אהד הלישים . קום כמאה וקמשים .

ויענהו

ויענהו

האיש ויחזר שמוע ממעתי . וגם חלזו ידעתי . כיון
 פתקיק יפה עינים ושוב רואה . שערן פערר העינים
 למצאו . עיניו השע ולאנו הכנר . פוקלה כוכנד . גבי כסופעה .
 ורגלו חספ צולעה . רך וכמנד כשור . זעל אכזים יסור . שאוב יחאב
 כנניחא . וקתה חלזים ולכיה . ואף כי כל מדה טובה . היא לו
 למנה . והאות על ענותותו . כי אם הכה חכה לומר כשכש עכרתו .
 גם כנזל לא יעיר בל חמתו . וסתיקתו סייב לחמתו . ויחר שחוק
 סכס עוד למר דעת . ללכה כרמן גם מרדעת . בהה סיק כזה ראוי
 ככוח ברבך . אשר יביס לך מרגוץ ופעלך : ׀ ׀ ׀ כשמוע
 הכפרי דברו ויכיו . ושמח מאד כלבו . ויאמר מי יסין ויאמלאו .
 סרפה חלד מופר ומתי ואקביו . ועתה לשמע אחריו . כמחר וכלכס
 גל רמתיו . וכדעת מה יהיו חל מופיו . וימסרו ללכת אחריו . ויבול
 הכפרי כיה רעהו . בעל האקס וק כהו . וירא את הסקס ויכירכו . כי
 הוא זה סקסו אשר חלזו הי כירו . ומאד רכב עליו מעורו . ויטכ הספרי
 להפעל . הפלא ופלא . ויאמר הכפרי בלבו אין זה בלתי אם אפרו שלמי
 לוחו . מפני חלכיהו . הוסיף שנית לחלל בריתו . להקניף את חביו
 כסמוסו . ויטכ ויקלל לחיו כחמתו . להמיר באי סגורו . ויפתק
 הכפרי לתפיו וידבר אל הסקס ככה חיש קל מדה להטואו סוס . וזה
 עממים את חביו הקנעה . לא אוסיף עוד קנודך . ולא חכית כמקיר
 סופך . כי אין לי עסק כמכשפים ומרטומים . סוקו העינים
 והקוסמים . וישא הכפרי את רגליו וילך כנוסת פנים אל ביתו .
 ולא ידע כי שקר תריתיו . וע"ז אמר הספס כמתק סכו . סלמת ערוס
 כבין דרכו . זולת אדם סקף דרכ :

הפ' דך' א' השר יענה ומיר עריצים . משך ידו את לוצצים .

וְכֵן יבול הסה להחפק לכל סנכבים . שועים וכדיכום . ויפך
 מוקר וסוק . ויהן את קולו כמחוק . וירכ לעמוק . עד זלבו
 דעיות העינים . וכראו סעיכים . ובחבו סמתנים . ויאמר ספר עתה
 דעתו . כי חמת כבון סדבר . מלינה סחכס וכיבו סכבר . פתי יחמין
 לכל דבר : **וְשֵׁם** היה כשנר אחד ססכלים . כחכ אל הכלים .
 ויען ויאמר סובעתו ספר כדברך . כאלו סנחנו סיינו כעכרך . ואיש
 סתנהו ערך . וסנלו יסי כדברך . סכס סוק וסמין גוללו . אשר
 סל כמתו סיש ינהגו . כי בלסר סמט סנבחוטי . ססס לא ינוס ולס
 זנאן סומ' סעוני . כמס"ס סומר סתאים ס' :

וישן

הסר וישמר מה נחמה . כי אם למדה לא הכנה . ואם ככנה
לא שנתה . וזה כי השמירה הוא על שני דרכים . שמורה ככל
בערובים . אם שמירת הפסגה . מכל מקרה ופגם . לבלי קרם טאחל
באיש . או בזה שמר על המזוק . לכל ילך ויוזק . באיש באזוי כלם
תמזיק . והנה נתן ה' משמר על הספחלים . כמו כרמק על האכש'ם
הרעים . לכל ישו עקלקלותם . להרע לישדים בלכותם . ואם תוכנ
בכה מה ה' יורה להרמתי בערמתו . לכל יפול כור מבקשי רעתו . עת שלח
החל למשוח מלך לעדתו . בעגלה כקר אשר שם הסתכלותו . הלא נחם
הוללות פתיוותו . מנציר ערמתו :

וישן

הסר וישמר חזון לא המדברי סר האכילים . הידעה עוד
מעניכי פכילים . דכרים והסולים . ויאמר ידעתי גם
ידעתי . ואף כי מאכותי שמעתי . ולו קפך ספר לשמוע ס' זולים . אז
לא אעבור כמלים . וישמר הסר קשרה גא לי אה כל הגדלות . מזה לנו
מהללות . וישן המדברי וישמר :

הפ' ה' יפקוד על כל הלובשים מלבוש נכדי . ותחת בבורם
יקר יקוד המרי :

ואמר

פי' כי בעיר פרימו . ערבי אפד זקן ושבע ומו . דורם
טוב לעמו . ומוכים לרשע מותו . מקצשו הרעש הארץ ולא
ובילו גנים זעמו והוא רבואם . לכתום סיקוד מואם . ככל עת היו נגדיו
לפנים . ישן היולו מהשפתה הסורים וסאגכים . לשמו נתן מיתו
באמבים . כחשפט זקן וכשול פדים . וכל יודעיו ומיודעיו בו ידקו
ויסכלנו . ואם אהו ישמחו ויגילו . אור פניו לא יפילו . והוא כל היום
הוא אל בית מפלתו להוכיח . ירוע אף יכריח . דמי הרשעה להסדיח .
וכל צוררית צפה ופוח . וילך ויטוב מבצע לרמון . הר שיאין הוא חרמון .
ומאם אבל תחולה עד בית הישימון . וילמד בעמו משפט וסוק . וילח
טמו עד למרמק . כי הפליט להעזר בתלאתה . ואין איש קך כחוכמתו .
זקן ורגיל ופרקו נאה על שמרתו . קרם הוא מהור סול בקרחתו
וכבבתו : **ידיה** תימים ימיתה ויסיחהו זמנו לשוב לכקלם .
וילך חרץ המזינה . אשר שם הוכב רב קבולה . וככואו עטף שחלם
מגוללה . וימחר ללכת אל בית התפלה . וימלא שם קהלה גדולה .
פנשר זקן ג' זור ובחולה . ויבש מאחור ומפנים וכהה שם והכ' ורכ' פניו .
ובלום מכלים שונים . וירא סוקן כיום שם לכסף מוא . כי כל איש אשר

שער השרישי

כלי וסב מצא • אותו הניח עד כלה ובמרה • ויתו רוחו את לבו לא חסר
 וזכרו ממנו לא יאסף • ויחמר אל לבו חי ימן ויחמר נב"ה לנכר חסד יחס
 צלתי • ומשמים אין איש חסד • אז כסף יב"כף חכמים במחירת
 ועתה אין לי טיב כראש בשונו לחכמי • כי אם לדק בחרו בנחלת
 ומצאים אין איש חסד • ובנבחרו והסתחו • זהביהם וכספיהם • קיבליהם
 עם אלסיהם • אעשה כאלתעמי • ואביטה במצוני • כי להנחת ער
 אצ"כ להזכות את עם עמי • למען הרחיק מעליהם את הכפוני • ויהי
 כי ילאו העם וכשאר אמי • כי לא ישמרו עוד חסני • וכלילת אשים כבתי
 כחכמי • וכטרם ביקר ואיבני • ויהי לעת הנחת ערב הוי"ה ה' יקח את
 מקשתו • כי אחרי אשר הדבה מוכחתו • כשאר הוא עומד על משתרת
 אפר צאת העם איש איש למלכתו • ויבא גם הוא כבימה לשאו יללכתו
 ואת הכסף שם בני מתחתו ורוח אלבוש יאפנו • בטרם בוקר ולא כנו
 הפ' הכ"א הכפרי מתנחם על עפר ואפר • כי הלובשי לובן לא
 ידעו ספר •

ויאמר

פזוק הן סיוס עשרתי מנחתי חוני • אף אדלג תבני
 כי לו ירוצק אחרי הלא יאחזבי ימי עזבי • ובאסתו
 פצוני • ויגלה את סיכי הזקן וירא איש כפרי יאן החולו • השוי סבור
 אשר לא ידע בין ימיכו לשמאלו • וימחר הזקן ויספס את הכפרי את בגדי
 וישל את רידו העליו • ככתו וחשילו ה' וימחלו • ומתקני כסף
 אשר עליו • ויהקם הזקן וילכס כגדי הכפרי • עד תשכב בעין כל יודע
 לאיש כפרי • וזה איש הכפרי הלביש את בגדיו • מחבורו וכד חדו
 מצילין ודודיו • ויעזוב סותו יאן על חרביו • יבס כפרו עזב עליו
 חדיו • וישכח סוקן את טעמו • אפרי אשר בגדיו הכפרי הלביש את
 קערותו • ואת הכסף גם על שכו • וילך לו אל ארצו ואל עמו • ויהי
 אפר בדכרום בלש : **ירקין** הכפרי חייבו • ויבס חרביו
 קשתו ויהימיכו • ויתפלא על עניו • עד כי שהגע מחלאת
 עינו • כי היו בגדיו לבנים • בליש אחד הסגבים • ויהי הגפרו
 כמבינה רכה • איכה היה זהה בנקבה • פי אחתול סי' עובד אדמת
 על ארץ רכה • ועתה בגדיו הכוכס נהרבה • וישפוט סבוט • לאמר אין
 זה בלתי אס אמה תשחי אלה רליתי בתמה • אשר יענוי זה • והטבים
 כהקן אמה • אך לא הי' אלו כודע • איזה מהם כשרתה אליו יסודע •
 ויהי דבריו אלו בין פסקות נהובים • אם הוא מעודו תמקשת
 סקבים

הסבבים . ואשר ידעם היותו אים כפי וקלאז תאליס . כל זמ דאם
בארחה התמות והרעוטים . לואין זה בלתי אם היותו בלחם אים כפרי
פוחים וחימה . ואשר הוא דואה את עצמו כעת לבוס בגדי הסבבי הוא
מראש תלוס וקמוס דמתה . ויה הכפרי ברוך על רוע עניו . וישתבע
תחרה עניו .

דשט

עניו . וירא את הספר מוכל לפניו . ויאמר זה וכתבו
העניו יד . אבס כז . תימי . אם יכול אוכל לקרו
בת כי שנים שלז דלית לכדי . הנחה לי לאותבי אני כסך פעודי .
ולס כל וידעתי בלחכה . כי אין זה אחי בלחמה . הכל מחו ועד כח .
עבודת הארמה היתה לי לחכה . ואשר לכירואה אחי דעת וסג בנדים
לכנים . כאחד הסגרים . הוא תלוס ודיות הרע גוס . ויחבר ויקח
הספר ויפתחו . ויהיך להב תכח ולא יכול עשו . כי לא ידע ספר
כי תמוס הוא . ועם כל זה לא יוכל הכפרי להאחין את דת אומן כי כל זה
הוא דואה בתלוס דעיונו . אמרי אשר סינך איכנו דואה בעניו . והכל
כאשר לכל גלוי וידוע לפניו . וישפוט שפוט ויאמר אין זה בלתי אם
מיעודי אנו מכני הסגרים . אשר ככל עת בנדיסם וכנים . ואשר
רלתיכי בתוך הארס הכפרי הוא בלחמה חמה המיונים . אולם בזה
קמתי על עפר ואפר . אשר לא ידעתי ספר . ולא יכולתי את אחרי
ספר . הוא כי אונס כן דרך כל אחד הסגרים אשר נשאם לכן . ללבוס
מלבוס לובן . הוא כספר לאין : **ציון** . הוה והלאת סג
הכפרי פניו לחורה ולחשודה . ויעבור חשודה . ומשכ בהרבה .
וידרוס ככל קהל ומסכה . ויכל . גם תלחמה . ומשם עיר פר ימו אשר
הואן וושכמה . ויתקבר גם סג להראוה עיני חמים . ודורש דמים .
ויטי כאשר דרוס דרש הכפרי . לפני בני עיר סמורי . ויכירוהו חוקן
ויטי כשפריש לרעתהם ויטעו לו . ול די במלחז כפעלו . ויהי כאשר
סגלים הכפרי כועס תהלה וערובתה . והדרטה תהה ככרתה . ויקרס
לו חוקן לסגוס ויכר בו לבוא עמו הניתה . ולהסכ עמו על טלחלו .
ולס צות מייכו להטיב את לבו חסכו וגיניו . ויך הכפרי וישכ אתו . אל
הואלתן ללמוס בחכמו . ויכל לו יין וישכ וישכר עמו . וכאשר עלת
כליל עשן יין הכפרי אל ראשו . אז הקיף פרשו . ותעל כמכתו ובלשו .
ויפול על פניו . וישן כרוע עניו . ויתכר חוקן וישפט אותו את
בגדיו הלכנים . וילבש אותו המחלצות והמעטפות היסכים . אשר מאו
באלו היו עמונים . וייקן הכפרי מיינו . וירא עליו את בגדיו כבגדי
אים כפרי ועניו . וישכ את על סתלס אשר פלחתי . לוחמנת

אשר הבינתו • וידמה כי בחלום קיוון לילה ראה סיומו כאחד הפגיו
לכוש בגדים לבנים • ויך סר ונעף • כאחד כיטף • ויאמר תקון מדוע
פגיו ונעפים • ורעיונוך נרפים • ויאמר הכפרי בפעוה לפעמתי
כי חלום חלמתי • והנני בהלומי כאחד הפגיו • לקוט לבנים • ויקב
לבו כולא האמנתי לדברים • עד אשר בינותי נפפרים • וארא כי לא
אוכל ללס • כי לא לקפה אוני שמך מהם • וארא בקלומי כי עם כל זה
הייתי מקרה ודורס • מכאר ודורס • כל ענין וסורס • ואעבור בערים
ובכפרים • ללמד מוסרים • לךדק ומשפט ומישרים • ואכיל עד הלום
ואיקץ והנה הלום : **ויאמר** הזקן זה פתרונו אשר ראית
אוהך בחור אחד הסהכות • זה לאות כי רבים יהיו דורשי שלומך ולקפת
באדם מהכות • ואשר ראית בי היית לכוש לבנים • זה לאות כי רב
אוני • ידית מקרבך תלאת חלומים • ונרס עוונך ושלמו ומי אבלך
ויבוקך • ועל הסכות החלום פעמים • זה לאות כי לקחת מהת מלאת
כפלים • וזה כי כל שומר חלומים • לוכש לבנים • אך לא כל לוכש לבנים
שומר חלומים • וירא הזקן את הכפרי בעצב • ועל משמרת השמיון
עומד בצב • וידבר על לבו • וינחם אותו מרבז ומעצבו • ויאמר לו
מה לך אחי תתעצב אל לבך • הקר בא מחשבות אוהך מקרבך • כי חלום
טוב ראית • ומזה שב קזית • ולו בהלומך גם סני חלמתי • אז שמחתי •
וישן הכפרי ויאמר הן לו **מ' בדברך** • והי' חלומי בערבך • ואחזה אני
בקלומך ופסרך • אז נפלה בנעימי סהלי • כי מלאתי אוני • מתת
ה' היתה נכסה • כנא הכפרי נאיכו יודע מה נכא •

ועל זה יאמרו החושלים • לך תכבד
לאיש אשר בא רוח הצביעות והסנופה
יטדו ונלמדו • וכבד כוגדים כגדו •

דפ' הך"ב שמעיה יעצור במלים • לבל ירוע כסילים •

ויצן

שמעיה ויאמר הששו ואל תרבו לקפר בגנות הכסילים • פן
כהי' לבז בעין כל איש בלי על ורע מעללים • כי אהס ודרסה
מהמוניהם • ואין להתחוק למניהם • ואמר אחד הכבלים • לאמר
המשכילים • מה לך תרדה ככסילים • ואסהגר ותושב בהמון הסכלים •
ואף כי תקות שמים תשים משטרם עם כימה וכסיל • ואמר המכס לך
מנגד לאיש כסיל • ומי זה ישבויה פלאת אס האוילים דכרי מרמות ישאפו •
וכל נמכוה ומס יכסופו • ודבר ה' יקר בלד ונכהף יהדופו • אים כבודס

המיר

המירו כקלון. הר יערום קיא כקלון. וכמו שאמר האדם זכאליים
 מרים קלון. ויאמר השר כן דברה כמים קינני לחלים. וכל נשא על
 טפתו עוד שמות הפסלים. **וידי** מן היום הקבא והלאה תלפה
 החובה. ויעלה את השר ממעי הדלגה. כיהיה דבריו לשון
 ולשמחת לבבו. וכל יודעו ומיודעיו בשמחה ובי לטביו. ונקוק עשה
 לבו האלקים דבר הכפרי וגיבתו. ומלל הקוסמוקנתו. ופי הוא
 וממורתו. להקיר מלב העוקב חובתו. ויהוס היום הסואר צרות והנמה.
 להשר ביתה אורה ושמחה.

השער הרביעי יוציא אור העלומות

גם באורים גם בחלומות

הפ' הא' השר ניבו ניב זה. להבין משל במראה ובמחזה.

ויען השר ויאמר שמעתי כי בימים הקדמונים. היו בעלוי
 הרעיונים. אשר חזו להם קלומות נודקים וכאמנים. מהם
 וורו מעבלי צדק ומישרים. כתיקון המדות והמוסרים. לשכוניה אך
 סגורים. ומתם יכולו בגבורות. להביד מדמות וכליות. כמהלך
 סמאורות. ומתם יענו כיראות. כחקירות הספלאות. ולסוס להם
 מהלכים כחיל טבע המציאות. וקנת אשר מהזה שדו יתו. וכענין
 האלהיים יעלו. אשר אם יתן איש את כל הון ביתם באהבה בוז יבזו.
 רגלם כמזסור עמדה. לפאר במראה וכחידה. כל מעבר מטה מוסדה.
 לתורה ולהעודה. ועשה מי אתו דבר קתר וקידה. יערכה ויגדה.
 ונגלה יקודה. ואשר אתו חלוס יספר חלוס. והי' מעשה הדתה שלום.

ויען שמעי' הנחלמי ויאמר

הפ' הב' במחזה ההדורה. על הנאולה ועל התמורה.

אור לארבעה עשור למודם הראשון כשנסה היום. ותההל
 העדה. ארץ יהודה. לבוא ירושלים לעשות חוקת בשפת
 כמועדה. ואהי' סם כחושב הסבנים וספרים. לילשחורים. כנולאת
 מפרים מקפרים. ויהי כפזי הלילה. ומדדמה עליו נעלה. ודעונו
 ובהלונני. חלס קוית וידסלונני.

שיזר הרביעי

והנבי בחלומי כהם מלועז חזרים . אל בית לם יהודה אשר
 בהר אפרים . ונבואה אל טבולה . והיה שם קהלת
 גדולה . שם עלו שבת סעודי ית ערות לישראל . כי באל לנין גואל .
 ונצח קולו ופרושה . וקרסו היושעה . ונתקיימה הנבואה
 ופלאה הארץ דעה . ונבואהם הסבילו כלם . כמו שימור הכתוב
 כהנללם . כי כ' סידעו אותי למקטנס ועד גדולם . ויאר . וס
 הימים . מתעבדים על רוב של ס זכ' ימים . כי טככה כל ריב וכל
 נבע . איך טטו זאין פבע . ויטכ איש תחת גפנו . ואיש תחת תלבו
 ופס אריד עקן טטלו עלינו . והתפתה הקצעה אהלה בקרב מחנינו . ואני
 זקנתי ושבתי . ויתום מקדם טטנתי . ופיך נקרה אבותי אשר חלפתי
 ועברו . איך נכסלו ונכערו : **והנבי** בחלומי כמוטב זקנים
 וישישים . וקן כל באנשים . והרני ככן אלק טנה . כי קפנה עלי זקנה .
 והנה המון אנשים רובים סביבותי . ומתפללים אודותי . כהתכוננם
 אחריו כלותי . ואשתעק איש מ'כר לרעהו קורא אליו ויעכפו . שידעת
 דבר מספורי דברי סיח' הקדמונים . אשר תלף ועבר זה עידן ועידנים .
 והוודתיהם שונים . תלשים רעים ונאמנים :

הפ' הג' בננות רופא האליל . אשר ברחובות קריה יוליל .

דעת האמד ויאמר מ' יוחן עיני מקור נוולים . ואבנה את הכופלים
 גלים . כנפול לפני בני עולה . כלין חוזר והצלס . יען
 כי בעת ההוא סתתם מלאה הארץ . ואין בודר גדר ועומד כפרץ . כי
 רפים מעתו הארץ . שופכים דם נקיים כפשות חביונים . כהנאמנים
 והנעבים . סולבים הלץ וסלום . ויטומדמו מלאמה סלום . כי מ'ו
 האיש אשר רמקה מתנו ת'ושעה . ולא רמקה מימיו מ'ארות סתתה כרפוא .
 כ'אם אדם סתנהו מהנעורים . ללמד מלאכת הספרים . לבלת כתער
 הסכרת . לטום סתחול לפכע ומצורת . ולח'יחא סמן הנכאכ היס קל
 סהים . סנה כלאמת התמיד פ'דוביו . אשר לתקטי יטלמנו סתת סכ'ו .
 ילך למקום סלין סכירים . וילכס סלכוס ככרים . כגדי סוסס וס'ורנים
 סורים . וס'מיע קילו כהמון העם והנעורים . והעבור הרינה כהנאמת
 סעורים . כ'יידואמונה . להפלות כל נבוע מוכה חלשים ומעונה .
 יאמר מ'ו כמוני איס סכונה . הלא כ'איעלי סמדינה . ס'יחתי כטמן
 ארכע טערה טנה . ככית סדרה סרופאים אשר כפד"ווס העל'יכה
 לכן ס'יחתי רקוועם סכין סמועם . עניוני כורפ'ו כמלאכת הרפואה .

אחי בעזרה רובב מהים . דסיחה לכל יגוע יגוי ורפד ידום . אענר
 כהולי כהעיס . ואעזוב להולי העינים . ואכיר כלב האגים . ואקח
 כ כד לאזנים . ואיש אשר לא יפידג' לא ברגל ס . ומורס בירכחים .
 והמלה בכל מהנים . אככי ארפאמו . מדי ונקטנו . כללו של דבר
 אחי חשבנ ומזר . לכל הולי אשר רכוש יבאר . זה דרכס כ להואשר
 דעס הקדוה יגמנו . ואס לרפאות הקולים יקרו . הס לדמס יארונו .
 בכקוהס לכל מיס דך נחלה . קיבעת מתחכוס כחרתו . והי' אהרו
 שחוחו . עד דרוס אחיקו לחוח . אר והזיקה חחלחו . ואסלא בועת
 הו בלחו . ובמוס יתססו . כי רכס יתן פריו . ויגוע אדם וליו .
 סך כוח קלות דר כי דוסאו ומניסס . לשלח רזון כחשמיסס . דרך ירנחו
 שמה . ואין קוים לשמה . וכי ויזי קוט על רעכו . להרוב בערמה .

ועל זה נשא אחד הסועים . אה חסלו היקר
 והנעים . ויאמר שמועזי הרופאים הנכאים .
 לו רבו הרופאים בין החיות והפראים . כמו
 הפראים בין להקת רדוקמו' . אורכו נהס כנגוועי'

חפ' הד' יבין שמועה : במלאכת הרפואה .

דען השני ויאמר גם אחי השעור נאלפי ביתי חרפי . גדל מאד
 כספי . לחתור חתורס . במלגת רפואה הסדורה . וכיכותי
 בספרים . כי מנחתי מנחת ספרים . כת ב כדר כוח לאחד הכוערים .
 אשר רשס ככת סתת תעלס יקרו . לבעל כעס חרת . זה עכוכה . וכך
 בפיכ כגוס דכונס : **הורר** כנפס חרה . הוא מחלה בלתי
 טהורה . וראוי לרופא להשתדל כרפואתה חרה . ואלת רפואתה כעזרת
 הנורא . לשס ולתסרה . קת לך כדאי סרה . וכזנת הקוויר . ומרת
 השעורס . וקול כסברה . ולכט כתרס המזורס . והדר הנפירה . ואור
 סחמס כלאסה בגזורה . כד כגד וכו' במסקל ובמזורס . תסבר סלויסס
 הנה סלכרוס . ומרה העינים . וסחש סאזיס . ולכן סוכיס . חערס
 שחס חעס חפרקוס סחחול וקרניו . כזנת ספרעוס וסינו . סערות
 כזכוב וזפרניו . גלות סרס ורוס סיכוי . שיס סכל כקדרה . ופיה
 סכוכה על הכירס . והעמידה עלי אס כוערה . חן סקרה כנורא .
 רהס כרתיסס . וסרקס חמרקסס . עדי כו' כיתוק כלבן סחלמיס .
 סר מחקומו לא ימיס . וכן לאוס חוז סתק לסחוס מלואבף סחח
 כבוקר כבוקר . ולא כו' עליך זה סתעספ למסל ויור . כי כן כזה
 סכוקרס סוקר :

שער הרביעי

ה' ה' יבוא תואגית • מגשים שאננות •

רען

הפליש ויתמר גם אזי שבהי ורלה שזא ומדוקות • כי בימים
ההם גם הכמים מזודרות את כפמים לפורקות • בעשותם על
רמם כל חולי התקפתות • העשטפית והמטפתות • וכל לוח ירוש קולי •
משוי ומחלי • עת אשר התכל ביחמיו • והמזוקס • התקפתו • יתמר
ותוסט מעשיו • וקרא ויתמר תהרו חנה ופיוכה • ויתחכמה ות' ופיוכה •
וידעה תחושט העשיכה • אשרי אשר הזמן חלק להם כבינה • והנה
בבואן הגורנה • תוסר להקים • הנונה להביא מים שחוקים • תשימנה
בפן לואשות • ופסין מלחמת • וכעללתים תשפטה רוח קדים מרישות •
חלמלכה ראו נא גם ראו איד נפו הגמלים על פני המים • וסך דפיו ירו
בעלמלים • אן זה פלתי אס אמא בעתו עין רעה בין הערבים • אשרי
אשר יטן זיכה להרים • ומהנה • ג"כ המלכות מלכת פאנוי • יגידו
האותיות לאתור ולכנים • במנחשים ועוכים • עת תשפטה דוג כמס
חוך מים לזכים • השימנה חומתם אותות • בזרות אשר על פני הדוג
חירות • האמרכה כי ככרתו עליו טלז עשרה כריתות • כי השימנה
למופתחי ולאחובה • הכס ימין ורלה פאל וחמונה • כלום תלמח
וארו חרב כחובה • ורה יורה כי נכעת מפני חרב היוכה • וזור שמאל
ורלה מעשה סככים • כמים הנשפכי • און זה כי אס הדריך כעלים על
השוכלים • ועד קחולי שכי קככים • בידים שמוריש כככים • ושתי
בזכות מים שחוקים מלאים • וקצרת אכה מלזורת מעשה צענושים •
מלכת מים הביטפים אשר משתה הפרחים • ואומר עליו לחם ואיר של
מגשים • לשרתיק שמך רוח עושים • עדיך כדוד על פני גיא הנבועים •
אז הכלת כפוך מקטב יסוד צהרים • והקירתי מתך כל מקלה מצרים •
ובכנה רכות כנות החזמה • העשינה גם הנה בערמה • לנקט חולכה
איד יקחו מתיר במרמה • ואף כי אכשים אשר שך תרמיחם • כל אשאל אל
שמתי שמוחם • אשר על עקב כהם ישומו • וככסף יקסומו •
ואשמעה אהר מדבר דברי היתול וקלון • קול ישורר בקלון •

מה

ותאזכן גבר רופא חלול כמוהו • ביזר לו מקום
קברתו • מהביל פגר כלהו • אס כפועל כפיו
גוקס כהומו • להרכות חללים אל פני אדמתו • אשר הם
יקחו חלקו בארץ אסוחו • לפן עקילל בארץ חלקתו •

הפ' הו' החכמה תכיל תחנה • לשמוע אל הרנה •

רען

הרכיני וואמר בימי' הסם וכעת התי' רבו עכרים המתפרני'
 איש איש מפני אדון כל הארץ • אשר כתי' הפילקופי' ישרנו
 סרן • וכמותה הדת יפרנו פרץ • סקו פליליה • ולא תעשינה ידיהם
 מוסיף • הוי כנזנים כגד פניהם ורבי העליליה • כי מדויקרא' איש
 מהם כספרי' הו'יה • ואמר שהשכיל כפולקופיה • ומדויקרא'
 כספרי' פיוט ושירה • ואמר שהשכיל הקומר והסורה • ועת יקרא' כספר
 בן סירה • ואמר שהשכיל העצם והמקרה • עלכן הפוג' חורה • לך
 הכסירה • פרט האורה • (פי' עף) חכמים המה למרע ולסטיב
 לא ידעו • ואל קדוש ישראל לעשו • ומעשה ידיו לא ראו • לכן היתה
 התכמ' בעת היתה לנידה ביניהם • ונשאתה באתה לגדופי' בהמוניהם •
 כל מבנדיה הזיליה • כי באו כה זרים ויטללו • כראותם ולדי ההתקו'
 האלה כנפשותם • אשר יקראו' עליו החכמה כשמותם • לכן כל שומרי
 אמונים • ישערו שער רעמו פנים • וקרא' זה אל זה ואמר • הלא אלה
 האנשים אשר מוסר פרעו • עם החכמה המה ומארה יצאו • ומן יין
 החכמה נכלעו • לכן רמקו מעליה • ואל תקרבו אל אלהיה • רפאים
 הם בעמקי טלול קרואיה • כי המים רעים והארץ משכלת • כח אמה
 היא גועלת • **והנה** החכמה תקן קולה מה לפס כוזי שמי •
 בלבחכם קמור קמור לכרמי • ואמרתם עלי אך כשרי ועמי • המדבר
 היותי לכם • ואם מערת פריזים היותי בעיניכם • כי תעשו הרע
 ותאמרו נכלנו • ישן נקרא' שמך עלינו • הן נכללכם רמקו מעלי כלמתי
 התעודה • היותי בעיניהם לנידה • שכולה ואלמודה • כי כל איש
 אמונה • ומשכני לזונה • ועתה אתם בנות התבונה • שאו עלי הינה •
 ואמרו איבה היתה לזונה • חכמה נאמנה • **והנני** כזונתי
 דממה וקול אשמע • אשר כחנה החכמ' כאוב מארץ קולה • קול כחולה •
 צרה כמכירה • עניה קוערה • אליכם אישים אקרא • וקולי אל שומרי
 חודה • זרע אמוני • השרדים לדרה' • ידידי ריעי וגואלי • מהם
 מצאתם בו עול כי רמקתם מעלי • מדונע נחשתי בעיניכם קורי הנפץ
 בכריה • פגע ומכורה ומכה עריה • וירב תאכז' ואניה • כי לא אמתא
 בהוככם חניה • הן גרשתם אותי היום מהסתפת כמלתה' ותללתם את
 זמני • באמרכתם כי שמיתי שומאה התחכם • וכעלוגי אדושים וזלכתם •
 אחיכם שונאיכם מנדובם • הכה אחריי בפעלים לא הלכתי • ויין נסובם
 לא נסכתי • כי מעולם המה לא ישבו בחקבי • לטמון עונכם בתובי •

שער הרביעי

ואתיקורי הוא דמתיק יבוי . מדוע בעיניכם נטמא . ואני תימלא
לא נטמא . טהרה אני ולא נכסתי . פני אנו וכו' . דמות אלו
וכרגעו . מדוע היותי ככלי אונד בהחובס . דעו איפה כי רח' הפך
דרכס . אם אנני בקרבס . הביטו והלו כי אזהותי ביהוה הדרושים
הרוכה . כמ"ס ה' כחמה יקר ארץ כוונ' אמוס כתובת . וזה כי
אנתיבם התלמודיים היו אחי באמה . ומעולם היותי לכם לחכה
אשר מבלעדו לא יעשו גרולהו קטנה . פי מי מרד בשעלו יתיב
והרביעית . אם לא עמדה בפניו בקוד שהנדקה והטכסית
(ענין כמ"ר לפני מהכירי) ומיושר יוקת הפלחים . אם לא
לקח אנו בחמת הטבע כפלים . ומי יפטר מיני הפגלו חיים
בלתי בנות עם ערוב וכלאים . או מי הוא זה אשר פשו ברוח הברכות
החבוסת . להסדיל בין המים הדורכת . להבלתי דורכת . הלא חמת
הפילת . היום כל חיה למינה אכשרת . ומי יפס גבול למשפר אכשו
האדם לאשר כזה יטא אשוי קלן ואשרי ההטות . אם לא הטיגה ודן
במחמה הכיתות . ומי ישים פניו לתרה ולהערה . כל יסלא מחבו דבר
בין דם לדם לזב וזלדה . אם לא לקח אנו חלק רב בחמת הפולדת .
ומי מבלעדי יקשר שהקים בחמת הזכיות . וכו' לאותות ולמוצרים
עוד כל ימי הטע . וכמה הלויס באשתרותם . כציר ומזו"קא יסלא
הפלות . אני מבניכם . ומי מבלעדי יגיד לאחור אזהותי .
החכונס אל פביתו . ונלכס באורח חיו . לפוריע בעמים עלילותיו .
עמ כדעה כדקס לדעת את ה' משעולותיו . כחצר כוון חובלתי מפי חיו
הכמותיו . אשר יקד בשבציו ויירותיו . ומילא הפלגל באחרות ושביות .
אם לא הטיגה ידו כי כמתה האלהיות . ומי לא יעשרהו הגזס . כדרשו
מציאות הטס . אם לא השיג משיגי הגזס . למען ילך סולל . עת ה'
יקרא חפולל . ומלכד חלס אכוש בגבורות . לכבוד מדנות ונפירות .
אשר לא ידעתי קשורות . כי תהפך הפללקה . וכנילית הלוקח השמחה .
יען כי כל מוצאי ימאנו הרוכה . ונקו יבון ואבנה .
(פי' הפללקה תכונה בשם של כמ"ס שכל דור . פי' הפללקה וכן שמחה
תמלה לגל הכטנה כמו שהעירונו כדף ו' ע"ה מוז' יעו"ס)
אני בוכס לי גבורה . וכי תזמר האורה . כי מי הוא זה ערב את לבו
ללא תחלקר הסבלות הפאי . ולטבול בקלה משעים ביהוה בוערת
דכשו . אח האורכה פכיו . ויעלזו רעיונו . וכאכחו יגונו . והקס
מתוק אויב השמס לרואיו . כן מתוק אור השכל למושאיו . ואף כי ימא
כפלה האור המגיס משפני הלבנות . תהאור המגיס משפני הרותות

בארונות

בארובות (יענין כ"ד לפני מהכוזרי) : **ועתה אהם**
 בית ישראל אני אני היום המדכרת , אשר מעולם הייתי חלוצים גברת .
 ועתה נחתי לבין הנכרים . ונוכח גונכתי מארץ העברים . והנני
 היום כחזוק נשמה חזרתי . וההממה יחסי רבים בארץ מחברתי .
 נאמר חפיו שבאל ארץ מצריו . ולא הכירו עיר הכיתה וחמו יולדיו .
 אף כיריעתו וידיו . ולתפ ידיו הערכים . הנעימים והנאמרים .
 תהיו חיים גביים . כו איש איש מכיה ישראל אשר לשאלו לחקר
 תגלותות . הנה הוא ממנבני דברו חתם מכתי האחיה . ינעם לנפשו
 אכול לתם זיוס בלו . עמל וגיועה . פאשר תעשה כזרעם . התפרנס
 מדכס הדבורה אשר כרגלה לא הניחה . אי לזאת כל המותר עליכם
 וספר . ולכדי כחת הפמיו וכיח ככזיו חסתר . ועתה מליצו ריעו
 באחיו . חלוצים דלפו עיני . בואו עשו אחי רובה . שמורה ככל
 וערובה . הנה אביע לכם דום הנוכחי . והתענגתם מזיו ככוכתי .
 ועתה בני נדקתי !

המ' הז' ירב מוסר ונדופה . עם חמדברים בלענשפה .

צדק

החמישי ויאהר כימים ההם ובעת ההיא נחצלו בעיני הערבי .
 המון גברים . אשר שוטטו בערים וכפרים . ללמד כקרי
 ולסין ארים . חרום וחואב והגרים . וכניהס חזי מדבר אסדויות .
 ואינם מכירים לדבר יודית . ויפרו את בריהם , אשר הו'
 את לשונם מעת כוונם . ולקוצם את התפלה נהנו בעת הכיח
 לקאשה . כי כל כד פה וערל שמה . התגלל ככבוד ראש ושמה רפה .
 באשר שמענו מתי העלגים . החצפנים והמרבים . ובאהבה טובים .
 כימי מהס ינוכח מהי מספר . במקום מהי מספר . ומי מהס קודח
 דגרי . כחוק חסה " המצרות הגר . ומי " מהס ותגלל שלא הככה
 גרו . במקום שלא יכנה גרו . ומי אשר רוח עינים על שפתו מרמפת ,
 לבטא כצבול שחא מטפת , במקום שחא מטפת , ומי הוא זה אשר
 לסינו יבור , לבטא מו"ר ריבור , כחוק חיריבור , ובמקום ה"ר
 על ארץ נסמים יאמר " ה"ר . ונמקו " יראו את ה' קדושו
 ויאמר יראו ומלכד אלה חזרה שמורה וערבות . אשר פיהם ידבר
 " הספכות . כי שכו לשונם סרמתה , אשר מקדם קדמתה .
 באדעל פיהם בריהם . אי לזאת כפלה טלהנת בארזים , כנאח ישראל
 מבם לועזים . הנה יסדך לבוזים , כעאמר השלמודי הראשון ע"פ .

כזוי

שער הרביעי

בזוי אהה מאל זה ארום שאין לו כתב ולשון , אכה ועשו עשה כבערם
 למה זה נחקה סרה , ולו היתה צרה כמכירה , אז אמרתי אין רע
 אך העמיקו סרה , למדך תיק לשון ככירה וזרה , ולשונם נחננו למג עברה
 עניוה קוערה , גולס וסורה , הוי תמה וזרה , תסך משחר תארה
 אין מערה מעפרה , לכן קראתי לזאת עזובת רוח , וכל סג
 ממנו לא ינוח :

ישם היו בעזרים , המון רב מהבכרים , וגם אלה ביון
 הסכלות שבו , קורי עכבים

וארונן , וסוד על עזי ובלבד , ויאמר המדברי אל השמע קולך עמסה
 פן הסי' לבזו בעיניהם , עת הסקוד על פרו גודל לבבוהם , פן יאמרו
 לך כי בא המלוס ברוב מוסדים , וקול הכסיל ברוב דברים , אהה חופע
 עליהם עין אורף , ומה יהיו בעברך , אהה תדרוש שלומם ועובתם
 בטוב מוסרדי , ומה יוקיפו עוד שנוא איהך על מלומותיך ועל דבריך
 ועמה דודי חללך , כי חברים מקשיבים לקולך :

ויחלוס הקלמי עוד חלוס אחר ויסקר אותו לאמיו ויאמר :

הפ' חה' יחקור בטבעי היצורים , גם בחלומות , גם באורים

בתנומות עלי משכב , בהזיץ הרעיון מהרכיו , בעוד ליל

יכסה פני חכל מהסכיו , והירח יגיה לכן אורו
 והבוכבי' ממסילותם הביבותיו עזרו , ובלבטיהם ככרקים ירוצצו
 ואגלי הטל עלי דשא האבני פזר והנוצצו , ואני נרדם כשינה , שוכני
 צהיכלי על ערש רעננה , והנני בקלומי , עומד כמזר הפנימי
 חרם ומוסב בעיני , סיכה אינני רואה בעיני , והנה כמראה גברי
 לפני , נורא מאלד חסרהו , במראה הכרק מראהו , ועלי יקום אורהו
 ובראותי אותו נעלה עלי אימה , הכחקו מורשי המזמה , כי לא יכולתי
 משל דומה , ואסי' נרדם על פני ארצה , ורתה ורעדה יפרצנו פרעה ,
 ותכנני פלגה :

ירען ויאמר אלי מהלך נרדם , כי תשמע
 קול פחדים להנהל ממרדם , סובלך מנגדם , וקום אל לא הבקעה
 פני מדבר תקועה , ושם אדבר אותך , עקב כחור האדם המעלה נפשו
 ראחק , כי למען הראותך : **ואקום** ואנא אל הבקעה לילה ,
 באסון מוסך ואפילה , עולה אחריו במסלה , וכל הארץ יושבת שלום
 ושקט , אין קול ענות גבורה וקול פנות פליטה , עקב כי הארץ
 יכסה פני' עלטת , ואומר אליו ארזני ישעיה ואורי , במראה נהפך
 פלי

עלי כירי . וללכת עוד לא עזרתי כח . ועתה כבקשה נא לנו מכות
 כשמה כל החת אחד השמים . אז באחד הפתחים ובמגוי הכמיחוס
 ויכנינו עד אור הכוקר . אשר כין טוב לרע ויקר . ולא יגוש לרוק ושקר .
ריאות לדברי ויאמר טוב דברך אשר דברת . ואין ערך ענתך
 האמרת . ויבאני אל אחד הפתחים . מקום לבוא אשר
 הלך גור ארי להביא בקר מרפתים . ואשכ שמה כגוש כשבלתים . יגש
 ויפיה ידים : **ראישון** וארא כסלומי וסגני עומד כשדה לפנות
 בוקר כנחת השמש כבבורתו . בשלמו חגי אורו עלי קולמו . כהאור פני
 חבל לסט זריתו . כהאריך כללי ראשי הערים . עת יסקיף האור בעד
 אשכבי עכפי היערים . וכל חיתו מזוי ואספון אל מעונות אריות ובררי
 במרים . ואשא עיני ואראה . והנה הגור רץ כקופה . ועמון הכקר
 אשר עשה . להביא מעונותיו טרפה . ויסי בראותי איתו וימרד לני
 בקרני . ואכרמה כהחבא למנוח מבוס למשגבי . וארא וסגה שם על
 ידו מערה . ואמלט שמה למגוא עזרה . ואשא את עיני ואראה
 והנה . האיש אשר מאז ראיתי כסלומי עומד שמה . ואשמת לקראתו .
 אף כי נבהלתי מראותו . ואומר אליו אדוני הבידה נא לי כסרך .
 האתה הוא אשר כמלום מזיון לילה מאז דברת אל עבדך . ויאמר אני
 חזק ואל תראני . כי למען הראותך סובאת הנה . ואזן מאסריך דבר
 השמענה . ועינוך מדשות ונאורות מראינה :

הפ' הש' במחלוקת החלוקה . במעבה הארמה לעמקרה .

קירלוברי

אל ירכתי המערה . והנה שם בירכתים . פתח
 ודלתים . ונכול כפתח עינים . ונקע מאש
 שעלים . ארץ כהלי מים . והארץ רחבת ידים . כהרים ויאורים ונאלי
 כבקעות וכהרים . כצורות נקעו ואורים . מקולות מים רבים אדירי .
 זרם מים כבירים . ילבו ויהפכו ארץ . ואין עומד לפניהם כפרך .
 מבאותם ירעשו הרים . ויסקיעו ערים וככרים . ירדו כקעות ועלו
 הרים . וכירא מאד לנפשותינו להחמהמה כבכולם . לכל ענה ג' דלכ :
ונפן ונעל אורה ישרה וסלולה . דרך גבולה . על פני ארץ
 המיולה . אשר שם הוהב ואכן ככדולת . עלימו אכד כלת .
 שם ראינו מלאכת מחשבה ופעשה מרושת . ארץ אשר אבני כדול ומחררי
 החזוכ כקופה . שמה כל אבני ספך ויקר . ונכילו פני רואיהם שחמף
 וששון ויקר . למקמד עינם ימלאו מרגוע כל איה דהם . שמה הפעדה
 ואכן

שער הרביעי

ואכן האדם , וכל רוח צדקניו הולך והלום , מחזקה נוכח ספיק
 ויהלום , עמיו לי בתימות רחמי ושרתה נבנו כי נשמה , מהקולי רבני
 התוהו , ונחתי ערבם לי , עת חזיתי בחמה ממולי , רבני יקר
 החנוניות על אדמתה , מטיילים זהב כחל אולם : **משם**
 נבענו אפיקה , אשר על פני דפיקה במעבה האדמה לעמקה , ארץ
 צרה וצוקה , צוקה ומניקה ומגולקה , טור פרוצה , כלם ומחוצה ,
 בפרות ומלת שרמה כל ארצה , שמה קונה האם בחסמים , עולם
 פתחות עמך מכל עפרים , ותלכט מוכדי הרים , ארץ עיפתה כמו
 חופללמות ולא קדרים , ולא עפרנו כח עביר נבבוליהם , מן פאלכנו
 האם הגדולה אשר זכיהם :

הפרקה ה' בדברים גוראים , מזיוג הרשאים .

ובואר לשון לדרכו השערה , דרך דרך המערה , ויפוי
 בשלתי ע"פ האדמה , כהתה שיכי ולא יבולתי לראת
 האומה , ששפתתי החמה , ואפי' שם על רימיהם או עשור , עדימל
 המפרון , וכופח העורון , ונפתחי את עיני , עמדתי מרעיה
 מדע יוני , בראתי כביכיהו רובשים , המון אנשים ונשים , ויכנס עני
 פני שדה נשטים , והמזיקו ביום ההוא באטה אמתה שבע אנשים , וכלם
 סוכים לדבליהם , בחושבותם בארצה הם לבויהם , ואין איש לודד
 מתקומו , להיות דבק עם אמת כועמו , אך פרסם בלכני עולה , והות
 בקש השאם יגיעו ענה , אף כי הדמורה , העמוד לימין עזרה , אשר
 דכז והלכ האתל טובה , ופית לבנו במשחנה , העורר את האלכה ,
 בנוא לוביה מורע הזכר לכקנה , והם על רב השובע מתעבדים ,
 טובליכ וזוחים ומוצים , ערכו וכוקר וזכרים , ירסו חבל שמים ,
 והמשם בחמו יסיה את השתיהם , והמשמי הארץ יכינו לשמיהם , ואף
 בי בעת יעלה הכורת עליהם , לא ינערו ולא יבלבו , ואם חרוב ימרבנו
 למירגישו ולא ידאבו , וארס כלומי כי שלזאת הקינותי וארסיה ,
 ואשחומם על כמראם , ותפעב רומי לדעת המלום , וילך הולך נהלום :
והנה האים אשר ראיתי בחון בחמה ממולי , מועף ביעף אלי ,
 ויאמר אלי הידעת מה אלה המה , אשר ראית במלום מן
 התוהו , ואמר לא ידעתי מהם , ועתה במקדך אדובי , שמעני
 והבינני , דבר החון , ואל יבא בחשמי רזון , ויאמר אנכי אעשה
 כדברך

כדברך • וכו' עיניך ראוהו את מוריד • הנה יבאני לשפילך כנסה •
 ולזיך דבר השמעס :

הפ' ה"א בביאור המראה ופירושה • עלי משבב השינה •

ששע

כל וחפץ פתח • הארץ הלוו כנסה • מופלת לשלש
 מחלקות לעמק ורומ • בחלקות הראשונה אשר על פני
 רקיע השמים • שתי יסודות כלתק חיותים • מקצת חרע הארץ •
 וחיו עומד לפניהם כפרך • ולכו ויפפורך • ויטו ויבול עולם •
 כמקצת הארץ לקולם • וכל שוכני מצלה • וידו קיום שאלה • החלקות
 השנייה שם קטנו כל לפני יקר לחיותם • וכל חיוני תחבול לחיותם •
 וכל וכל כחוסה ברזל ויפורה • ובקף חו יתנו צעזעויותם •
 השלישית החליטה • שם רוח קדים חרישית • מואל להם בו שית •
 גברות ומלך כו ידבק • חס המיד תיקר לא חכמה :

צורם

אשר ראית ילרסה • חלבוים ונשים על פני האדמה •
 ויבטת לדעה פסונו • זמ פסונו • האדמה אשר ראית
 בתחלה • טעם חלקי לבנה ופסונו • חיל תקום מואל החתמים •
 חולקו וצדדים פשוט פפוחים • עך פרו רחמי ופסונו קונוים כסוחים •
 וכל צלם זכר ונקבה טרם • ופסונו הדודים כחכך יעלו • ובחיק
 רישותיהם יפלו • לשאת עכף ולגשות פרי • שתן ודכש צורו • וסם
 במעבה העבה יזוקים • עקב הוואם על חיונים רבים חלוקים • חכם
 אשר זכר ונקבה יסו לאחדים • בקלח אשר בחלום • ומתם אשר כל
 אים עומד על השחרות • וכלל חרעויותו • וברוח יסא חק קורעו •
 לטניה כרבה כתיק צלמו • חף לו סדנורם בקחתה חכש לחללה • גם
 האבק יעלה לרבק • ובהללות חפן • לא יערב עוד כל חכה • חפול
 דכש כלתי חס מתקן חרעיה • אשר לאכה פהוא בשאר ציפי • ולו יכא
 חלכך כקרה לגדל פרע • ונקבה וזרעה זרע :

הפ' ה"ב יצ' גבולות העתים • למס' ח' האופקים הנושבים •

דנשב

סס סנה חמיסה • פתעגים על רוב שלום וכעומה •
 ורקה לנוסם שם נקרה חרפא • מחתים יעור עתי
 חיוס עם עתי הכנסה • תבלי חוספת ויגרעה • חף כי אדמחם בקיץ
 זכר דף חרע • וכל עך פרו ונמן פרו ונכסה • זרועם חסופה •
 פעמי כנסה לעשות פרי ולשאת ענבת • ופי ארוז למאכל ועלהו להרוסה •
 ונפן

שער הרביעי

ונכין

ונכס על יד עקרון צפונה . דכירה היא קרית סכה . ונש
 חלנו מאפס דמים . ועד נחל קרומים . ויהי תומים וימים .
 וזרסה לנו המה . ולא סך לכוף ביום חמים . כשיעור פה מודש ימים .
 ויהי לקופת המנה . כהגויש חור העדנה . והנה חסכה גדולה . וארך
 הלילה . והשמש עמד זבולה . עד עת שיטור טוב סירק מלינה . כל
 הארץ הגלילה : **ונכס** . ונלך הלך ונכס . ונכס לנפשנו
 מנוס ומרוב . ונכס בקנה ארך כסלותי . ונהי' שם ששים ושחמים .
 כי הגויש היום הארוך כס עד פנים שלשה ימים . ותאר הגבול לפתח
 צפונה . בית העמק קרית מנה . אשר בקנה חבל משכנה . ויחור לנו
 שם השמש מחנות הגלה . ולעת ערב והנה שומה חסכה . גדולה
 וארוכה . ומיעור עתה מקלות הענה כמשכה : **וארא** וסוף
 מן הצפון בל הנה קטרה . וממזרח קרה . ויגדלה קור והקרה הכורה .
 עד כי פקדן ובמורף אין די הקט' אם כוערה . ומרעם מקים כהרים
 ואורי פג . וההרים הרי פג . וצפור שמים כלככו כור והכוננו .
 כברקים ורוננו . פני היום יחלכו . כאפן מים והמבא ולס יהפרדן .
 ומגדל הקור לא יכולנו עמוד כגבולם . ולא עזרכו כס מלט משק
 הכלם . ואכי כהיתו ונחליתו . ולא ערבה לי שחתי . וליקף חכמותי .
 וארא ונה כתלה מעורי כמותי . והופת בקרה גויתי . ושני דא לדק
 פקצן . את זמרון ואחמדן ואת יקסן . ורוחי כחוכי כפעחון נוקסת .
 ולדעת מעפר האלוס ועברו מנכסת :

וישן אקד הפותרים . כחודה וקול שירים :

בן

אדם שים כה להכין משל ומלינה . לכרי חכמים ומידה כמרצה .
 פ' כחמה יסד ארץ ומזנה . פוכן שמים כדעת ומוענה . מה
 רבו מעשיו ככל יש ונמא :

הפ' לגיענה נוראורה . מערן גן ה' צבאות :

בימים

הכמה ואכי הייתי על יד הכהר קדקל . מרש ומושק
 כעמסה והסכל . איש קופר איש שוקל . כמאזני שלגן
 וחכמותי . מניאות השו' תומהותן . ויהי כי עמקו מתחכותי כמעללי .
 וכלי מותחתי הזלבי . ופוערים עלי . ואחי ביון אוכל אולי . ונהה
 חרדה כסלתי עלי . ואישן וארא כחלומי והכני כעדן גן האלהים .
 מתהדן חתם כללי לללי השוקים הגבוהים . ונפשי מנחה לה מנוס
 כחמרות

במחרות עשן ריח הניחוח . ולא יכולתי להספק לריח שמני . ועשני
רענני . ואקטוף רך מעשני בשמיו . וענפי כרחיו . ואסתנה ככנסי
נגדי . למתן ותעדרן מריחם כסודי .

ידי

בהסכלכי לרוח היום . וכשני מזקקה לאיר ופיר ווס . טללה
ושמחה באות קרבה אל כשני גאלהו פדיוס . ואשמעה קול
בורא ואיוס . ברוך כבוד עד הלום . והנני כוהן לך אח דריח שלום . רב
לך אל סוסף עוד ללכת . קום לך ועמוד בשער שלכת . ואיקף לקול
הרעש . ואמנח את לבי בואש . כסיל וכזמה ועש . וירועי הסמתי
למשש בלמתחתי . העשבי אשר קטפתי . והנה לא מלאהי מהם מאומה .
כעלם יאקוף אל ירוזרי חמה . וכפתחו עמד . מרעיד בני חינני
רוחה את כל מאומה . ועב"ז שלם כלילידיס כגדי לחווי . כריח שרם
אשר ברכו ה' . ואשכ משמים . עשור לו ימים . ורוח מניחתי וענני .
אדוני שמעני . **שיר** בונתך על כל דבר שבחתי יונה . ואל
ונתתך קושי הסגרה וערכה . ואף כולל תעמוד על קול המחקר
באמנה . עכ"ז ירוסק ביראת ה' כדעת והתבונה :

הב' הי"ד יגיד פלאים . כי יש בירח נמצאים .

ייען

עוד הנחתי ויאמר בתלום חיוון לילה . כשגון חושך ואפילה .
בנפול על אנשים הרדמה . ואני כרדם כדממה . אז נפתחו
אזיבות שמי המזמה . וילכו מי דמיון על כל גדות המזמה . ויקח
הרעיון לדרתו ויגלוס . ויכה על המזמת וילכו הלון והלום . כך
הרעיון וירעשו קפי המממכ והנה הלום . והנני כמלמי . איסי ריב ואיש
מדון . ככל דבר שבחתי כינה דיון . וארש והנה רוח גדולכ באש מעפר
המדבר . מפרק פרים וקלעים משבר . ותקחני והשאני כין הארץ וכין
השמים . ותביאני מהדברה אשר על פני ארס גהרים . כואכה ארץ
מגרים . וככה הלכנה תופע נהרה : ומה וכרה . עלי בקרת הנורא
וארש והנה איש בעל מינה וזקנה . כמניו תהל אור ההבונה . וכמהניו
אחר השמונה . ועוביו כשמים הנפינה . ואשתומם על המזמה . ואומר
אלו מה אתה עושה בזה . האם כבוככים אתה מזה . הלא תמסר שא
המה : **ייען** אנכי איש רעים . ונביתורעם שרים ומעשים
לכן ינאחי הסדה . להספלת . מפללות החיים דעים . ותקשם על
מני גיש המחקר . מקום אשר ירכנו שמה תניס וכונה יענה וארו כדקר .
ואשל עיני השמיתה וארה אורכי ושל וירח סהך יקר . ומרסה וככפרת .

שער הרביעי

עקב היותנו ספר צרות שמקורה • ואמי זיקל כמאזני המושבל • לכל יום
משפט מעוקל • האמת אמרו קממי המרשים • היות בירת כרסוס
ואישים • או אם את כל ההרים אנחנו רואים כל אישים :

הפרק הש"ו יוציא אור תעלומה • בעלות הגהלמי בעשרה
השמימה

יהי עלפה ונד כה • ועד לפני תחלונן בערכו • וקשמים התקדשו
עבים • ופניהם פניו לפנים • כמראה הכרקים ולבטו כידורו
אם ותמלטו • אחריו ישאג קול ענות גבורה • תן חמדר תבא סעורה
ומחזרים קרה • ועוד אנחנו ממתיקים קוד בנינו • והנה רוח גדולה
וסוק ויפרד בין שנינו • והשאלותי רותבין הארץ ובין השמים כע
פורם • והביאני על פני כוכב הירק : **ואר** כי הוא ארץ השמים
והנה היא רחבת ידים • ארץ הרים וגמלימים • ומקום מוסד ואפילה
שמה בירכהים • וכאור בוקר יורם שמשם סהררים • עד הכלות אור עם
מוסק בערב בוקר שכוש • זלביט אל הארץ אשר ממנה לוקמתי • ועליה
רוכתי וטופחתי • והנה היא מצער ככוכב ונקודה • והשמש תופע עלי
אורו וסודו • והארץ הלירה מכבודו • כי כזרח השמש עליו חלה

קרבים מידו לה • ועלסה כאור בלה • כמבני כוכב ככוכב מצלה
ואר באלותי והנה קול המון נהקת אבנים וכשים • אשר לראות
ברע אלים וקשים • השמקים עליו גדל ישישו כי ימצאו הקר
לבצר אשר דרכו כסורה • וידבר עליה קרה • ואשן ואומר אל אשר
בעומדים מדוע קול הקרי' היתה • מקול פרש וקשת רותה • ויאמר
אזה ידעת את האיש וזה שיקו • איש אשר אין מצבור לרוחו • ויאמר
שקר לא ידעתי • גם לא שמעתי • ויאמר איש מואל לבית השרופה
עקב אשר לא עם לפניו מחסוה ויפטר כשפה • לדבר עליה חועה • אמת
שואה ומשואה • איך שהכוכב הארצי הלוח אשר אהה רואה חתיר • עליו
ישכיו בני אדם ומתים יבאקו מעיר • לא טובה השמועה אשר שמענו
זכותינו ספרו לנו • כי לא נבראו הכוכבים בלתי אס להאיר עינינו
אנחנו אלה עה כלנו • ופיו ענה בו • אשר ידמה בקרכו • הנה כרעתו
ידמה רשע • וכרך המקום אשר לא שמהו כקו פשע :

הפ' הש"ו יציל לקוחים למות • אכן אויפלוצלמות •

יהי בשמענת דבריו אמה התזיקתני • ועלזה בעתהני • ורוח
בטני

בטני סדקתני . כי אש דה סדקתני כערה כי . ואימת מות ואסנת סלמת
 סלמת כי . ונתרצו ויהי סכונת בקרני . ולא יכולת מלט משא המרוכב
 אחר כערה כי . ואם אחרת להני לקומים לחות ולשגל רנונים חפסי .
 סנה ורחמי על כפסי . פן יענו כפמי כפמי . וכמקרו וקרני גם אני .
 במשטת מים למשטמי . וימלך על דלכי לאמרי גבור עליה . כי לא יכולת
 תוא דתה . מהל ל איש מיד מכשו . ולפיוס מתן גבירתי :

דעין

ואומר אל העומדי לפני . סיכו כל עוד וצדקו כה זרע אמוני .
 חולי יבא עתק מפיכם ועל לא חתק כיב ולמין סלריו . ואלוי
 עם כפי האסוסי . ואין חילוי להחזיר את אשר כבר עשוה . ולקחיות
 סמת אשר המיתם . כאשר הוכל להמית את אשר החיותם ועשית
 בעקבה . כי ירמתי פן גם אני וריכני על מי מרובה . ואומר שמעתי
 כי ברא איש יעד הלום מכוכב הארני והוא יוד לכה מקפט הארץ ומעצמו .
 ורחיתם את הארץ מה הוא . רגע הדבר אל המלך . וישלח ויקרא מטעם
 המלך ובירוביו . להסיב האיש אל בית כואו ולתת משמר עליו . עדי
 המקרון אליו :

דעין

המלך עם שריו וזקניו . מוריו ומבניו . ויאמר כפרתם
 וכשלתם ונביתם הכס האים מהכלאותיו . וכשמעה מה כפיו
 משענותיו . וכראתה יתו חלותותיו . ויושב הדבר בעיניכם .
 וישלחו אמרו מעבדיכם . ויריבוהו מן הכר ויבלט ויהלף שמתותו .
 ויבילו אותו לפני המלך ועדת השרים אשר קעיבותיו . ויאמר לו המלך
 אשכיעך כרוכב שמים . אשר מדד בשעלו מים . אשר לא הכחד מחני
 דבר מכל אשר אני שיל מאהך . ולא הגיד רק אמת כאשר כלנך פן
 אסוהך . כי הנה אמתתך אך דבר שפתים . מלין וקול אשמע לשמע
 אונים . שכיכב האני אשר כנבא השמים . הוא משקל לברואים מאדם
 ונכסמה ויתר העעלי מיום . הראית זה במתוה . הוא אש הראיות כיואך
 לזה . הגד אם ידע בינה . איך היתה זאת אתך באמת :

הם הי"ו מתהלת הנאמר לשם ולתפארה . לעין כל התבוררה .

דעין

ויאמר יבשאל מהכנשא מיומות עולם . אשר אין דבר ממנו
 בעלם . וישאין ליש האניל וכרא וינר ועשה את העולם .
 ונאסכתו וכחלתו הוא גאלם . ויכעלם וינשאם כל ימיעולם . מכל
 כגע ומקרי סהפסד להפלים . ויעש את שני המאורות הגדולים . ויתן
 אותם בקריע הפגללים . להאיר כל מושך ופעילה . את השמש למתקלת

היום למס ולתפלה . וזה הארץ וכוונתו למחלת הילול . ועליו לבטח
 לדון כל . אשר נכתב וסוד את הכל . במדע ובמחשבה ובחשק
 ומלאות החיים דעים ביוזב נחבל . כמש"ה שאו לשמים עיניכם ורחו
 מי כרח"ל . והנה עלינו לשאת לבנו אל בסיס . א' השמש
 אשר נבטא השמים . יען היות מדה בופו היות גדולה . מכל נבט
 מעלה . כי גדול ערכו לחק ולמדה . קרוב לשבעת אלפי בגדול
 הנבטה . ובענין א' יענין ערך . במדה בגדול הארץ . והוא
 מאד בעלת . ומכל נבטא השמים קבולה . וככל בוכבי מעלה . ישיש
 חבלה . עקב היותו את אובלה . יורה על זה אורו וגוונו וזמנו . אשר
 מימינו אשרת לנו . והוא מהלך לחמו . ועוהה סקר עם עמו
 בחלקו ולולתו ממוכר וזופמו . כי מוכר ה' אלות חיים . לכל נבטא השמים .
 כעלנו מצי אורו וזמנו עלי בוכב הארצי בלי עלתים . ואף כי הירח אשר
 עליו אלו חיים . כחוקמו לקחו לנו קרבים :

הפ' הי' הישנים עלילות דברים . היות בירח זרם מים בכירים .

וזה היות
 ארצנו ארץ כמלי חים . לכן הוכן לנו מקום בירכתים
 כי השמש תטה אשורה מני ארמנו ככדין"ט מעלות
 למען תשלח רשפי מומה מכל לדרנו סביב לגבולות . ובגלל הדבר ה' ה'
 היות גם מלכתנו בגרם המעלות . למען יסח זמרה כמותו . ויכנס
 הנבל בקדמתו ובנכתו . לא כן הכוכב הארצי כי הוא רב היובש
 ולמימיו בו חובש . היותו אף אהנו למודעת . משמרות הכתמי אשר
 צין האורה כודעת . כי האורה ה' כפילה הקרבים . מנצווי השמש
 אשר על פני חיים . והכתמי השמורים המה נקודות היבשה אשר
 בירכתים . והוא מסכות מהבטך בחלוקתו . לכן ישנה בכל עת לעין
 תמונתו . כפי שיכוני מלך הכתמי כהנועהו :

הפ' הי' ט' יתן דעת ומומרה . בלקוי החמרה .

דע ארצנו . ומרים ראשו . כי מעת נטות בגבולנו לללי ערש
 והשמש למולמו סוף וקרם . אז יורש האור והערב . וקר
 הערב . ובעמוד השמש שהעבר אשר תטה כפות רגלנו . אז יורש אור
 השמש מחלמנו . והארץ אשר האירה מכבודו השמור לימין עזרתו .
 וכלכן אורה המלאה על כל גדוהים הגוים השכתו . כלעדי מקום אשר
 אס' ופול עם אז נלנו הקתמו שמהו כי קוסך ענן וערפל לעומתו
 ובנחת

דברק ה' יבקש ויאנה - ללקי רחל בנה .

וכצאת

השמש עלי אופק ארצנו בגב רתו . או תוסף יבסס ארץ לעומתו . וכפרוך באור נבטלנו ושם סוף ואור עד כבך חיים . כן ירנח וכן יפרוץ בארץ תוסף גדול ולחם . ועתה במוצא ארצנו השמש ימים תקלה . ורמס אירו כיכר ראשית חפלים . ונקו ככללים . והכס אז בארץ אימה השכה גדולה . תוסף טבן ואפילה . כי אור השמש תסף כערוסיה . והאיר אל עבר פנים . כעתה היום כעמוד השמש כאשר מקודות ההלי . אזי יארץ כל הארץ חמולי . וקדר השמש גם בגבולי : **ואף** גם אכחנו גומלים עם הפרץ שלנו כעשה . וככל הפוכה אשר תעשה עמנו כעשה עמה . כי מדי רוחק השמש ממנו יכל אורכו ככל השומם . הולך ואור מוצים יובים . עד הכוחו כביבוד עם השמש . וזרחה להם אז יסעת אורכו כל כליהם עד תומם . ויותר מהמה . יכפל לכן אורנו ע"פ האדמה . להיות כמות ארצנו רחב מים . זה הים גדול ורחב ידיים . והלא מוצר היא היבשה בארצנו למעט האזובים . לכן ירכ אורכו ע"פ האדמה חכה אחת חפים . כעליו כעמוד השמש לכדנו כראש החלי אורכו . לא יגיע עדינו אז מצי אורו ולחנו . כי הארץ תמנע טוכו . צדוה עומדת כינינו וכן מכנו . מתין רחב ידיים למרחבו . וזנה אשים קיינו למלין . כי עוד לכאר חזם עלי חילין . והכס זאת מקרכוס יחד עשיר והלך . ועתה תמנע זרע לי ארצנו המלך . ועשה שלו צמחמו . הוא יקור מעלי קרכוס וצמחו . ואחם טלום :

גפ' ה' א' במהלל המלך והשרים . למאמר לארץ ולערים .
יירר כשמוע המלך ומועיו . דברו האים וכיבש עמועיו . אז אמר לחכמו ומיודעיו . קומו שימו איש ראשו על ברעו . השתחוו לה' אשר כעמם וקד כל כוזאיו . וכרכו אלהים אשר חלק וקפחתו ליראיו . ויסלו כלם על פניהם . ויברכו אלהים בפיהם . ואמרו כרוך החונן לאדם דעם כינה והסכל . וכל דכריו בתשפט וכלב . מלה סודו לעבדו וקממו . איכה יעשה שלו . כמרוחו . עתה ידענו אור ראיו כמחוס . כחוב הדור הוא אללנו כדברי חוס . וקראוה אל זנה . כי כל הנחאלו מקבלים חועלת זה חוס . ככל אשר שמתנו בריכו ביום . **לפ' י' מ' וקרא** תעטם ככנה כמו אנכי קרופלם . וכן ת"א ומקלנין דין מן דין .

שער הרביעי

ויכבד האיש מאד בעיני המלך ויכסאבו • ויתן לו משאות וארוחה
 וישלמו • אך עש הארץ לא כתמו אוחו למי אל ביתו •
 באמרם אולי ערום יערים הוא כשרממו • לדבר אל ה' תועם למותו •
 וכן נלכד בשמחתו • וישכוסו אל בית כ"א ומשמרתו • עד ימקדך
 מליו להימתו • **והרבי** כמלומי עומד משתאה מהרים לדעת
 קסליות ה' דרכי • איש שקר נסכי • ויהי כיום השלישיוס הולדת
 המלך • ויעש המלך משתה לכל איש יחד עשיר ופלך • ואכזב גם אלו
 בחן הנאים • למען דעת איך ופול דבר מודותי ואודות האיש אשר
 חבבתי כתי כלאים :

הפ' הק"ב בחלום חוון איש הירחי • להציל נפשו מרחי •

ראשית

איש מספר לרעהו חלום ויאמר ראיתי הליכה • דבר
 כפלא • ופנה הארץ ופירק ונאו יחד להלמס • וכל
 אחד נסע ולא יבמה • פי לא יסקוט עד ורחץ פעמיו בדם רעהו • וכל
 סעל ה' למענהו • כי הארץ מתנשאה לאחור אנו חמוך • ודרך המלך
 אהלו • כי לא ידעתי כדוד • ואשכין כמלך כדוד • וכל כפי השמים
 עומדי עלי מימיני ומשמאלי • והכוכבי' ממקילות הולכי מחולי •
 לבן משתה' אחי לחך על כל בני שחק • אשר פעמי בדם הנמלתי ארפק •
 ופירק יאמר לוי יאמס המלוכה • כי בי נוח ה' את הכרעה • להשכיב
 נפש באכמים • מיהד גרש ירחים • ואף כי השמש אשר מפיו אנו קייס •
 בחלקו תומו לכל נמשל חמת השמים • כל היום כי ישיב יתקד ידו •
 ופתן עלי מהודו • ועל כל עברי וסביב נפשי • יגה שביב אישי • באש
 פלדות • כמוני כחוף שכים עשר ידות • לכן בני יחאלו כל הכתובי'
 מנוס • ויפסו יביעי כח • ואם את בחונק לא רבב חתך • גכפוך הוא
 כי זה למתו על מפלתך • כי היכן מן מקום בירכתים • כי אם לפאר על
 פני רקיע השמים • למען שתעבב כדמן נפסס • כהלו בדרך על ראשם •
 ואף כי מדמם מקרוב באו • ומתי בחקר ונאו • וישפטו שפיט מפי
 השמועה • גבס חת רבת חכומה • לכן לא נופלת את ממנו • ואין לך
 וחרון עלינו • וארא כמלומי והכה שבי אכשיר מרבנים ארש בלו פנס •
 ויארבו על כל פיכה • איך יעשו שלו' במרומים • למען יכלו בעט
 ימיסם וזכות בעשמים • ויתקשו מניסם כמזמות ואשכו • והכי
 במרבו • ועתה אתם אחי ורעי • קרובי ומיודעי • מי ודע עשר דר
 וערבה ויגידם • ונבלי וקודם • **וירחי** כשמני מספר האלו •

כתיבוי וכתלמי וכתמי סולך בחוג והללים , וככה אומה חסיכה גדולה
 הכעמני , וזרדה אלפים החמני , ואומר כלני אחימה מפלט לי
 כערמה , ואומר אל הקרואים כתרמה , כלובליתיו כקיי חמה שואה .
 ולא אוכל מלש חמה , הכה זה לי דבר כחך , חקוס כל וינאיתו חך .
 ואשונה כפעם כפעם אל מוכי , ע - זקוי ורעי פכיו :

ואקום

ואנא ואכרה כחכא , מקום חושך ואשילה וחעכה ,
 מקום דלמים כרוח וזדר , ואדר לטנים חדר , ואשב
 חממים כחוכי , ואיתת תות כולך ככ תו , ויסי אחי עושה אחת הנה
 ואחת הנה , ואדכיה בלר רוחי ונפש נענה , מה יקרו דברי האכס
 פונק שפתיו יתהלו , ועוד אני מדבר אל לבי מי יתנלי כאלה כובלת .
 או ככסה הכופות , ולא אראה כלה חכוסלת , ונהה מכקאי נסאי
 חדרפקים על הדלת , ויסרר לבי חרדה גדולה , ונפשי מאד ככהלה .
 ורוחי שומט וקן , ואשמע קול רעש גדול ואיקן , ולא ידעתי מה .
 כי איכני רואה את כל תלומה :

המ' הך"ג אשר יבביר גיבו וגועמו . במהלל הגחלמי וחלומי .

זא

ענה כשר ויאמר מי מדד כשעלי מומותי מי דברואים , וכל
 בשלים טבע הכתלים , הלא אחת הוא הנחלמי שר הפעלות ,
 הרודם ככל עברי המושכלות , ומאסף המדות המעלות , כליל
 השלימות , מגלה תעלמות , כחליבה חידות ותלמות , תעלה שמים
 החד הסומות , חכין לך הדרך כמעבה האדמה , כתיב לא ידעו עיש
 העלה בו השחימה , וידך נשאת רוס , לפקוד על זכא חרום כחרום ,
 כהשקט חרף מדרום , כעדרן גן האלהים כי' מקוכתך , ופרחי נכניו
 הוצאת ככפך תעולך , אשר הם המה יעלו לרית שכלך , אלמה יקרו
 אלה הרעיונים , אשר העלו אלה העינים , הלא המה עלי תולע
 האתונה והמתקח אמונים , ולא יגאלו כחלאת חמונים , כיעת אשר
 כבי אדם ישכנו כמכותות טלכנים , על ערשותם יטנים ורעננים ,
 רעיוניהם מטוטטות ברוח זכונים , והמה כחמו להם מהלכים בין זכא
 העליונים , לא יערכט והם ורב פנינים : **א** ים הסעזרות .
 ואכן כותן לכל המדות הככדות , נפירת האורה - דל הסומר ורב האורה .
 חלום הסרגשה , ורב הסגפה , חושכאיים ישבת כלב האמונות , עלות
 למרום החכונות , טכית שבילקחה מתכות , מהדר כבוד המושכלות
 הצינכות , עדיה עדי פענמה , עת מלאת ירך מלמחה' לסלקמה ,
 ואם

שער הרביעי

ואם אמתם כבדה עמך במלחמה , ולק יוכלה להלחם עלי' ער הוחם
 עם כלום הרשית גבורה ויד רמה , כשריק את מניכין לקראת המלחמה
 ולא נכשת מפני מרב שיונה , ולכס קרב וקניות מהן וזונה , לא תסור
 וסבל כליות מחמתך , אל תירא , פוים ויש ספר לסעולתך , יעני כי כגן
 באלהים ה' מאכותך , ואכזר רשותך כחור האדם המעלה , אשר כאלום
 מדיון לילה , בעדן גן האלהים הועלה , וערה לו סנתו , כקמתו
 ממרסי תנופתו , ואמרו בקיוו היתה לו עדנה בריק ניקוח אשר בשמלתו ;

הערה

אמר הפותח הנס בעל האלומות הלזו ינוסף ידו על הכסת קלס
 המחקרים - אשר גזרו לומר טיש עם ושוב על כיוצא הירק
 וכלו מלא לאן הכרואים כי יקודמו הוא עבר ארץ - וחורו הוא ספילת להט
 השמם אשר חזרם על פניו - כמדע זה מחסרון הירק ומלוחו בקירובו
 ורמקו משמש , וקול ר"ל המליץ במסתק כדבר ומרשה פנים לכל
 כקשים הרבו בהשקפה הראשונה פלי מבין ועיון , כלמרס ז"ל אל תבו
 מפליג לכל דבר : **והנה** כהניג את תלומו באלו היום מחבור ר"ל
 מאנשי הדרך הלזו עלה כשערה השמימה , וסכן במשכנות שאננים בין
 טובני הירק , וראשיתה היוולדת במעל ידיהם , כי לא עם צינות כנס
 דרך ירמחו שכתה לאיש שוכה אמרו ואמרי אמה שסארך הלזו מיוסנת ,
 וברי זה בל למד וכתב למד לכל כפליג היות הירק וזולמו מהכובבים
 מיושבים כרואים ואישים , כמונו במוהם לו מינים אחרי' וזלהנו , כי
 סין מעור לה לבראם : **וראיתך** כי טוב הוא לכאר פה מהות
 השמימה , ומהות כרואים ומהנה האור המוליג את כראות מן כסת אל
 הפועל אשר מתנו יראה הפעין וכן יעשו אות ומופת היות בירק וסאר
 הכובבים כרואים נחלים , ולא כס וחבארו כמה מקדלי קודש , וקאת
 מדרשים ואגדות זרות אשר למ"ל עקב היות זה מילדו הגדרים אשר
 עורבו ספי בכחובים , ואל ומלאו סן כעליג אהום ואדם ספיך מעיבותם
 חובה , וכבאר ראשונה מכות השמימה כי הוא יתן דעת ומזהם לכבוך
 מזהם חבור ופרקות : **והנה** סנת השמימה הוא רעידת האוויר
 ומכוספו על רוסק אחד סביב הנקיעה אשר כל העומד חוך המרקם הסוף
 יכנס לאויר הוא כחממטע חוך אזנו ויגע בסוף השמש , ר"ל צור דק
 סמתות כהון לקני כלי השמימה אשר בהם מפללי הליירה אשר והחושבן
 בהמעה לקויר סנסק , וירגיש המות בהנעתם , ואם חשים ענין
 כלכן

באופן הכורקה כמים אשר העשה תמועות עגוליות סביב הכפילה גלדי
 גלדי עד יתקלו כחם בקוף או יגיעו א שפת הכפר , או הדין חלר רעידת
 האויר הנקיסה , ויהי א"כ הקול כשוא , והאויר כשוא , ומגדר
 הכשוא להיות תמועות עם תמועת כשוא , לכן הדקה נשיבת כרוח את
 הקול ממקום למקום עם דמית האויר הכשוא עליו , ולזה הדי השמיעה
 על קו מעוקס ג"כ כי פוא כשי תמועת האויר ההוה מהרעדה , וזה
 סבת החכלכל השומע . משמיעת קולות רבים . באחרס ז"ל הדי הלו לא
 משתמעו , להיות שנים כשואים כשוא אחד . ובהיות הקול הוזה בתמועת
 ולא תאויר תמועה כי אם כזמן לכן יתחייב הדי בין הנקיסה
 להשמיעה ומן מה כפי הוהק המקום שכינים , וזה קבת מה שאכתוב
 כאשר נראה מרחוק איש מוטב ענים , אזי נראה פגישת הגרון בעד
 המהקצב , טרם נשמע הנקיסה וזה כי רעידת האויר מהנקיסה
 הוזה בתמועה זמנית . וכערך המרחק אשר בין מקום הנקיסה למקום
 השומע כן הוא ערך זמנית השמיעה : **והנה** בשמים עדי
 וזהדי כמרומים . אשר נראה הנרק ערס נשמע הרעם . אשר באמת
 שניהם יחד הוים בעתה אמת בלאת האש היקודי קונה בהפרדו מן המים
 אשר בלודים העכוס העולו מן הארץ . אשר בתערבו ונתחוגו בתערובת
 היקודות ע"י תמועת הגלגל וככנסו . ככשן הארץ . ואין זה בלתי אם
 הנקיסת הרעם התמועה בתמועה זמנית ממקום ההשוותה עד מקום
 אוון השומע . ולכן תתאמר זמן השמיעה מזמן הנקיסה . וכבר אמר
 אשר המכארים כפי הפסוק קול רעמך בגלגל האירו כרקים . שהטעם
 הוא בעוד שנשמע קול הרעם . כבר האירו הכרקים . ואף כי עד
 המוש יבוא דברנו זה . ר"ל היות האויר נושא לקול . כי הלא עין בעין
 נראה כי בעת הרקת האויר מכלי הזכוכית עם הכלי הנקרא לופ"ט
 פומפ"י . נראה הפטיס מקטקס על הפעמון . וקולו לא יחמע . ויהי זה
 כעבור שאין לו כושא . כי האויר חלף הלך לו . וכפיות כשוא הקול גשמי .
 לכן ישגהו הכפילה והנקיסה לאחור כאשר ופגוש באויר הקבור בין
 הכרים או ביערים . ופוא הקול הקור הנק' כל מהד תרים . והוא זה
 סבת כל קול כינור ועוגב ויתר כלי השיר . אשר כסכניות . כי רעידת
 האויר החינכוי אשר סביב המיתר הכפגס פוגש ומכה באויר הנלחץ בכלי
 הזמר ומשמיע קול בערך המוק"קא . כערך גודל שיעור המכה . לפי
 גודל שיעור המכה . וערך הקול כערכי השיעורים המוכים זכ"י .

ועתה

הערה במהות האור והראות מב

במהותו מן הכח אל הפועל הוא אל הפועל. ומהיותו מהות קודמת לאור
בכל כוונתו מוכיח. **מ**דוע לא יראה בלילה קדמי אור השמש
ובלילה העולה סביב כל הדרך. בשכר מבורר. טהורות השמש גדולה
מספרן מיוקס"ו בשמי' לכך יעלה כל הדרך קוד אור קצתם כהכנות
סמודד עשונל. אשר חושבו מוכל ארצה והלכו מניע השמים.
היה עליהם עד טובב טובה. **י** לידע ולקודרית אם כראית בתוך
המה שמוקד כמו השמש. ר"ל שדמי השכר הראות י"א המושג יימועע
בומך כפיריך המרחק אשר ביניהם. **יח** ואם יתבאר שהוא היום
במקדמו השמש. נחפזה דרכנו ומקורם מי הוא זה יאיו זה הוא היותר
השיר מ"ב קים. או אם הם משמים בומ. **יז** מדוע קצת
השמים כמו המראה החלוטת. או טעה פני השמי. וראש בהם
קמות המושג חמש המהר או החומר. **כ** איך נחקן סדר חסוף
בבדרה"ר. לראותנו כל העובדים ושמים כרי"ר חזיריס על הכותל
מעשה מושב. **כא** איך נוכל להעתיק ציורים כמים מעשה מושב
אך כילא נפינו בזלכת הציור מעולם. **באמר** כפיתר
השמש ה"ר ל' כביאור גדר האור והכוונה. נסיות שכל כמאל ימויב
כ"האלא עללמת חב' מלוקות. אם עמס או מקרה. לבן קמים עליו
ובלחר כל נמזה הוא עמס או מקרה. האור הוא נמזה. א"כ האור הוא
עמס או מקרה. אשר נחפס וכלמר כל מקרה צריך לנישא (כמו השדרות
אם הוא מקרה כנמש) נבמש קוהר המשפט ובלחר האור הוא מקרה.
א"כ יטרך האור לנישא. ולחר נחקור וכלמר מי הוא זה נשא. ואם
בלחר שיה' האור. הכה זה לא יחכן. בהיות שכל נקודת המנועע עם
הנועת לנישא. וכבר ראינו כי עם נפובת הרוח באור המואר לזו
והנועע האור נמקוט המסוף אשר יהי' שמה הרוח ללכת. ובאור לא
והנועע עם הנועתו א"כ לא יחין האור לנישא. בשל לא יתכן שיהי' נושא
השמש. או האור והלמי. בשכר עבאר שהמקרה לא יעבור נושא.
ר"ל שיהי' המקרה האחד בעצמו בפעם אחת בבני נושאים מחלפס.
שכל הוא מאיר האור. ס"כ לאוך השמש נושא. ולחר שמינו נושא
ומויב תום שליכו מקרה. וימויב מהו קוהר המשפט והוא היותו עם.
אמר נקיש ובלמר כל עמס הוא נמש. מוכבל. ולחר נחפס ובלמר כל
מחלפס הוא נמש. ופן כל בסוב אזור בענועתו חממה פניעתו
נמש. הוא נ' כנמש. או מחפוע לבד הוא ג' כנמש. אבל אור
השמש הוא המנועע ובסוף אזור. במראים ובכוונס. ומחלפס ונכדל
למנועע נמש עכור. א"כ עלור הוא נשמי ויבוא מדבר כן. כל
הכמלים

הערה במהות האור והראות

הכמלאי הם עצמיים או מקריים . האור הוא נשאל . א"כ הוא עצמא
 מקרה , כל מקרהים לו כוונת , האור חין , לכוונת . א"כ האור איננו
 מקרה . וכל מה שאיננו מקרה הוא עצם . האור איננו מקרה , א"כ
 הוא עצם . כל עצמים הוא רוקני או גשמי . האור הוא עצם . א"כ הוא
 רוקני או גשמי . כל עצם מחולק מהכונע ונסוג אמור הוא גשמי . האור
 מחולק וכו' . א"כ האור הוא גשם : **ובהיות** הענין כן
 ותחייב שיתכונע אור השמשי שני מיני תכונות השתתקת . הא' התכונת
 החלק עם השמש . הב' תכונת העצם בפלגו . כאשר ילא האור לפועלו
 לזרוח על פני האדמה . מבין המאיר והואה , עד יפגוש בחיות מוסת .
 ואחר שלא הזויר תכונת כי אם כזמן . א"כ קרני האור מהכונע עם מבין
 המאור כזמן , וכבר גבלו הראשונים מדת זמן תכונת קרני אור השמש
 מקצה הארץ ועד קצהו בשמנה שנים מהשעה כקירוב הנק' מכוון . וזו
 כודע לבס מאיסור זאת השמ' על האופק לפי תכונת מהלכו . וכתנו בפלג
 בזה התממהות תכונת הקרנים באורך אשר מן האופק אל עין הרואה .
 וזוה הותרה הקרירה הא' והב' . וכאמר בהיתר הקרירה הב' והוא חין
 יצויר הכנס גשם בגשם :

דע

אהם המעין שאין הם גשם בעולם מ'זוכה החלקי' דיכוכ חין
 עד אשר יתלכדו ולא יתפרדו . והנה בכל גשם יש נקבים דקים
 נקראים פל"ים והלא תראה שבכלי חרס ועץ . יעברו המים מעבר אל
 עבר דרך נקבי הפל"ים . ונבעלי חיים הנלא הזועה דרך נקבי
 הפל"ים . וכאשר תקח הדוד של מהט בקרקיה ותכניט בו דרך סופפת
 הזכוכית הנק' מיק"רי שקל"פוא . תראה בו נקבי הפל"ים גדולים
 כעין גומות , וכמו אלה הנקבים יש בגשם האוויר ובגשם המים ובגשם
 הזכוכית , ובגשם האור מהקדק ובקע ותר מהמים והאוויר לכן יעבור
 ויפלט כס דרך נקבי הפל"ים . והעד שגם במים יש כמו אלה
 הנקבים , כי הלא תראה יציאת הכל מהמים החמים , והוא מטפט
 ועולה מתחתיות המים על פני שטח המים דרך הפל"ים ולולי זה לא
 הי' אפשר שיצטננו המים החמים כי איך יעלו בתוהו ויאבדו בהלקים
 האשניים , הטמוכים במים החמים , וזה שאמרו ח"ל התאלי גבר , בני חנו
 עלות הכלל המים החמים החמו' התמוכי' דרך המים הזכוכי' כן יתמנה
 מדי עלותן : **אולם** בהיתר הקרירה הב' , והוא מדוע לא
 יעבור האור בגשם העבור , הוא להיות שנקבו הפל"ים אשר בגשמים
 הזקי' שזכרנו הולכי' על קוים ישרים חכל העברים מהכני' , לכן יעבור
 גם האור שהולך ג"כ דרך ישרה , משא"כ בגשמים העבורים וחס החם
 הגשמי

שנקבי

שנקבי המארים אשר בהם הולכים ארפות עתלקות . לכן לא ישבור כח
 האור ששכעו ללכת על קו ישר : היתר הקפירה ה"ה והיא
 היתרן שיכלה השמש בעמיד וימנית מהשמש אורו . בעבור השפעת
 המחודת . על זה אשיב ואומר הכ"ה אכתוב רואים שפנינו חסם ולא יאבד
 דבר מהכרואים . ופרות כרותה לנמצאים שלא תאבד מהם מאומה עוד
 כל ימי הארץ . כי מה שהיו כותב שיהיו והלחים יבקש את צדק ואל מקום
 מהתלוי הולכי שם הם שבי' ללכת . ובה כמוהו בעין באמר כבוד השמש
 כימדי יאיר אורו עליו המושמים . אחריו כפולו יקוב אומר . ויאסף אל
 ארסו שהוא השמש . וכמש"ה וזרה השמש וכל השמש ואל מקומות הפ'
 זורה הוא שם . פי' כי האור כאלו הוא להאזה יבקש כבוד מהמחש' ולשם
 אל מקורו יותר הדברים הטבעיים המושמים להדכה במקורם אחריו אשר
 היו סוף למקומם בכרח כמנועת האבן למטה לארץ . וחבונת האוויר
 והאם למעלה . ואנלי גם האורים האשיים הגמתי אשר אכתוב לא יעלו
 בחומו ויאבדו . כי אם אחריו בקשר יתפרדו . גמולה שהי' להם שיעלו
 הפלקים המאירים אל השמש . שחור מורס ומקור האור אשר מחומו ואלו
 ואלי ישובו . כמשפט מלקי האש העולים אל ארסם שהוא יקוד האש .
 (ובעין זה כתב הר"י ז"ל בע"מ שער מטי ולא מטי בענין אור החזר האלה
 ועו"ס) . ובה הוהרה הקפירה ה"ו וה"ו וה"ו כי כאשר בא כן
 ולך כשתע פחאום . להיותו קל התנועה . ופאומה לא יפטר אחריו .
 ואמר שהוא בלתי נשוא על האויר . לכן לא ישארו רוח הכושב במקום
 למקום : היתר הקפירה ה"ט . והוא כבה צורך הראות אל
 האור . אומר בהיות כלי המושמים החמסה . גממיום . לכן לא יפעלו
 פעולתם כי אם בפגוש המושם . עד שאפי' הדקים שבהם שחס הפשע
 והרים יפגשו נגשם האויר הנשוא לקול והרים . והנה העין הוא רך
 וקוב מכל האברים . מושלא בכבוד רכה הנוק . ובהיותו כלי הפוש
 הו' ראוי שיפגוש מוחשו עכ"פ כיתר המושמים . אך לו' חלו בו ידי האויר
 כמו בשמע אז הו' העין נפסד לשעתו כאשר הו' האויר נכנס בפני מוחו .
 כי הוא גשם עכ' כשרכו . לכן הו' מטוב כבוד שברא לו גשם דק יותר
 מהאויר . והוא האור אשר באמצעותו יפעול העין פעולתו :

והנה

כהיתר הקפירה הו"ד והוא חיד מתי הוות בראות . אומר
 ענין ידוע שכל גשם מקמי מהיר התנועה . אשר יכב' ש'
 במרוכחו גשם מקמי זולתו העומד כג' ב'דו ומוכע חותי ממרוכחו אז יסיב
 הרץ אומר . כמו האבן הנזרק בכח מול כוחל אבני . שישוב בצורך
 לאחור מפגעו בכוחל . ככה האור בהיותו גשם היותר מהיר בהתנועה

מכל מחכופי . לכן יוכלו ויבנו אגוד בפרעו כגם עבור המוכן
 מעבור יותר . וכאשר יפגוש כפורתי עין הרוח . אזי יעבור ויכנס
 בעין הרוח . דרך נקבו הפסל"ים אשר בעין . ואז ירגיש הבור
 והמונה מתחמת אשר כנגדו . וכוה נסבארו המקורה הט' ופ"י
 ונאמר : היתר . המקורה פ"א . והיא מדוע לא תפי' העין
 גרה להכניס בענתה דמות המוח הגדול . דע כי בהיות האור מולך
 תחמאה אל המוח על קו ישר . ואינו כשול על האור . לכן לא יתערב
 באור זולתו . ד"מ יש לנו חמש כרות א ב ג ד ה ולפיכך מסך מבידל
 כ ל . ובקודת ס ממנו נחם קטן כנגד כר שלמעי . ככה כאשר יאירו
 החמש כרות אל עבר פניו נקב . אז יתעפרו כפומר סיח ויתכנו זמ"ן
 מדינתם נקב . ר"ל כרות א ב סימניו יאירו דרך הנקב אל מקום
 השמאל ע . ו ד ה יאירו אל בקודות

א ב ג ד ה
 ו ז ח ט י

ז . ואם יפ"י זה המסך כ ל בוחל פדר
 מסך . ויקו המרות לפניו כסדר מליירכס
 מאהים דרך הנקב בקודת ס על הנותל
 סכנגדו . אזי תראהו עין בעין בשחע מוד

גד הנותל אשר ממול פני הכרות והקח ספין ותעבירו בלט על הנקב
 מנקודת כ אל בקודה ל אזי יראה העומד כסדר סך המסך נקודת ו
 מרס נקודה ט . וכן כלל יתשכו האותיות לאמור . ואם יעבירוה מעבר
 בקודה ל א ב אז יתשכו האותיות כסדרן ו ז ח ט י . והפך זה יכנס
 הללים כאשר יעשה זה מעבר הנותל פניה כי כאשר תעבור הסבין על
 הנקב מפבר כ אל ל . אז יתשכו האותיות כסדרן ו ז ח ט י . ואם
 יעבירוה מן ל אל ב יתשכו לאמור . ט ב ו . הוא הדבר שאחרנו שח"ר לל
 ותערכו זכ"ל כאשר יהי' סדר זה הסמוך והנקב פונה בו לר"ה ר אזי אם
 השים בנותל סכנגד הנקב ייר לכן אז תראה על הנייר ציור כל העובדי
 ושנים ברת"ר . אך יהיו כלם הפוכים ראשיהם למטה ורגליהם למעלה .
 ובה יעשו ג"כ המציירות ברצונם לתעתיק איזה ציור . אזי יעשה חיבה
 ארבה ורמב"ם ובכמה כמו שלש שלש אמות . ופתח חגיכה בדה גדול בת
 ראשו ורובי אל אדם ולפיכך הפתח מסך וסדיו שבו יכנס המצייר ראשו
 וידיו עם פלי הציור . ויתכסה בסדיו לכל יכנס בחיבה האור דרך סתם .
 וצוה יעשו לחיבה . כמ"ד הלון קטן מחיבת סוככות שקורין ברע"ן
 בלאו . והי' המלון בנותל סכנגד הפתח למעלה לצד המסך העליון .
 ומפנייה לחיבה כגד המלון למעלה בתוכו המראה כמלוטסה על זיית
 דועסה בלופן שסציור יעמוד מלפני בוכס המלון . ויעבור דרך המלון אל
 ספרטה

הערה במהות האור והראות

הרכבת ערכי השפעה גנונים . כאשר תשבע האוון מהרכבת ערכי
שבעה קולות באותיות המו"יקא . גכ אם הציג סתם הכריזמו שהאור
עובר בזכותו השורף הנקרא ברען גל"ז . לוי יש בו כל הגונו למראה
לכן באשרהו במתנה . וזה הצלי מופת חוק שהזכוכית והאוויר שזים כשבע
בעמון האור שהרי האור הוא גס באוויר והתפכו בו כל הגונו למראה
לכן כמו בזכוכית השורף . וזכור זאת כי תשרך לזכום היתרו אלו הו
תקירות . וכבר הותרה התקירה הי' בהיתר התקירה סא' . וזה לתבאר
מהות ומתנועת האור . ועיין מ"ש בהקדמה לשפר הוהר"מ"ש בענין גונו
האור . ומ"ש הפירוש שער גנונים . אז הוה"ל כל מעגל טוב :

היתר . התקירה הי' . והיא מי הוא זה היתר מלך בתנועתו אם
הקול באוויר . או האור . לומר שכבר נקו המכוס עם ה'

כיו אדם אשר בוד כל אקר מהם בלישעה השוים בתנועתה . ועמד
במרחק ידוע זה מזה . וכישר האחד קנה השרפה כשעה ידועה מוגבלת
בזיכום . ורפה הכרו כלש שרם שמע הקול . א"כ האור הוא היתר מהיר .
היתר . התקירה הי' . והוא מדוע יהא ע"ס התאיר והמוקם במראה
התנועה . דע שמוקמי הראות הם על שכן מיונים . ה'א'

הוא המוקם הראה באור יושר . (ואקרא אור יושר שרם הכשלו מהמוקם)
וכס הש"ס ויתר הדברים המתארים אשר יראו' באורם הושר . והב' הם
המוקמים הראים באור המזור והכפול . זהם שאר המוקמים הכלהו
מאירים . אשר יחזור מהם האור השופע עליהם . כלרור אכן הנורק
כמרגעם שיתזור לאחור כמו שקדם . ואמר שהע"ס המתאיר מתפזר על
כל מוקם כמו שמתפזר בעין הראיה העומד בקו . לפ"ז הי' ראוי שיע"ס
המתאיר יוכפל יתזור אחור מהמוקם העבור כדמות תמונה המתאיר מתם .

דמיון זה בהאיר השמש על כותל . הכהלו הי' הכותל אחר העין הלא
הי' נרפס ברחיבות גדור השמש מתם . ככה הי' ראוי שיוקם ויחביות
השמש על הכותל . והתחביות ההוא בעצמו יהי' הנכפל כמו שאכן הנורק
בכותל כפא . שהוא עצמו הנקוג אקור . ולא כן מצאנו באור . כי האור
הוא הנכפל לא תמונת המתאיר . והקבה בזה הוא להיות כל גשם עבור .

נקני המתאיר"ם שלו הולכי בעוקם כמו שקדם . לכן נכפול על שטח גשם
עבור והפולנו לקני התחיות כפי מצב נקני המתאיר"ם . והשמה תמונת
המתאיר ולא יראה כי אם המוקם העבור . והלא תראה כאשר יפלו
קטניות עלי רצפת אכן שיש בו גבשושיות איך יפזרו כפילתם אחת הסם
ואמה הנה כמי מצב הגבשושיות : **אמנם** יהי' זה משפט
נורק כאשר יפול האור על שטח גשם עבור . אולם נכפול האור על גשם

זך ר' ל דק הפא"רים (וישרי דרך) וחלק השטח כמו המראה הזכוכי .
 והכרז : השלוש ושטח הים אזי אין שם סבה לשיקור הכנית המאיר .
 ולכן יוכפל הוא בעצמו . וזוה הוחרה גם החקירה ה' ט"ר ל' לדעת גדר
 גמכות מי ומי הכופלים הכנית דמות המוח בעצמו . יהי' המוח הפוח
 המאיר אז המאיר : **ובזה** אשים קינני לחינו . ואם ירמיב'ה
 אש גבולי עוד אכופף ידו לכאר עיני' גדולים חקרו לב כמו הראות .
 ובקומו רבי ומשם כארה לכאר האור האהי הכז בכחוכי ובמדרשו ח"ל .
 כי מזה שנתכאר הבין שמה טהגו הכחוכי ומ' זל לכנותו ית' כשם אור .
 כמש"ה ה' אורי וישעי . וקראוהו אור ח"ס . הוא ע"ה בעצוה
 והקל . כהיות כי אין ערך בין הגשמי והרוחני כמש"ה למי הדמיוני
 ואש . אך כדי לשבר את האוון מנאולו דמי' כים כאור ע"ד רפוק .
 וזה כי האור הגשמי משמח את הלב כמש"ה ליהודים היתה אורה ושמה .
 ובזה האור האלהי כמש"ה אור צדיקים ישמח . ואמר ישמח לב מנקאי
 ה' . תחת אשר לא עבדת אתה' בשמחה . וכמו שמתבע אור הגשמי
 להזיב' לאור הזמשים הנעלמים במחשך . ככה כהיפיע אור עין האלהי
 עלי שכלנו אזי יודע לנו עינינו גדולים חקרו לב אשר מאז לא ידענו .
 וכמו שמתבע האור הגשמי להכפל אחר מהחוש . ד"מ המראה הטובה
 טכגד המאיר . תביא את האור למקום אפל . ככה האור האלהי יכפל
 מהראוים אל הכלתי ראוים . כמש"ה וכשאתי לכל המקום בעבור .
 ואמר ואכלתי מן הרוח אשר עליך . בעבור ישמע העם בדכני עמך :
 וזולתם מהדמיונות שיש לאור הגשמי עם האור האלהי לפי ההשקפה
 והעצב'ה כמו שניארכו באריכות כמ"ג מה אשר פי יקבנו בשם קשר
 הגדרים . וכעת די כזה כי אין זה מקום ביאורם :

ועתה

כבוא אל ביאור הענין להעיר על עיני הראויות אשר הם
 המה יתנו עידיהם ויגדקו איך יש כחאלי' וברואי' על כוכב
 הירק ושאר הכ כתי' אשר השמש הויה להם לאור עולם . ואומר כי ממה
 שקדם כהימר החקירה ה' ט' זכינו לרין טגסס האור שזה כטבעו לגסס
 הים אי הזכוכית בענין האור . ר' ל' כמו שהמים והזכוכית להיות דקו
 הפא"רים ומלקי השטח . לכן כהדקס באמוריה' ג' שם עכור כמו הכסף
 חי לזכוכית . והעפר למים . אזי יוכפל על פני שטח המאיר ממש
 העומד כחם . ככה האור לו יגויר עין רואה גמעלה ממנו על פני
 שטחו . (ישי' הכל כין עין הרואה לשטחו ג' שם אמר דן זולתי האור .
 ד"מ יוקוד האש . כמו שהאור יבדוי' בין שטח המראה הזכוכית לעין
 הרואה) והופיע עליו (ר' לעל שטחו) כהרה מהשגש . ומעבר

הערה מ'ושבי הירדן

וכן ר"ל שכנגד המור יק' רבוק בלדמת עפר כאשר הוא נאמת . אלו
 ויכפל חמנו האור תתם לעין הרופא כזו במראה בלמשה . וכוס הוא
 אור הירדן ושאר הכוכבי' הכלתי' מאירים . שמתם הוא גשם עבוק .
 ועל פניהם גשם השמים זך ציורי . וארס הוא כפולת לטט שמתם שיעל
 פניהם כמו שביארנו ויעיר על זה הקרקע הירדן ומלוהו בקרובו וזקוק
 מהשמש . וכמוס כעין חס' הארץ מאירה לטט שמתם המתיר על פני
 שמש העליון מהאור שלם . וזהו תפוחים כתבית כוכב הלכות כדל'ן
 כוכב הירדן ושאר הכוכבי' אשר בשמים יתעל : **והמורה** מירדן
 שכבני' העצמי' ילקח תאי' א' ראוי' על כל איש המין מין זה כאשר כל
 איש אחד כע"ז תרגום . (וכרעה הוא עצמי' לו כי לא יזד החבטל חמנו
 הכרעה לא יק' שוד כע"מ) הכה חמנו נקט ראוי' על כל איש הכע"מ .
 שהסתרגים אף העלמים מחמנו ולא ראויים מעולם . והנה לו יאמר
 איש עומד חובה לארץ הרקת משמש העליון מהאור בתחוקתן הכוכבי'
 הנה לעי' מה אקדם יתייב איראם החלק הציור מתנה באתר הכ' כבי' אשר
 במרום . בארץ הכדל' סיוס . ויקטק או האים הירדן אכיים על הארץ
 וזלפה מהכוכבי' המתן כדל'ן . ולא יק' אלו הכדל' בעיני' הספק בין
 הארץ לשאר הכוכבי' אשר שם משמים למראה עיניו . ואמ' התבאר
 לאדם הוא כמות הגינו או ראה זה בעינו אשר הכ' כבי' הוא מושם
 ונכפל כפרטיו תחת הסו' והכפד . וכו' מספק או כבש ארים . ואמר זה
 הקים עליהם האים סו' כסיק וראוי' על זה הסו' . כל עיני' עצמי' ישימש
 לאים אחד העין יתייב שמת' הצינן סה' לכל איש המין הדי' : הסוים
 והספקר הוא צינן עצמי' : ומתאם על איש אחד המין הכוכבי' : א"כ
 כל איש מין הכוכבי' יתייב שמתאם עלוים הסו' והכפד : א"כ אשר
 שפארן הלו הוא איש מתייב מוכי' הכוכבי' . ואין ראויים עלוים הסוים
 והכפד כלי' הכפד יתייב חוה היות גס אר הובבי' לתלמים עם
 הסו' והכפד : **והאשר** יתוק עזר זה הדעה הוא היות
 הכוכבי' כפי אשר נדרדו מהכוכבי' גובי' גדולים ומו'אים . כי כל
 הכוכבי' זלתי הירדן הם גדולים כתי' עצמי' במדת הארץ . והנה חכמו
 ראויים סה' שאין עם הקום פני' שלתי חלק ג'ן הכרואים . כי ק' כוס ק'
 הציור וכלא קנת הספקר' יבזרו אומר שם מ'א' שרנים ג' ט' י' כלים
 יסאם הרום לתקומת' העופים מהארמה ומכס ית' לזו החולעי' לחיוב'
 ורכי' אשרו שם תלמים כד' ארם ומלכ' וצי' . כמ' ט' ילין קיסודי .
 ורכי' מהתקובלים . ואין יסו' הדי' הירדן סה' ריקים מכל נכר' .
 אין הדעה קובלת . או יאמר אומר שכל'ים מל' זוהם הוא להיותם

משרקים

חסר
 יסוד
 השו
 וכן
 חסר
 הדי
 ג'א
 ג'א
 סכו
 וזין
 חס
 בדי
 חס
 הא
 כי
 לא
 על
 כד
 ככ
 מש
 וע
 חס
 מי
 וכ
 מה
 על
 סי
 רר
 וח
 יר
 פ

משרתים אל הארחה ופלאים. הכה זה ענין לא יתכן כי מי יאמרו
 יתום להטין עשר האלפים כדברי ברוך לעשות מחנות אחר ואף כי ה'
 הטוב לא ימנע טוב. ונכח מקום אחר להטיב לכבדו'. כי המניח טוב
 ההטוב דכח' הכהית כל כחא ב' כ' כי טוב.

ימנעו חמדים ג"כ וזה כי הכוונה הכיבדו' הם הכה יתנו עיניהם'
 ויבדקי היות עליהם ברואי ומלאים. וזה כי דעת
 המליץ היות הכובד' שמים ומעשים על פני ריקע השמים ר"ל כגוב'
 האויר (כעצם ערים גדולת ובלורית כשמים) והוא כדעת מו"ל שאחר
 ג"ל' קבוצ ומול' חזי'. ואף שלפי דעת המליץ חזק'ס גלגל. וזלתי
 הכובדים מעצמי' ככתובתם וזק' וזק' וזק' להם שלא יטנו את הקידו'
 ואין זה דעת ברואי'. כי כפי' אמרו בזה שמדרש ז"ל אין חזק' כמו יודעים
 אם קטנין בין בגלגל או אם שמים' באויר. והנה דעת המליץ היות השמש
 ברור ואין קוף אלא בהדים יקור האש שהנ' מו. המחקרי' ויורה על זה
 איכותו. כי כל המצוי' אשר לאש זה לשמש י' הכוס. והשרפה.
 האור. והדמיונות. והוא ראש' ב' איכותו של הקב"ה הכהית הכמאלי'.
 כי יחלק מאורו ואורו לכל צא השמים כוכבי רום ושוכניהם. כי ה' הטוב
 לא הוזה בראש לשבת יצרים. ולכבוד אלהם המרים שמרים ארציים לשכון
 עליהם עבור ש' בני עפר. והשמש כמעשהו בדרך הלזו הכשמה. אשר
 סולק אל דרום זה כח אל צפון לת"ם אותה מכל צד פנים ושמים בשנה.
 ככ' יסוב כפי' הירח ש' עשר פעמים בשנה. ולא העה אשורה קמש
 מעלות תכונות השולית. למען תקבל השמיות מכל צד פעמים הספר.
 ועין היות ידיו רב לה כק' ר' ליתות רשו' ה'ז' אשר עלי'. בהרעה מהכתמו'
 השמורים אשר בהם הם תקומות היבזה שבה והמזכור שפה היא ארץ כנעני'
 מים כמ"ג המלך. ולכן יצטרכו שוכני' החמדת המזב עם חום השמש.
 וכיון שהקיום אשר יקד את בדרך כחמה. וזה אותה כמרקק ידוע
 מהשמש לא קרוב שלא יספך בקבל חומו. ולא רחוק שלא יתקרר בקרירות
 עצמו. וככה שם כל פובכ ממנו כמרקק ידוע שזה למענו כערך
 איכותו. ויתכן היות זה שבת ענין החמדות הכובד' במקום מולת
 מקום. העיר עליו הרמכו' ל"ב מ' לעני' :

ועתה

אמה המעין ברך ה' עמוד והתכוון בשלמות אל. העבר נא
 על רעיוניך הענין הגדול והנורא שביארנו. כי או השזב
 והתפלא מפלאו' המים דעים. כמש"ה כי אראה שמך מעשה אנכי והיך
 ירמ וכוכבי' אשר כוננת. ולא תסוב שאין שם כוכבי' זולת מה שאנו רואי'.
 אשר השוכנים יוצאו במקד' נבאם. היותם אלף ד"ס. כי רכי' פלד

הערה מיושבי הירחו

הם הנעלמי' מחנכו כפלי כפלים מהנראים , אך לא יראו לרוב קטנות
מעיינינו , ואמרו קצת מהנתיב המלכני פי' הרצועה הלנינה הנראיה כגולה
מאירה על פני רקיע השמי' , הוא מלאה בוכבי' הטבים בעיינינו ואחר לא
נראה מהם וקוהרם , ומי יודע אם אין הם כוכבי' למעלה מג'בל הט'
אך לא נראים כי רב הדרך ממנו , ולכן לא יפלא בעיניך מה שאמרו ז'
במדרש' מענין רכוי עולמות כי אם בעינינו יפלא הלא היא כחוכו באין
בעיניו ית' כי גדול אדונינו ורב כח והכה מקום אחד לנראו בו עולמו רבי'
עד אין מספר ולו יגיד עוד שמעת הכריאה יעלו כל צבא הכרואי' ועלת
מעלה או ירדו מטה מטתה עוד כל ימי עולם , לא יבדל זה ממנו ית' , וכל
זה הוא בעולם המורגש המכונה בשם עולם עשיה , ואיה איפה עוד
עולמות השכלוי' הכוללים עולמות אב"י : **וְלֹא** תחשיב כי הוא זה
מה שביארנו מהמציא הכרואי' על הכיכבים הוא מ"ו כגד הכתוב ויתן אותם
אלהי' ברקיע השמים להאיר על הארץ , אשר יורה לפי השקפה ראשונה
שתכלית כריאת' לא הי' בלתי אם להאיר על הארץ לא לשכון כבוד הכרואי'
בארצם , ה"ו אין מזה שום קתירה לדברנו זה , כי אמנם הכתוב הזכיר
את מהכליותיו והוא אשר בערכנו אנחנו שוכני הארץ , אשר בכמותו
אמר הכתוב את שכי המאורות הגדולים , וככה הירח איננו מאור בעצמו ,
ואף כי הוא הקטן שבכל כוכבי' שמק כנודע כל זה כמותת , אך אמר
המאורות הגדולים לפי ערכנו , וככה יפורש אמרו להאיר על הארץ ,
לכן לא יהי' ענין זה לזרה בעיניך , ולא תהלוך בו כאשר ראיה רבים
בשמעם את הדבר הזה משכו ודם את לוצייה , כי אם הסיר מקום ההרגל
מעל פניך אז עין בעין שלך תראה אמתתה הענין ונהרת ופחד ורמק
לכך לא הכנה את ה' הגדול והנורא , ומרתת לרגעים מפני פחד ה'
ומהדר באוכו עת העוסף עלי' מורשיו מזמותיך גדול יכלתו נחמהו לכלי
תכלית אשר תמה לאמדי' עמוית' , ואם הדבר הזה כמתענה בעיני
קצתנו , הנה יד ההרגל עשתה זאת , כי כדמינו בזה לחימוק שוכן מעודו
כמערה מורי עפר וכופים , ושם מצא די סיפוקו ממאכל ומשתה וכגד
ללבוש , ודמה כנפשו שאין מקיר המערה ומוזה כנראים זולת האדמה ,
ויהי היום ויצא מן המערה וירא את העיר ואת הכתים אשר בנו בני האדם
ויפלא בעיניו ועם זה דמה כנפשו שאין מקיר העיר ומוזה זולתי אדמת
עפר . ויקר מקרהו ב"כ ללאת מן העיר מונה וירא כרמים וזיתים . וכל
עני וער וישתגע ממראה עיניו . ועם כל זה לא האמין שיש שם ימים
ומדורות עד כי רוח ה' נשאו עליהם וירא'

בעיניו

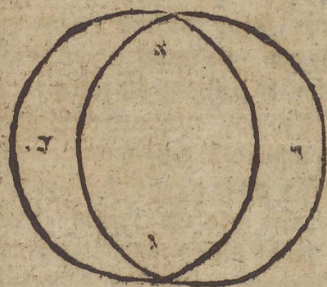
בעיניו . אז פקח הכער עיניו להאמין אחינת אומן כי רכיס הס הכמלאו
הכעלמים ממנו מהכמלאו אשר ראו עיניו . הנה כמוה כעין בעיניו
הדבר הזה ואין להחפלא על זה כי דבר טבעי הוא בלחה למדמה לבלתי
האמין בדבר אשר לא הרגיש בחיך החושים . וזה כי מעולם זה הדמיון
דל הוא ואין ידו משגת לקנות ציור אמיתי אם לא יזוככהו הרגש . והוא
צער את כני הקישי' החמשה . פקח נא עיניך וראה אין שמעולם לא עלת
על לב קו"ל (ככר) מפקחי' דף ז"ד ע"ס שידעו מדת הארץ כנראה מאמר'
ז"ל שיה אלפו פרקה הוי עלמת) וחכמי האומות והרמ"ב ז"ל . מציאות
העולם המדע הנקרא אמע"ריקו שכוא מהתת לארץ בערכנו כוכב כפוס
רגלינו . עד כי באו שם קנחני וראו שם ארץ רחבת ידיים אשר עד היום
אנשי איר"י פא עושים מלחמה אתם לכבוש את ארצם . והלא דברי' ק"ו
אם אלה הדורים אהנו יתדיו בעולם אחד לא ידענו מעולם . כ"ש צבא
הכוכבים . לכן אל תהבל על פיך לכזב הדברים בהשקפה ראשונה . ולא
יהי' ההרגל לך למכשול לב : **וְשִׁיר** לכאר דברי בעל המלומו'
הלזה אם בלחה ואם באקר . ואומר הנה המליך רצה לחה ציור ואמות אל
איכות תנועת השמש וריחה וסקיעתה . ואיכות תנועת הארץ וכפילת
אורה לעין שוכני הירח . ואתה המעין אם בעל נפש משכלת אתה בין
הבין את אשר לפניך . דע ישכילך אלהים כפיות שכל מתנועע מחביע
זולתו לא ירגיש תנועה בעצמו בלתי אם בערך אל הנח . ר"ל כאשר
יתרסק ממקום העומד נח . ועם כל זה לולי השכל אז יאמר המדמה
שהמקום הנח הוא המתנועע אל מה שאחריו לא האדם אלה שפניו
כאשר נדמה בעת לכתנו כספינה ששפת הארץ אשר נקענו . הולכת
לאמור ולתנחו שוקטים נחים במקום אחד . ככה שוכני הירח לא ירגישו
בעצמם שום תנועה ועם היותם רואים את עצמם כרקקים מהשמש לצד
מזרח . ומתקרבי אלי' מצד מערב . הנה הם יאמרו שהבולבל היומי
מתנועע על קטביו הכוטים מקוטבי המזלות בכדי כ"ס מעלות קטב
מרכזם (ואם הוא בערכם יוצא המרכז) חוזר חלילה פעם אחת בכל שלשי'
יום שלכו בקירוב והוא מכריח בתנועתו את המזלות עם ג'בל השמש אשר
בתוכו ועם כל צבא השמים לצד מערב רק הוא לצדו ר"ל הירח כאשר עומד
על עמדו . ויש לכל צבא השמים תנועה עצמית לצד מזרח . אשר בתנועה
ההיא חלק השמש כמשך הזמן הכוזר . שלשים מעלות בקירוב לצד מזרח .
אשר לפי זה יהי' מדת היום והלילה לאנשי הירח והוא זמן טוב השמש כל
כדור הירח חלילה . שלשים יום שלכו בקירוב . והוא תנועה בלבל היומי
כלו ועוד כוסף עליו שלשים מעלות מסלכה השמש לצד מזרח וזה שאמר
המליך

המליך

הערה מיושבי הירח

המליץ וכאור בוקר וזרע שמשם בלתיים . עד הכלית אור עם חושך כצד'
 בוקר שבעים . פי' היום לבדו . ופי' להם י"ב ימים בשנה . והוא סוף
 השמש כלבבל הסולות . ובמיות שהאור הנכפל מקאור סתמתי מים .
 הוא יותר מאור הנכפל מזור סתמתי עפר כמו שפון התליץ סתם
 לפתמי הירח . לכן ישיגו אנשי הירח כתזים בדרך . וסוף משדמי' בכל
 רגע כמזגם כפי תנועת הירח עם גלגל היומי למערב . אך שוכני הירח
 יזכירו מזה שהדרך מתנושעת בכל כ"ד שעות שלנו . סיבוב שלם לחזרת .
 ובסוף מזריקה האור וכן הראותיהיו על קוים ישרים . כתבואר לכן
 כלבבם כדורי המואר מהמאיר זולתו . או הראה לזין הרואה . לא
 יעברו בו האור והראות יותר מהקצור ר"ל שיהי' מואר או מוראה ל' מעלות
 מכלל צד סביב מרכזו בערך ממאיר או עין הרואה . לא יותר מזה . כי
 הוא זה בערכם עוקם ועבר הכ' מהחמש . (זולתי אם בוף ממאיר ית'
 יותר גדול בגוף המאיר . או אור מעט מהעברת) . וכנה האופן
 הספרים נבבם כדורי בין המאיר ממנו להצמד ממנו יקרא אללי אופק
 הזריחה . וקו האור הננועים בו יקרא בשם קצוי הזריחה . וכן האופן
 המכרול כי בין הראה ממנו והכלתי כרסה יקרא אללי אופק המראה
 וקצוי הראות הננועי' בו יקראו קצוי המראה . וראוי שהדע שכלבבל

מורה

שהשמש כוכבי הוא להעלה
 מגלגל הירח . לכן ציירנו השמש
 למעלה בציורנו . והבורח הירח
 ר"ל העבולה שהירח סובב בה
 כבלבלו . הוא כוטה מתבורת
 השמש ככדי מחסה מעלו מע"ס
 חלקים כבלבל . וסוף מבורת
 השמש אבד . והבור הירח
 אבג . ואב' מקומות ההקד
 והפניעה יקראוי' נק' דות החלי
 יקרא בקודת' ראש הקלי .

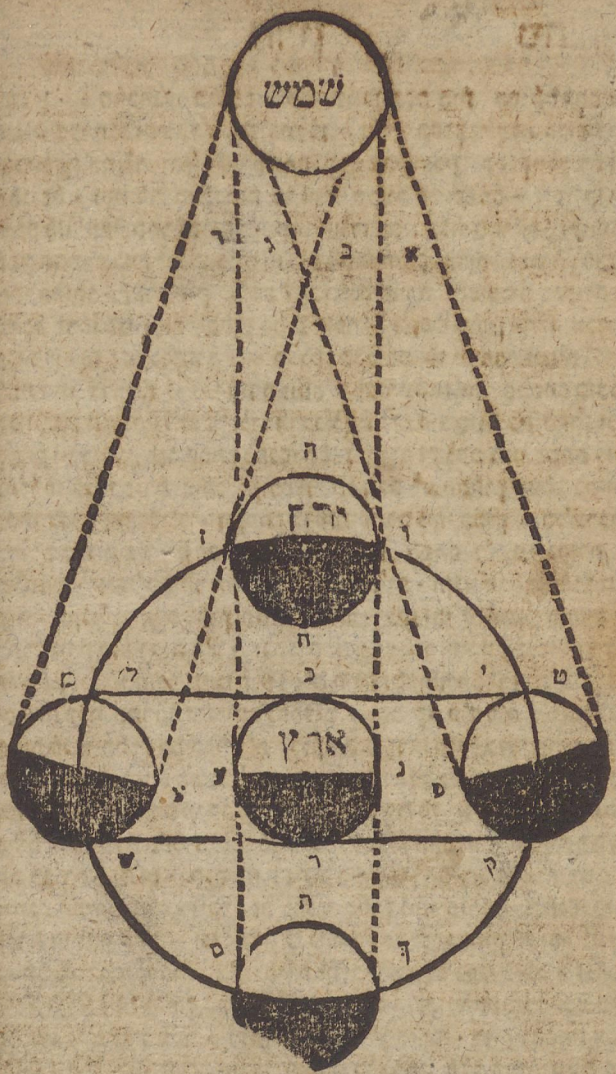
שממנו מתחיל הירח לנשות לצפון הבורח השמש . בתנועתו העצמית אשר
 לצד מזרח . וב' זכב החלי שממנו מתחיל הירח לנטול לצד דרו' קבור השמ'
 וסוף השמש והירח שיהם סובבי' . ממערב למזרח . השמש יסיב כל
 גלגלו בשנה . והירח במודע ימים . וזאת ההנושע תקרא התנוע'
 העצמית שלהם . אך הגלגל היומי שעליהם יגיעם תנועת הכרמית בכל
 יום ממזרח למערב . וסוף נכית עיגול ט' ז' מ' . כושא הירח בארבעת

רבעין

רכעיו • ל"רביעי כבוד • אשר הלכות מקום הוא המואר מהשמש
 שעליו כפי מצב ומעמד הירח בערכו • וכדור הארץ באמצע הכוכב •
 והנה לפת המולד יחי' הירח חמת השמש בינו ובין הארץ נקודתו'
 מהכוכב • והמואר ממנו הוא ל"רביעי' הפונה אל השמש • ויחי' קו"ו'
 אישק הזריחה: והמראה יחד • וקו"ו' ל"רביעי' קצו' המראה (והזריחה)
 אשר משם יעבורו לכובע הנקודות ג"ע שהוא אישק הזריחה והכרא' לארץ •
 ויחי' המואר מהארץ חלק כ"כ • לכן אנשי הירח הזוכים נקודתו'
 חמה יראו חזו כדור הארץ ככ"ע מואר • ומכיון הארץ יראו מהירח
 חזו כדור וס' מהכוכב • ואם לא יחי' לירח אז מדמך ובטיה לפסון
 בשמי' או לדרומו • (כי הירח נוטה מקצות המזלות שהשמש סובבת
 החתי' פתו חמה מעלולצמן ולדרו' ככ"ל) אז יעמוד הירח בין הארץ ובין
 השמש ויכדיל בין אור השמש לאנשי הארץ ויקרא זה להם לקווי השמש • ואז
 לא יראו אנשי הירח שוכני נקודתו' חלק ככ"ע מהארץ מואר כהיותו
 נסתר ככל הירח כזכר • ויקרא זה לאנשי הירח לקווי הארץ • והל' כרכיע
 המורה הנביע כ"י קרביע הכוכב למזרח השמש ד"מ עד נקודתו'
 מהכוכב • ויחי' המואר ממנה חזו כדורו ט"פ • וקצו' מראהו לארץ ט"כ
 ק"ר • וקצו' הזריחה לארץ הס' א"ג ד"ע • לכן יחי' אישק המואר מן
 הארץ לירח הוא רביע כ"כ • ובחזי' הזרח יעמד הירח נקודתו' חזו
 מהכוכב ויחי' המואר ממנו חלק ד"ס ממנו והמואר מהארץ ככ"ע • לכן
 זיהו' אישק המראה והזריחה לאחדים • והם קו"ו' א"ד ד"ס • ולכן בעת
 שהיא אנשי הארץ הזוכים ד"מ נקודתו' יראו חזו' כדור הירח ד"ס
 מואר: ולאנשי הירח הזוכים נקודתו' יראו חלק ג"רע מהארץ השוכה •
 ואם לא יחי' אז לירח מראהו השמש • לצינו' או לדרומו' לשיעמוד
 הירח אז נקודתו' החלו כראשו או כזכרו • שהוא מקום שהן מקורת הכוכב
 עם מקורת המזלות • הנה אז יעמוד הארץ בין אור השמש להירח •
 ויחכע מהירח אורו • ויקרא זה לאנשי הארץ לקווי הירח • ולאנשי הירח
 וקרא זה לקווי חמה • ובזה הבין כי לקווי חמה לאנשי הארץ לא יחי' לעולם
 כי אישק המולד כ"מ ולקווי הירח לא יחי' כי אישק בחזו' קודם • ולאנשי
 הירח וקרא לקווי הארץ באמצע הילכה' שלהם • ולקווי חמה באמצע היום
 שלהם • לא בעין אחר • וכל זה בהיותו ר"ל הירח • דווקא באחת משני
 נקודות ההלכות סקדם • וכבר בארנו באגרותנו אחר ביקר טעם מצב
 פתמי הירח אשר לא יסתכסע ערכם לעולם • ובזה הבין דבריו בעל
 התלמות הלזה עד תומו • ואם בעל כפש משכלת אחת בין הבין • מזה
 קרה הילוך הירח לחודש ימים • ובזה נסים קיבלי' לענין ואם ירחיב ה' את
 גבוליו שור אוסיף לדבר בזה ככבודו •

ויהי

אי
 בת
 רגל
 לא
 זוק
 נתת
 ביו
 בא
 ותת
 הוצ
 חב
 חב
 הש
 קר
 ויר
 חלס
 חמל
 והא
 רוכ
 סיע

זיהי המעור ערס כלם לעורר • וישל משלו וישורר

- לאי הג' חקמי מתקו קף רגבי ה' תנומות
- בתלומה והנה סלם לק מצב ב' מומות
- רגלו ע' מדה הארץ וראשו מגיע מרומות
- לא ירדו צבא מרום בו ולא ענה איש תרומות
- וזלתה קבר עלית מרום שמים ורמות
- נחת לק מהלכים ב' צבא עדני ה' נעימות
- בין כוכבי שמי קדם ה' תהדבת ב' תנומות
- באתגן אלהים לקטוף מלילות ענג ונעימות
- ותהדך בחיך אבני אש בתחתית ארץ ותהומות
- הוצאת פניני בין מ' אפיקי נחלי מומות
- תבריח ה' מציאות מחוג שמי מרום עד תהומות
- תבריק ב' רקי שבלה גם באורים גם ב' תלומות

השער החמשי האהבה והריעות והצדק
 קרבות יחפצו • ועל השלו' מלחמ' יחרוצו •

פ' א' איך היתה שומה • בשלום דמי מלחמה •

ויהי ממחרת וישלח השר בעד ריעו כלמכו • הוא המדברי מחמד
 ג' אונן • ויאמר השר שמעתי כי נתיים הקדמונים • היתה
 מלחמה כבדה בין הריעים הנלמכים • ולא היתה קריה אשר טבחה •
 ממלחמה ומריב • אשר כל שמחה ערבה • בין הצדק והשלום • והריעות
 והאכזה • הודעת המדברי לשבך משכנות המליטה • ואם הוכל להם לק
 רוכבים ממלחמה ומרוצה • עד כלה זמורה • בין כדוכי המועצה •
 סיפוי' כהרצה : ויען המדברי ויאמר ידעתי גם ידעתי • ויכול

שער התמישי

אוכל לה כי בני נשבעתי . סורה אדוניאל משמעתי . ארויך גמן
סליתי אשר נטעתי . ואת זמתי ואת חסדתי . שמעתי ואלכתי :

הפ' הב' יעורר ריב ומהלומים . בין נדיבי עמים .

האבה והרועות מדבקו . זדק ופלוס נשקו .

ותלכנה

ארבעתן הסדה להשלים בארבים . ונחתי הכתבים .
ויפנו אל רכב ס . ותאמרנה אשר לרעותה . יבו' בן

אמרנו לרנון כגן רשיב . ונדעה כיכנו מה טוב . הלא עב אהד אהכנו .

ושפה אהת לכלנו . כלנו כאיש אחד הכרים נדעה ומתה . אך איך אהקו

איש יודע לעשות קרבן ומלתמה . והנה אהכנו כעיר שרובה איך חותה .

וביבא הנה הנורר עלינו כיד רמה . מיואבור החלחמה . ועתה לכה

בא ונמליכה חלך בתוכנו . ופעטנו חלכנו . וילחט את מלחמתנו . ככל

הגוים אשר קנינו וקנינו . ואלא חלכנו לפנינו . וס' בראשנו . וכבר אהק

המכם הלה ערוכה . עם בלי חובה . הוא במהכה הכביכה . אשר איך

עלי רוח חיים שפוכה . ח"כ איפה זאת המהכה הנקובה . נראה מו

משלנו רוחו בהשכל ודעת שמורה וערוכה . הוא ינלס לחלובה . ותען

האבה ותאמר : **את זה** קויתי למזכרת . כי לעולם אהי

גברת . וזה לי לשם ולתפארת . כי פריי חוקטר חוגש בכל פעולה .

וכלעדי איך עושה עליוס . כי מי מכל פועל אשר תכלית פעולתו לא

יאבה . איך לפועל כפיו יתאו וירבה . וכבר אמר המכם הליזה עריבה .

האבה היא רוח נדיבה . ופעולה חביבה . איני אהב אוהבי . ומיבתי

את אויבי . ואמר אחד המכתי . באמת ובהמים . אהבה מה האד

נשגבת . ומקום אהלך הרחבת . ולולי נקשבת . אז לא זווינו בה מנות

ואהבת . ח"כ איפה אני על כל כנות רבה ונקיכה . ולי יאתה המלוכה :

דיעות **הן** זאת לא זדקת . ומה לך כי נזעפת . ותלעג איך

מאשים . כי לא למדת תכמה ודעת קרושים . בחלאי אהבה נשים .

כי עזה אהבה כמות . יגאלוה חושך וללמת . ואמר המכם האהבה

והתשוקה . היא חולי בנפש שוקקה . בוקה ומבוקה ומבולקה . והמר

אמר האהבה . היא חוסלת ככובה . ורוח שקר ומדליבה . תמשוק בזרוש .

הלכין השמורים . תיפה הביעורים . אך לי יאתה המלוכה כי בני זוס ה'

את הכרכה' . וכל אחים ודיעים . כדויס ושושים . כי דרכם יושירו .

יתרועעו אך ישירו . וכבר ידעת מאמר הבבר . קנה לך סכר . זאס איך

או מתחת . ומי הוא זה אשר הפס לנו כאלו . ולא יאמין כינו לרועות
 ספר לב : **צדק אחרתי** לא תלמי למלכה . כי תלעדי לא
 תרעי עצות נכונה . ולא תיכון מסנך . אם אינני בתרכך . כי כל רועות
 בלי נדק . היא כחצונת חרן . וכל מברס אשר תיני בתסבס . יתצרב
 ור כמתח' . וכל פועלי אוך יתפרדו . כמו קלן ומרי אשר התגודדו .
 עקב כי בית זנס יתגודדו . ואמר תסכס סדק . מחזיק כל נדק . והנה
 באתי במגלת ספר כחוב עלי צדק לפניו יהלוד . לכן אתנשא לאמר אני
 אהלוד : **שיום מרה** מאד נקדמה חכמתס . כי התעיתס
 בנפשו זכס . וקדושותס כפניס . ואשה אל אחותה מתנשאת לאמר
 אני אהלוד . כי מה מדה הבונה חני יהלוד . תצכתס את רעויתס
 כסמתת . ומדויתס השמות . אשר על פני המקרא ילאו כננים .
 וסמה ככזוכס . והלא את היא האכה התרפת . על פני אשה אהובת
 רוע ומכשפת . ואף כי הריצו איד יתנשא למלוד אס כל רוע רכיל יהלוד .
 ונדבר התלחח . אין אתס יודע את כל מאותה . וכי איש תה ארצס
 וקמוד . הלא נדקס מרחוק תעמוד . והיד הלוד והלום . כי אס אין
 שלום אין כלום . וכי נאמר ה' יפרך את צמו כאלום . עשו אתס כרכה .
 כלאי אגלה לצלכה : **צדק קייש** הנדק בפתתרותו ויתמרמר .
 ויאמר הכס לשלו' מר לי מר . כי מדוע היינו בעיניו לשמוק . כי פער
 פיו לכלי חוק . וכבאותו ונאיש ויפסיר . ועצתו יבלע ויפיר . המשול
 ימשול כנו . או המלוד ימלוד עלינו . כי אס הוא יהי' מלכנו . ולתולתו
 תיחל כפצנו . הלא כהי' כלנו ספרים חטוב . כמס'ה קוה לשלו' ואין טוב :
 האה' וחריש' **קדרי** כאשר שמעו הרועות והאכהס . דכרי הנדק
 מסה ומריכה . או התעוררה הזנאה והאיכה . וכל שמטה ערכה . ולא
 יכלו תשא דומה . כי בצרה כס אש סומה . ולא יכלו דברו לשלו' . וילפו
 הלוד והלום . ויאמרו מה לנו ולשלום . כי רוב ענין כל הלום . וקול
 הסקיל כרוב דכרים . כקול הסיר תחת הסירים . יאסוף את שלומו .
 וילך לו אל חרבו ואל עמו . ויגרשו אותו מזכת ביניהם . ולהספת
 כנחלותיהם . וילך השלו' מר כמתרצו . ואין איש מלכך את נדקו :
שיום ויתעצב השלום אל לנו . ויאמר בקרכו . הנה עשו
 הסכלתי . ולו הוולתי . כעת לא כוללתי . אין שלו' בעצתי מפני רוע
 אולתי . ולשלו' הי' שני אחים כזמנים לחברתו . וסס השקט וכטח בעלי
 בריתו . ויאמר השלו' עתה אספה ווס אמר כיד יריבי . אס יחד יסובו
 פלי עהרסו ומתריני . איל לי טוב פי ממלט אמלט ארטה עדולם . אל
 גוללי

שער החמשי

באלו וריעי השקט וכעת עד עולם . וישא השלו' את רגליו וילך ארצה
 העדולה . אמר מקדם לרמה . בואכה מצרומה .
 השקט וכטח **ויחרדרן** לקראתו . אכזו באולתו . השקט וכטח
 בעלי בריתו . ויאמרו אליו מדוע קמה כל לכרך . ואין איש אתך לעבדך .
 ויען השלום ויאמר . כנפם מצרה וילך מר :

שרום ארש ריכוזאיש מדון היותו . אלו עס רעי אכזו בריתו .
 פאהבה ובריעו והצדק גבר עמיתו . והנה זה הין' הין' דברי להשמעות .
 בנתי לריעי אהבה והצדק ובריעות . מו משלכו ועצור . ורומ גידים
 ינזור . וכל אשד מרבה הלולו . כלו אומר כבוד כהילכו . והממשלם .
 העלה לגרולו . ואני באתי בדבריהם . להוכיח על פניהם . פחזותם
 וסקריהם . והנה נהרו בדרכיהם ונפשמ חפצה בשקופיהם . ויתשבזו
 לאויביהם . הכוני פגעוני ויגרשוכי מהקפתם כחלוחיהם . ועשה אתם
 ריעי הכו לכם דבר ועצם . האם כשאתם נערה . לתת עליהם החלמה
 והמרואה . או אט כעזבה המריכה ותלך כמוג והלו' . וקראנו עליה' לשלו' :

הפ' הג' השקט יועץ לפי דרכו . לדבר שלום עם אנוש בערבו .

ריען השקט ויאמר אל תהבל ברוחך לעשות מלחמה : כאיש
 עושה מומה . הרף מאף ועזוב חמת . אי עזך ויהי אלהים
 עמך . ולרשת הארץ ירומיחך . כחובבא קפרים בשמך . דברי אמת
 ושלום . כאשר צוה אל עילום . כי תקרב אל עיר להקלס וקראת אל
 לפלום . ויהי עד כה ועד כה תכון הדבר נחת ושוכה . לנבוא נבא .
 הקטן לאלף והצעיר לרובה . וקי' אט שלו' יענו . ועמדנו תחתנו .
 והיוכלו לעם אחד כלנו . ואם יענו קרה . ושפתותיהם תדברנה עברה .
 עם קול ענות גבורה . אזי כלהיב להבות . לערוך קרבות . עד ישבעו
 החרבות . מדם חלל ושביה . מראש פרעות אויב ומתה ארץ קרים .
 והיה' פאניה ואניה . ויטב הדבר בעיני השלו' וריעיו . כדיכיו ושועיו .
 וימחר וירק את חכיבי הכינה יחד צעיריה עם גדוליה . שריות ואצילות .
 ויבא במגלה ספר פתוב עליה :

הפ' הד' באגרת המהודרת . לכבוד ולתפארת .

שרום מבר אכא השלום מוכה הכסלות . ורועה מהחלות . אנדף
 המעלות . שבת מושלים . שרים ואצילים . פחות וסגנים .
 ממלכת הכנים . שלום . והשקט וכטח לכל המונה . פחותים וסגנים .
 עסקריה

מפסרים וקצונים , נדוכים ונבדלים . יחד עם צבא גדודים . ופרו
 ושע כל המתהלכים ברגליהם שריו ואזיליה . ונשאו דגליה . רוכבים
 ורגליה . אלהי כי יענה את שלום כלי מלחמותיה . רממים וקשתותיה .
 מזה ומכיתותיה . תזקקה כנורות מומותיה . והי שלום בקיל פכותיה .
 שלום בארמונותיה :

ועתה

אני השלום נעיר ריעכם אשר עזב ארצו . ושכח רצו .
 והלך בגולה בכל עבר ומסלה . וישת שחה את קיבות כוס
 התרעלה . הנה שאלחו דופקת . ועל תשובתכם נפשו מחרפת . אם
 טוב תשובתי ולאחזה בתופכם . והייתי כמוני כמוכם . כרית עולם ביני
 וביניכם . ואם לא הבידו לי ואדעה . אם אדמה וארבעה . או חרב
 ומלחמה אשבעה . כי לו תמפלו קרבות . אזי אעורר תלכות . לשים
 הערים הנושבות מרבות . וברוח בער אכעיר יקוד כיקוד השלכות .
 מברק המכיתות והמרכות , ואגיד נמלים . מדם תללים . כרית ואילים ,
 סבכים ואזילים . כס אככה רבנה שלהבת להבת המכיתות . וברק המרכות
 ופלי הקשתות . ורוחה מכיתי מדם כרוי ופחודים . מלכ שועים ונגידו ,
 ומרכי האכל אשר בכורים . תרוע בכורים . והנה אעמוד על
 משמתי , ושקטתי ונחתי , עד אראה מה תשיכו על תוכתי , זה אשר
 הפך את הים למרבה . הוא יהפוך לכנכס המשוכה לשוכה . ויוזיאכם
 מן המצר למחס . והי זה שלום :

הפ' הה' גדיבי עמים הבל יהמיון . מלאכי שלום מריבכוון .

ויהי

כבוא מלאכי השלום אל הנגידו ושועים . שלשת נדוכי
 הרועים . וכידם מגלת הספרים . משולפת הספרים . ויקקות
 הסרים . ויקירו נעיפה מעליה . נזמה ומליה ועגיליה . ויראה כליל
 הסדר והיופי . מכף רגלה ועד קדקדה אין בה דופי . ויהללו אותה
 ליפיה . כעגלה יפתהפיה . ויאמרו אך רוח ככיר אמרי פיה :

ויען

אחד הסרים ויאמר המכבד בעוניכם . השלום אהבכם . כי
 שלח מלאכיו לכם . הלא בעבור מקור הארץ ולרגל אהבכם .
 ולרעה את מוצאכם ואת מוצאכם . ועתה ראו בל גם ראו אך תשיכו לו
 במולו כראשו . ותעל נחנתו וכאשו . כי הגדול לענות בפניו כחשו .
 ויאוחז כלם לתח במלאכי השלום חרפתם , ולהשכיח שאוג אוחס . למען
 לא יבכה עוד בקומתם . ויקחו את מלאכי השלום ויגלמו את חזי זכבם .
 וינקרו כל עין ומינס , וישלחום אל אדונם , ויאמר לאם כה תזמרן
 לאדוניכם

שער החמשי

לארבעים אל יתלל חנוך כמפתח : וילכו חלוצים כדעת
פנים . משך משחר הארס כונכות האידים סעשנים . ויבוא אל העם
ויספרו להם את כל הקורות אותם . ואת הצלחה אשר תנחתם . וימרדו
כל העדה ויבהלו . ולא שמו איש עדין עליו ויהלכו . וי אז השמים את
קולם ויכבו עוד . ובס כל העם כמו ככה הרבה מאד . כדי כי העם חרש
האלה ויריון . מלאכי שלום מריכיון : ורררר לכמה אז בעז
ויאמר מה לעם כי יכבו וכי יתאכל . ובאבותם יהלילו . מאד מהי לכו
השועה . ואוספה סילעם . הסוקו והיו לאביס ורעו וראו כי אתי
תעברו ממוס . ואכי אלך לפניכם ואמס למיטור מעקס :

הפ' הו' הריעים יצאו מומח . לעשות בתחבולה מלחמה .

וישדת הריעים ראו כי נתפאו עם מלאכי שלו כהם אותם
לשמה . ויעשו גם הנה כערו . לצבא כחבולה

מלחמה . ויבקאו חלוצים . וימלקו לצבא מנחם . ויאצו את יכ
סגלו אל המכה האת והכחו . וסי הסזים כעזר לו לעזרה וימקאו :

ויצא המצות מחמת הריעים אל ראשים . הרזי ארז יפנה
על פני גיל הפרטים . והראש השני יפנה דרך ארץ שלישים . והראש
השלישי יעמוד תחתיו למלך חושים . ויחור הדרך על חלוצי כעיר מוסל
ורודה . ועל השלו כעז צודה . והאזכ . והריעות זמיהם לכרם כדסה .
ויסי מחסרה ויקם כעט את כל העם המלחמה . ויחור לצבאו על הציור
להעלות חיתה . ולקיום כקחה . ויסי העלות להם החלוצים . ועשו
קצאת החלם לעלות הסזותם . והאזכ וסי יעו הסיו לכי ארד דמה .
ויחכו גם הסם קול הרועת מלחמה . ויפלו ארז הסזים . וילך כדוב
והלום . כי היתה אליו המלחמה מפנים ומאחור . אויבו של ידומן
המור . ויכס השלו על כפאו . ויפלו למתו זכאיו :

ויצאו אנשי חיל הדרך והאסכה . ויכונו כזה רכס . אשר עזבו
חיל השלו כהמפוס . עת כעבר מטה עזום . ויסי שמזים

ומתעבדים . אכלים וסוטים וסוגבים . וימלקו למאיס ועד אזה .
אספר ואשישה . ויאחרו לאנשי המערכת . אהם מלאהם ידכס לתת
עליכם ברכה . כעברכם את אויבכם משנה ככרון . וסיום כזה כהייתה
סתלמידיו של אהרון . כהיותכם מרודפי שלו . ולא יוקיפו ככי עולה
לכלותכם עד עילום . ועמה מי האיש אשר רוח קבלה חלוציהו . קר
מקרו . לקים מנות המלך דוד . וכקודמו . בקט שלו ורדפו .

הפ' הו' שלום ושלוח באו אל המנוחה . כי היתה הרוחה .

וירא כסלו' בו כפוף הוא לכפי צפא כרועים וקילס . ויועזו יחד
 כלס . וישלחו ויונאו את שלוח אשר מעבר הכר . ואת כל
 צבא הכופה וישיבו הכר . ויועדו יחד אל המזורה אשר כמורסה . לשעות
 תלמחה שלטה חלבי' את תמחה . ויעש' גם כמה בערחה . ויתנו להם
 חלבי' מ' פרי לעיר ולחומה . ויאמרו להם ראו אחס אורבים לעיר אל
 הרגונו בלביכם . ואל תשח' עו כיוז קולכם עד תשעונו כי נתן עליהם
 המרובה . וכתלזהבם אותם כי הכתקו מקיר העיר ותיצא . עד כלה
 ונקרנה . אז תקושו יחד רכ ובעיר . ותפסחה את העיר . ונזאה נמאל
 לחלכו העלה וחזור ורנוש כנזור . כי תהיו לנו מעד לעזור :

וילכו אל העורב כל הלילה . ויתנו מים לעיר מחרה השחש
 לבריכה ולתעלה . ובחו השאר עלה . וירעם כסלו' ויתן
 אות תלמחה . ויעל להם תלמתה הזמחה . וכל אנשי העיר סגרו עון
 ונצחה . ויעפילו לרדוף אחריהם יחד רכ ובעיר . הכתקו מן העיר .
 ויכחו לקרחתם בקנף ובזעם . ויתלו נפשות כפעם בפעם . והאורב קם
 מים קל מחרה . וינזח העירה . ויעמדו כלם יחד על הקומה לאספים .
 והשער סגרו אחרי כאשר זלחו הרודפים . וינשאים האהבה אחרי וירא
 בו כלבדה עירו מקרה . והוא נתן כיד קמיו לשהצה . ויסס אל המדבר
 פניו . וינס על נפשו בעיניו מגיניו . כי שולחו רון כמשמתיו :

הפ' הה' השלום ינסוך מסכה . כי נתנו עליו הוד מלוכה .

ויתנחם אים האהבה אל לנו . כי פ' דה' פרץ במתכו . וישלח אל
 הסלו' דברו סלו' ואתם ויאת' במתכח לאתר הלא עצמד וכשרך אני . ולתם
 זה תשלמי . ועל פני צרי בעליהם תכליו . ידעתי גם ידעתי כי מלוד
 תמלוד וקייך בידך התמלכה . וזהם המטכה הפסוכה . ועתה כרה לנו
 ברית ובעדך . ויען אים הסלו' ויאמר נזאה אברות לכם ברית והייתי
 כחזוני בחיכם . כעמי כעמכם . אים תשיבו' אהם אותי למלך עליכם .
 וההכלתי בהובכם . והי' לילכב לימד עליכם . וכלמחתי את מלממותיכם .
 ורדפתי את אויביכם . ופעלו למרד לעיכם . ואם נזאה לא תוקרו . ואת
 האהבה תעירו וגם תשוררו . לעשות תלמחה וקרב . והעמדתם לכם
 מושיע ורכ . דעו איפה כי לא תשכילו . כי תימיו וכי תשמילו . כי
 אים עלי תרפת' תגדילו . אזי תרב תלכלו . ואספתי את שלומי תלחב' .
 וקרבו עריכם . ואתם בדרך אויביכם . ויאמרו אכחנו נעשה ככל אשר

שער החמשי

אדוני מצוה . ומלכה ככל אשר כפתך תאזה . וישלח ויבא אותם העיר
 ויכרה להם כרה . למקטן ועד גדול מכל מוצר סגורה . ויוסיכוהו אל
 גרם ההעדות . ויחבו עליו ואת הסור ואת העדות . וזהו כל העיר
 ויאמרו כההלים . וימי המלך שלו לעולם :

הפ' הט' יפקוד על כל הלווישים מלבוש הענוה . ותחתיו
 יקד יקיד הגאווה .

אז הכאזנה שמים וזכות אל המלך שלו' הגאווה והענוה .
 המענוה והנוה . ותאמר הגאווה הוסיפה אדוני המלך . ויחד
 עשיר והלך . הכה אלו אמהך הגאווה . כהתי אל לבי לרדת מכית רמוב אל
 עמק סוה . למזל לפסעי בית מכוהה וכוה . ותמלא אמהך סם בית לאמן .
 בקרן כן שמן . ויהי כאשר ארכו לי סם הימים . מתענג' על רוב
 נעימים . יחד אככי ורעיותי עם ריעי התמימים . רכי המעלה
 והיהרון . מטקרות עיכים ונטויות גרון . והכוא גם הענוה בגבולי .
 ותשב ממולי . תכלים נפלו לי . והגרשוני היום מהקפתה בנחלתי . כי
 צר לנו המקום לשבת ידיו אכוכי ורעיתי . ועשה אדוני המלך האזינה
 לשועתי . ולא יהי מקום לזעקתי : **ותען** הענוה ותאמר הוסיעני
 אדוני ממקומתי . אף הרוממני מן קמי . הנה אככי עברתי לחומי .
 מעלמון דבלתומה עד איש העדולמי . ואשמש אחרי קול טובי טובי
 השולמית . הנכי לך לריע ועמית . יען כי מדובר בך ככדוה . לכן אבנה
 לך בית מדות . פה השב כי אויתך . וזכור עוני במרתך :

ויאמר המלך זאת אומרת ככה בניתי בית זכול לי ולזכור ברית עולם
 ראיתיה . וזאת אומרת זאת מכותי עד עד כי אניתיה .
 ויען המלך ויאמר הלא המקום הוא רב ידים . והוא יכול מנה אמת
 פעמים . ועתה גורו את הגזרה לשנים . ותנו את האזני לאקת זאת המצי
 לאחת . הגאווה העמוד פנימה כגפן פורסת . והעניה הסוככה כלבוש
 ומטפתה . העדה כליה לשאת ולקפתה . ותחתיו יקוד הגאווה כיקוד
 אש מתלקתה . וייתה זאת שלות השקט בין שני המתכנדים . כי תהינה
 הגאווה והענוה רוכבים נמדים . ויפלאו כל העדה מהכמת המלך משפט
 ולקוקים . ולהניל העשוק מיד העושקים :

הפ' חי' גם אלה חברו אל עמק חשרים . הכילות והגריבות
 רוכבי צמדים .

כימים

בימים ההמה ובעת ההיא גם הכדיבות מזהסת לה נחלה . כי כל עוד לא מצאה מנוח לכף רגלה . ונצטק גם היא אל המלך לאמר הושיעה אדוני . הפול כא חסונה אמתך לפניך וחסכני ועכני . מסוך חסדך לעני' קוערה לא נוחמה . כי הכני חגבורת בארץ הלזו הנשמה , ואין איש מעל פני האדמה , מאסף אותי פנימה , תנה כל לי אחרות נחלה , ואל תתן את אמתך לפני כח כלועל כמרצה וכלה , כי ארד אל עניי אכל שאולה : **ויאמר** המלך למכמיו יודעי הארץ לגבולותיה , שוטו כא בכל אפסי הארץ וגבולותיה , ונקשו בראכותיה , והי' כי תמצאו ארץ חפץ העומדת על חלה , אשר ערך לא מושבה ונחתם לכדיבות לנחלה , ולא תהי' עוד בקרב העמים למרפה ולקללה , וישוטו ממורת שמש ועד מנוחה , למצוא לכד בות חכות ומרגעה , וישוכו מחור הארץ מקץ ארבעי יום , ולא תצאו לכדיבות מרגעה ופדיוס , וישיבו את המלך לאמר הנה עבדיך סככו את כל ארץ כוש זאת כל ארץ החוילה , ולא תצאו לכדיבות אחרות נחל' , כי הכילות המרשעת פניה לרוב פרוו , נעו גם נלו , וישיבו את הארץ סביב לגבולות , כי אין בית אשר אין טס כילות : **ויען** המלך ויאמר ה"כ איפה לא תעלה במעלות , דכרו לה חלקות חזו לה' מהתלות , ולקחה את נחלתה בגבול הכילות , וזאת עשו בואו אחי הכיתה בנהרים , ואלקחה את הארץ לשנים , ונקראה בשם מחנים , ונחתם לכילות , מקום כירכתים , והכדיבות תעמוד על הגבול בשפתים , ותהי' לכילות כקות עינים , ונראה הכדיבות לעין כל לכבוד ולתפאר' , ותחתי' תעמוד הכהר' , והיתה הכילות לגפן אדרת , והיא מהנכרת , בגנב במחירת , עת העין מראותה תהי' לעורת , אז תפסע לנכת צרעה הממחרת :

הפרק הי"א ישפוט צדק . לחוק כל ברק .

בעת ההיא כאו גם ההמון למקטון ועד גדול יחד עשיר והלך , חושב ושכיר עובר אורח והלך , ויצעקו חמס ויאמרו הושיעה אדוני המלך , הנה אנחנו כלנו עמך , מאוטב ענין עד שואב חימיק , כלנו למשמעתך קרים , אין איש ממנו אשר חמלך יד ירים , והנה אך מוסך ישפני כלמות ולא קדרים , אין דלק ומשפט ומשמים , כי מי תאלנו ועלה שיאו עד לב שמים , ומי עאלנו ירד במורד קרוכים , כי קצת השרידים , תשים בראשי הגדודים , שרים ונגידים , וקצתנו

שער החמשי

חשים עבד עבדים , ועתה המלך אדוכנו , לך אכתבו להושיענו , שיחה
כל ערכנו . ונהיה שרי אלפים גם יחדנו :

רוען

המלך ויאמר אל שדו יתן לכם רחמים . עוד שלשת ימים . שובן
אליו ואלתן לכם חמים . וישתחו למלך אפים ארצה . וימתקן
לנו מליצה . וינאלו המונה . ויהי כיום השלישי בהיות הכוקר . ויאקפו
כלם מכולם שקמים ועד כוקר . יחד כל מר כפשו והלך . ויעמדו חביבות
הבית אשר למלך . וישמרו במבוא . עד יעמוד המלך ממאכנו . ויאמרו
הנה כהיום . ישלח לנו אל כורא ואיוס . ישע ופדיוס . לאד ופדיוס .
כי ימים כפי המלך לענות כצדק כוראות . להגיל כפשותנו מחלואת . ויהי
כחוק היום ויקם המלך מעל משכנו . וישכ כפעם כפעם על מושבו .
לשתות ייכו עם חלכו . וישקף המלך בעד החלון אשר בעליתו . וירא
והנה העם ככבים לקראתו , המיחלים קין ערך השוכתו . כי כלתה כפסם
לחשעתו . ויאמר המלך וכיאלו כל הבינה . וכדעה מה היוצאת אשר
כהיתה : **רירר** ככולו אל שער הפכיתו . ויאמר המלך שמעונו
אחי ועמי . חפני נדקי ודורשי שלומי . הלא לכם לדעת משפטו כדק .
ולחוק כל כדק . לכל הני דרככם כמשוכת מדק . והנה גאון היום מקניכם
ובל כהמתוכם . וינעקו חמם עליכם , כי תאכדו דרך . כי תעבדו כם
כערך . ולו שקול ישקול סבלותם כערך . הלא יעבטין אורחותם . נעו
מעגלותם , כי לא יעלו בקנה אחד כמלאכת על מאמרותם , זר מעשיה'
ונכרי עבודתם , קנתם חרדו כערך , וקנתם חרדו כפערך , וקנתם
יאכחו מעבודתם , וינעקו אל ה' כנר להם ממנוקותם , וקנתם יתעגגו
על משמרותם , תעמקו על קמורים , תמרוו כבקרים , חרדו דבש
תהדכורים , תרכבו על הגמלים , תאעשעו על כרכיכם עם החמולים ,
תגוו את הכשבים , ותאקו עם הכלבים , ועתה שובו בניו שוכבים ,
עמקו כל מהיום משא על הדכורים , רדו דבש מהקמורים , רכבו על
סחמולים , ועל כרכים תאעשעו עם הגמלים , עשו כל כרכה עם
תקניכם , ואלו גם את כרכתי לכם , למלאות ספניכם , וישמעו העם
משעת המלך ומענהו , ויחרדו איש אל רעהו , ויאמרו איש אל אקין
אל כל אשמים אכתבו כי את האמת זכחנו , וכאקר כשתנו , ויענו ויאמרו
סלח כל רופא הכפשים , שא כל לפשע עבדיך העורים והמרושים , כי
קום קוינו לעשות עכבים ונעם באזנים , הנני לך כל הימים לעבדים
ככבשים רק לא כשלת מקניכו חפשים , ויאמר המלך ראו בשאתי פניכ'
לבלתי עשות רע עמכם , אך אל תוקיפו החל להעיר זדונכ' ורוע לבכם'
ויקדו למלך אפים ארצה ויבקשו מאת פניו לשאת את חטאתם . וילכו
חמקים וטובי לב לקבלותם .

אמר המעיר מה פעמה זאת המליצה אשר אמרו' תאמר להיושר
 בדרך ה' ישר שלשת המנהיגים . (ר"ל המנהיג את נפשו .
 והמנהיג את ביתו . והמנהיג את מדינתו .) להנהיג את המוכהגים
 ממנו בדרך זביושר . איש איש כפי אשר יוכל שאת . לכבוד כח ירכה
 עבודתו . וליוגע רפה ידיו יתעוט סבלתו . וילמד סתים מן המפורש
 בשבע המצוות . שהענינים והאזניים לחולשת קומרתו ושיג' מושגיהם .
 בקלות כלי הדבקס למושגיהם . מש"כ כמש המישוש כי לנסות סמרו
 ושיג' משיגיו כפנייה . והנה בהנהגת האדם נפשו . צריך שישליט האדם
 את שכלו על כחות גופו כמו שיחבאר בחלק השני הזה . וגם בהנהגת ביתו
 ופרנסתו . צרי' ג' כלכלותיו ועיוני ערך שכלו עם חזוק כמותיו סמרו' .
 כי אם יהי חזק השכל ומלוש הגוף אזי יבחר מלאכ' קלה להפרכס ממנה .
 לא יותר מכדי שישקו . וישקוד על הציון בישראל' לפכ כי עיניו יותר טוב
 וצורך לישבו של עולם מעבודתו בתלאתו . ואם הוא גם סומר וצעיר
 השכל . אזי ישים רוב עסקו בישובו של עול' כי זה הטוב והנסו לו בעולמו .
 בייגיעתו משכחתו עוון . וכעין זה כתב הרב בעל טובה הלכות ויהי'
 פתו מצוי לה"מ . ויראה לענות מפניהם כמשפט כמות סמריים עם כח
 השכל . ולא ימרה אותם כי יראה יקח מוסר מהקוס והסמור אשר עם
 גדול גופס לא יעבטון אורחותם למרוד באדם לכלתי עבדס . כי אמנם
 כן יסד המלך ה' צבאות . ונטע בטבעי היצורים להיות סומר כשמע אל
 השכל . וכן המלך במדינה לא יכבד עול על ההמון כי אם כאשר יוכלון
 שאת . ויקל עולו מן המשכילי' כי אם יצטרך השכלת המשכיל עם עבודת
 איש ההמוני בערך קיום וישומו של עול' . הנה עשר ידות למשכיל בעבוד'
 המלך בשכלו יותר מעבודת איש ההמוני כפועל כפיו . והלא נראה כי
 עבודת רב המובלים באניה . עם היותם מצער בערך עבודה המלכים .
 עב"ז שגרו הרב מאד על פי פעלו השכלי . כי הוא העיקר והברית המיכון
 סמריים ככל הפעולות ק"ב איפה היושר יורה דרכו להקל עול עבודת
 המלך והמסים מת"מ כמש"ה מדה כלו והלך לא שליט למרת' עליהן .
 ואמרנו' ל כל המקבל עליו עול חורה מעצירין ממנו עול מלכות . ועול
 ד"א . וכאמרס' ל שכני העיר מיני' לעשות מלאכתו ולתת בעדו מנפ'
 המלך . ועל זה חורה המלך במליצת משלו לכל בקצף כנטיעות אשר נטע
 ס' כחולדות היצורים כמבואר :

הפ' הי"ב מאשת זנונים . שומרת אמונים .

בימים ההם בא גם הקוף סגור קימות . ופיו יקרא למלומות
 בהתעטפו

כהתעצמו בריב את אחת העלמות . ויאמר כי אדוני המלך
 אני והעלמה הזאת יחד התערבנו . מי ומוי מאתנו . ביופי וסדר כביר
 מצחנו . וחבוא המראה הכי זכה . אשר על שפתה כלש צרבת . להעיד
 סקר איך הנער מצאה כביר ביופי . ובי יתן דופי . אז עשה המלך מספט
 ומישרים . ויצא הקוף צדיק מלפני המלך והשרים . ויען השר ויאמ' מאן
 שמעתי שמך דבר מני העלמה העדיק' . ושעה בחסוך הודיעני נא סיפור
 המעשה וענינה . איכה היתה לזונה . הנערה הנלמנה . ויען המדבר
 ויאמר : **בימים** ההם עברתי את הפקילים . ונסעתי משם
 עד ארץ הבבלים . ובאתי בית אחד האגילים . ולוקוף בביתו איש חיל
 ורב פעלים . ונחו ושמה חמר היתה טובת מראה ורעה מעללי . מגכת
 לב ומנופת . ורוח סקר על פני' מרספת . בעדי עדיוס מצאה יחרף
 ומוספת . על ראשה הצפת . ועל לכה טוטפה . אהיבת ריע ומכאפת .
 ומקש תואנה . להיו' לה למשען ומשענה . להיו' מטאתה צפוכ' . ולהראות
 כשרה וקבוצה . ותתכס בצעיף האמונה . ותלבש בגדי אלמנה . את פני
 אלהיה השפוך חכה . ועיניה כנזאפי' הצפוכ' . אשר היו אתה באמנה .
 ואחריה לא זונה . ככה העשה כל הימים . תהרע את' אשומים . והי'
 כמתקד מעשיה עם אנשי דמים . הגלה ותראה כפועל תמים :
יהי מימים ימימה . עת בוא יום כפור אשמה . ותלכנה כנוח האד'
 ביתה' אשר ברמה . לשפוך שיחה ברה והמה . לכפרת פשע
 ואשמה . והיא לא עלתה בעבור הרעימה . כי אמרה אך זה היום קויתי .
 את שאהבה נפשי ראיתי . היום אשלם נדרי . היום ארוה מעסיק שמן
 ודבש וזורי . ואחעלקה באשנים עם רצתה נפשי וכמירי . כותני פשתי
 וזמרי . זה היום עשה ה' אגילה ואשמחה בו עם דודי ורועי הערבים .
 הנעימים והנאהבים . ויגון ואיכה יהיו שבבים . אמרי אשר אנשי הבית
 פתח בית ה' וצאו נכבים : **ותעש** גם היא בערמה . והשב
 המר ושוממה . והאמר לאנשי הבית אבל אני אשימה . נפשי ירעה לי
 ועגמה . כי הנה בא הוי' . אשר הוא כורא ואיום . למצוא לנפש המוטאת
 פדיוס . ואנכי סורה וגולה . עצורה ולא אוכל לבוא בית החפלה . מכוכד
 ראש ומלמלה . מעי אומילה . כי הוכיחתי מכה כחלה . ושעה אחס בגולתי
 זרועי שאז בעדי רכה ותפלה . לדבר הזה יקלתי לוי כורא עלינה . וישלח
 עזרתו רפואות תפלה . אשיג רוח והנלה . וגם אני פה אשא משכני
 בשיחי . אדברה בצר רומי . ואשיסה' מכעמי . ויעבו לאמר חלילה לנו
 מחטוא אנחנו כחפלה בעד ארוכתך . יתן ה' אשת שאלתך . וישלח מק' דש
 עדיך . ומקרה תנמת ארוכתך . ויקומו וילכו כלם אל בית החפלה
 ובהודה

והתורה . לתורה ולתעודה . ויעזבו אותה כבית לבדה .
וכראות הגערה . כי היא לבדה כבית נשארה . אז נמחה כפניה
 השמח והאורה . ומחן הודות לאל הכורא . על הגאולה
 ועל התמורה . ותקם חיש קל מהרה . ותשלח ותקרא חאכשי המצבה .
 את הכערים אשר עלוקם כפמה עבבה . ותאמר קושו ואל תעללו . גם
 עדיכם לא תכללו . מהרו וכואו אלי למשכב דודי . רכדתי ערשי מרבדי .
 כפרים עם כרדים ואל תהיו חרדים . כי למח השמעו קול פחדים . חברו
 איש חרבו . וכואו עדי בעוד שהמלך במסנו . ואם היים עשה ה' נגילם
 וכשמתו . וימהרו ויכואו אלי' כלי ידירי הערבים . חכרי גכבים .
 ויתעלמו אותה באהבים . במתקדם עכבים . ושירי עכבים . והקוף
 יושב על מהכיו . וישתגע ממראה עיניו . ויפלו פניו . וכאשר כנו
 הכערים את חשקם . במלאות ספקם : ויקומו וילכו לדרכס . והי' מקל
 זכותה . והחכף גם את הקוף במלק שפתה . ותאמר אחי הקוף למה כפלו
 פניך . ולמה הגדלת יבונך . הלא אנכי טוב לך מעשר בניך . הנה יין
 לפניך . שיהי כאלב טוב ייכך . ואכול בשמחה למך . כבר רנה
 האלהים את אשך : **רעץ** הקוף ויאמר אחותי ורעותי' מני
 עניך עיני דלכה . כי צרה קרובה . וכל שמחה ערבה . בחזותי
 פישכתה המדהנה . והחלית מולת אהבה . הנת השוכבה . אך עתה
 הכיפה לי מרגזי ומעצבי . ויגללכי בקרבי . אחרי רואי כי נעתה ה'
 לך וכי ראה את דמעך . וישמע את חפלתך . מהפלת רעוותך . כי
 שלק לך מלאכים לרפאותך . ואם הם כאדם העירו את האהבה ויחפזוך .
 הלא את ראיתים כראות פני אלהים ויראוך : **רעץ** ותאמר אכל
 אתה הקוף ריעי נאמני . שאלך והודיעני . מה תאמר כפשך ליפוי
 והדר גאוכי . האם ראית מעורך אשה יפה כמוני . ולו כאשר דמית כן
 היתה . ויפעתה הלי בשמים עלתה . או נכא מרום יהיו יורדים . אז
 דברתי כגידיים . כי אתה יורודודים . ויתמרמר הקוף ויאמר מה תדבר
 עוד את דברך . הלא חשך משמר תארך . כי עדיך קשורך אצורך ופארך .
 תליך ושערך . המה לבד נהנו הדרך . ולו הנכל עדיך מעליך הו יכתן
 רכ בעורך . ויהיה דמית כי אין בערך והנה שקר נשכך :
ותעץ הגערה ותאמר אמנם לא שקר מלי . כראיתך פרו מעללי .
 כי יש שבר לפעלי . והנה בעיני עדי . והמראות הלשוש
 סדוי . עח אניג אותם לכדי . אז נהפך אלי הודי :
ויעץ הקוף ויאמר רעותי גברה בדרך לא' לאמונה . כי עידי שקר
 הנה . ומיטפו אותך במלקלקות . יראו לך פניס סאוקות .
 וידברו

מלך
 כיר
 עיד
 ט
 חאו
 סור
 כר
 טס
 חיל
 בכת
 ורה
 ת
 אות
 פני
 ה
 הי'
 אד'
 טע
 יו
 זמן
 חתי
 .
 בית
 טכ
 לי
 את
 כד
 אלי
 למ
 גבי
 לכו
 דש
 לה

שער החמשי

וידברו אליך בשפת מלקוח , והמה חושבי' לעשות לך חועה . יסדפך
 אחש שואה , את על דלתתם תקיוד , וכל יסוך כידם תפרוד , והמה
 ירעוד קרקוד , ועהה הכערה הצדונה , שמע כל מליכהי הכאמכה , לו
 הראו המראות כלם דמות ותמונה , כאשר הן באמנה , אז תמעטנה ,
 הרואות כחנה , ומה יקר דבר הקכס ורופו הכאמנה , כמליצתו העדיכה .
 סתמוסים לא יתנו האמונה : **אן** העיר הקיף רעיוכו ולפת
 עליכם כאש פחם להבה שלהבת , ועל ספתיו כאש צרכת , וידבר על
 המראה הכוזב , ויאמ' אי מראה רבה השגיאה , התפאר בלהט הליטיסה
 אשר על פיך זופיה , ואה כחער מלוטש עושה רמיה , במאהביך תכזב
 ותמעול , גם שלשים גם תמול , כהראותך לקס ימין שמאל , חכמה
 הישר , תופה הכעורות , תחרע את חוכפת , אשה את כ' ריע ומכאש ,
 גם כי תלך שחוק , לא אאמין כי אמנא כך מכות , יען כילאו חלוקי כת ,
 ורעתך תמהר לפרוח , עם יחל שמעך לזרוח , אז תבעיר את הכערה
 מהארו אשר בלכונן עד קימוש ופוח , מוס כך לא תעלה לרית נישוח ,
 ולא על חכס תמנא איש תמים , ותחרע את בעלי עומים , תכוו איש אשר
 מרה על אלשים באונו , וכל אשר מוס בו תשב לימיכו . אין זה כי אם מנא
 מין את מינו :

או נאש הקיף קולו , וישא משלו

אי מראה עצובת רות דבוקת עצם ורטושת פנים
תחרע את אהובת ריע ושיגלה עם ח' ברת הזונים .
עם אנשי בריתה תמעול תדבר כזב ולא נאמנים .
עת תלך שחוק תבעיר ונצרבו בהת' בנית כל פנים .
דכן א' משיךך תער מלפיש עשה רמית אונים .

הפ' הי'ג הרוב יעשה מזמח . וכל חית השדה ישחקו שמה .
בעת הסיא גם כל חיות וער . זעקו כשער . על דוכ אחד אשר
 ברוע ככליו ועיכויו . ברת מאת אדוכיו . והיה הדוכ הסוא
 מלומד ללכת בקומה זקופה . וזרועו משועה . להחזיק במטה אשר יעשה
 בו אותותיו . והוא מתהפך כהתכולותיו . כי מעולם בעליו עמו סוקד .
 לכז

לכזו ולרקד . ויבוא בין חיתו שדי ויהסולל כוידהם . וירקד על שתי רגליו
לפניהם . והוא מפזז ומרכר כביניהם . ויהי כמזמק בעיניהם . ויקאלו
אותו כל בני שמך ויתאוו תאוה לעשות מעשהו זר מעשהו . ויקומו לזמק
גם תמה ולא יכלו עשות כמוהו . כי איש איש מהם כעמדו על שתי רגליו
כפל ויפסק . ומי מהם נפל על שרפו ותשגור מפרקתו . ומי מהם הרבה
פצעיו בקרחתו וכנכתו . ויאמרו בלם כי פדוב בערמה . השיא אות'
עוון אשמה . והוא אשר הרבה חלליהם על פני האדמה :

ויערו

כלם אל המלך לדבר אתו משפטים . ויאמרו כי אדוני המלך
הנה אנחנו מעולם וישכים שלויס ושקטים . ואיש ממנו שגא
עשה קטים . כרי לכבונקי כשים . מכל הו'ך על ארבע עד כל מרכה
רגלים . אין פרך ואין יוצאת ואין צוה כרחוכותינו . ועשה מקרוב כא
הדוב בקרב מקיניו . וירגז המוכינו . כמעלו אשר מעל . וכעולו אשר
פעל חזק לו מהתלות . ללכת ארמות עקלקלות . ותוא מסכות מההפך
בתפלות . ויפת כפתר לבו ללכת קוממיות . כאחד האדם או כמדל
דוד כנוי לתלפיות . ויהי כאשר ראו בני הקיות כשחוק הדוב וישתגעו
ממראה עיניהם . ויקאלו לדוב כמחניהם . וקרא זה אל זה ואמר לכו
וכלכה באורקותיו . וכדעה כרדפה לדעת מסכותיו ותפלותיו . אז שולט
רוזן במשמניהם . ויהרוג כמוריהם . כי אז ילפתו ארמות דרכם .
אחרי אשר נגרעו מערכם . לכן לא השיגו מצעדי הדוב באורקותם .
ואף כי הטו המשים עקלקלותם . ויפלו תמוענותם . ועשה אדוני כזר
החיות . לך עינינו תליות : **ויערן** המלך ויאמר כן בני הקיות
דוכרים . ויהלכו כמישרום כמעולם קיות היערי . והשוכנים חררי .
ולמה הדוב תפריע העם ממעשיהם . ולכן כנחיתותיהם . כאשר
מעולם היו אבותיהם . ואם אתה כחוזק הכרחך לקחה לך קרנים . ורצה
את רגלים . פחו כמים . מה יעשו איפה מוכי העלזתים . כל איש יגע
ורפה ידים . וצתה תלט כא כפזם משקיות . הכן לך כשחר המדרגה
בית ארזים וברוחות . אשר תעשה בו את האותות : **כה** משפט
השלוס כל ימיו . לעשות דקה ומשפט לכל עמו . וירא כל איש רע
וזלועל כמה ורמן עדיו לכלום . ותהי אחס כרכתה אל עליוס
ויתענג על רוב שלום :

הערה

אמר כמעיר מה נעמה זאת המלי' כי תלמדנו באורח משפט מוסר
השכל איך ננהיג דרכנו בקנות הכמה על פי מדותיה . וזה
פי

שער החמשי

כי ראוי לכל המקובלים והמתפלסטים שאל יהרסו אל'ה לראות ויהר מחה
 שעין שכלם משנת. כאמרם ז"ל כמפלא ממך כל הדרוש וכו'. ממך
 דייקא, כמו שביארנו, כי פן יהרסו אל'ה לראות ונפל ממנו רב. כמ"ס
 בזר הא' מאן דאחיד דרגא דלאו דליה הא' דרגא דליה איהו אכיד, וכן
 החכם ישים לפיו מקום בעוד עמי הארץ לנגדו ואל יזרע אל קוצים, כי
 קוץ ודרדר יצמיחו, ואם הוא יזרע עכביס הלא יעשה כלושים, וכמו
 זה אמרו ז"ל חכמים הזהרו בדבריכם וכו' :

הפ' י"ד השר יתן כבוד ותפארת. למליצה המהודרת.

וירא הפז את כוועם המליצה. המתארת בשרד המועצה. ויתפלל
 מהוד יפיה. כזמה ומליה. עבלה יפיה פיה. ויאמר מה
 נעמת דוד המכמ'. ידעתי גם ידעתי כי כל תוכל ולא יכזר ממך מאומ'.
 כי התמרה את רועים ודודים. ילרו הנפש וכני הידודי. תעשה יתרה.
 תפלב לשונם להפוך לבם למרע. ואיש באקיו יתן כגרע. תעורר כינייה'
 מלממה ואיכה. ונקרה שמה מצה ומריכה. כשפת כרוסך הנדיכה. אז
 העירות כדק שלו' והאכה. אין כערכך במליצה ומזמה. כי לך שם
 וידרמה. אם שלו' ואם למלמה. על כל מליץ ואיש מזמה. אז פקח
 השר עיניו ויזורר. וישא משלו וישורר :

מה	ג	אוו דגלי	צבאיך
בנסעם אם	לשרום אם	למרחמה	מרחיק
תקרב גודדים	ידידים ת	פרה ישע	יגדי
ברוב תעיר	הצו עצמה	ביר דמה	תקרב גודדים
מה ג	נפשים צ	בהדתמה	יגדי
בעת תליץ	עדי יערכו	מליצתך	ברוב תעיר
יום י	עמו ניבי	עסים נעמה	מה ג
ירופפו	יום תשוף	זמירך	בעת תליץ
	פעו צבאות	והמזמה	יום י
	תבונת כל		ירופפו

ינות הבין	תחובל מע	אז נפ
חלי חכמה	אפיקי ג	ונגרו כל
להרשיע	לשון זהב	אתך
ולנחמה	נקום נקם	ולהשקיט ר
מזמה לא	בערבך איש	לכן
בכר חכמה	אשר ירו	ניחל עוד

השער הששי בצורה הנעימה לתת לפתאים ערמה

חפ' הא במשתה היין . הנותן רוזנים לאין .

בעת הפיה הכין השר זכח הקליט קרוליו , יחדיו שריו ושועיו , אחיו ומיודעיו , ויען השר ויאמר אל המדברי ראה נשאתי ידי אל השמים , והנכי כשבע באלהי ישראל ואפרים , כי אחי האכל בנהרים , ולא סג המדברי אחרים , עקב פני השר נשא , ויבוא אל המטה אשר עשה , וילחמו במנעמו , וישתו וישכרו עמו , עד עלות המנקה , וערבה כל שמחה , ונסו יגון ואכזה , ויצו לאשר על המלחמה , לחת לכל העם למאיש ועד אשה , אשפר ואשיסה :

ויהי כטובלב השר כשמחהו , ויקח את המדברי גבר עמיתו ויראהו את כבוד עשרו מעשה תקפו וגבורתו , מעמד משרתיו וילדי ביתו , כתי גזכיו ועליותו , ואת כל בית נכאוחו , ויביא הוא אל אחד הארמוני הטירות , והנה שם א הקירות , צורות הדורות מצוירות , אשר על עיניו סלפו ועברו מורות , וירא כחכם צורה נאותה , כשרד המזמה פרוסה , ונתפלא המדברי אודותה , כי לא ידע על מה זה הטבעה סכסכהניתה , הוראתה ולידתה , וירא השר את פני המדברי נכנה ומשחאה , וכאילו מחריש מתראה , ויען השר ויאמר למה המדברי השאה שמחה , משמע ודומה , כגבר עברו יין המזמה , ואיכנו רואה את כל מאומה , ויאמר המדברי זאת היתה לי לפוקה , בוקה ומבוקה ומבולקה , ורומי בקרבי . נכקה כי לא ידעתי ספורות הוראת הבורה ומוקה :

שער הששי

הפ' הב' בחלקי התמונה • מהותה וענינה •

ויען הסדר ויאמר לנו ארלך מה המה • וכודעסין סוראט הסחונת
עד סומס • כיוסורינו חוסר הסכלות סמס • לטת לפתלים
ערסס • לנער דעס זמסס :

שאלות השר תשובות המדברי

- מה אתה חוזר
- מה תאר עגולת המעלה
- מה משפט העגול' התיכונה
- ומר אתה רואה בקרבה
- ומה יעשו בארץ מאפיליה
- ומה דמו' יערכו בעלות' ממנ'
- ומה אתה רואה בשערים
- ואחרי הדלת מה הנצבת
- ומר תסיך נסך
- ואיך תפיוץ פרץ
- ומה תחז' בחולו' המחנים
- ועליו מה למראה עינים
- התבוא בעדי עדים
- התחויק דבר מה בידים
- ומי הם אשר על ידה חונים
- ומר משפט ההמונים
- ומי אל אחריהן נשקפות
- והנאופות מה תעניקינרה
- ואחרי הרינה והתאניה
- הרוא' את' בהמון כליון חרץ
- היעמדו אחרי נפלים
- והעולים אנה יעלו לרצון
- שני עגולים זה לפנים מזה
- כמראה זר בעין החשמלה
- תשכון עליה עננה
- מלאכי אהי' עולי ויורדי בה
- יבואו א' באר צרה וכריה
- דמורת אדם להנה
- דמורת עם רב בהרים
- זאת אשה אחת יושבת
- כוס יין חמר מלא מסך
- ממנו ימצו כל אנשי ארץ
- כדור ארץ רחבת ידיים
- זאת אשה אחת יפתלפעמים
- המסורה הוא לה כסות עינים
- בידה א' הרב ובב' מאונים
- המונים המונים
- מהם מרונים מהם מקוננים
- נשים נואפות
- חיק המרנגים תחבקינה
- ארץ מאפיליה
- יבואו בתחתורת ארץ
- מהם יעלו מה' ישנו שנ' עול'
- לעיגול הקיצון

זאת סוף עורת הסחונת • לכל דבר סכמת כיפה
ויפלא

יפלא

המדברי מאוד התמונה , ותקצר כפשו לדעת סוראסה
וענינה , ויבקש מאת השר ללל יתמהמה כפתרונה :

הפ' דג' השר יבוא על ביאור התמונה , ויתארה בשרד התבונ' .

ריען

השר ויאמר אני אביד לך את הרסום בכתב אמת , ומן מוצא
דכנרי' מדע ותשכיל למי הפסילים והקומתה , שני העובלים
הנערכים , יורו על שני העולמות הנמסכים , עולם השפל ועולם
המלאכים , והעליון יביא אורן , והשפל יבה מזורו , ומלאכי אלהי'
העורדים , הם תשכליים הנפרדים , אשר בעת יחס הז' וכ מכלי האדם
בהגיע יחס עת דומים , אזי יתקצר בגשם הודם , וימירו את כבודם
בתבניות אדם , ואשר ראית המון רב כשער , הם מתי האנשים העומד'
לסכר אחס ימד כאלו וכער , ואשר ראית אסורי הדלת והמזווה אשה
רוכנת , ולהשקות סף רעל היא מהאמנת , הוא יצר לב האדם אשר תאוות
הזמירות קובץ , כחש"ה לפתח חשאת רונץ , וכל איש ואיש לכבו ופתה ,
למען מכוסה יסתה , אך הרשע יסתה עד יקיא מרשו , וזדיק יסתה
לשובע כפשו , ואשר ראית אשה אמת עומדת על תלה , והמון אנשים
למולה , היא ההלמה המדומה , אשר בארץ הלזו הנשמה , ואשר ראית
המון רב קטוב גפעתה , הם המה הבאי אודותה , ואודות הנלחטה ,
כי היא תקן טרף לבייתה , ואשר ראית המון חוגבים , והמון דואגים ,
הם שני המחנ' המיטלות עזרתה , ומצפות תשעתה , האחת היא
אשר חופע עלי' אור ההלמה ונהלה ושמתה , והשנית היא אשר באת
שחשה ופשה נפשה , כי תשיב כפלים ככל אשר לקחה , והכה לשלו' מר
לה מר והיא נאכמה , הוא הדבר אשר ראית כידה אמת טרב וכידה אמת
מאזנים , להורות כי היא המהרכת רהב המלחמים , ומאשפות תרום כוז
כאלמים , עת העניק תעניק להם מטוב ההלמה והונה , ושבו לאחכנה ,

ואשר

ראית המקוה על עניה , היא לאות כ'טח מראות עיניה ,
ולא כשכל תעניק מטוב ההלמה והוכיה , לכן תקרב
השפלים , ותקריק הנדולים , חמון הכמלים , ותכזה האצילים ,
תחרוע את הכסילים , ותחן לשמחה את המשכילים :

ואשר

ראית אל אמריהן נשים כואפות , אשר כמיק האצילים
מחופפות , הן הכה תאוות הבויות הנמרפות , אשר על
עפר ארץ שואפות , לתת כל הקרב אליהם למדחפות , אשר חושא יוכד
בם , ועוב לפני האלהים , ימלט מקרבם , ואשר ראית אל אמריהן ארץ

שער הששי

מוסר וצלמות , הוא שערימות , אשר כל באי עולם , עם יעבורו ,
 וככבודו יתיימרו , וכריתו ינצרו , ואשר ראיה כנופלים , מהם אוכזים
 וכלים , ומהם מצפסי ועולים , הנה כל רשעי ארץ דעכו כפסחה כבו ,
 ופסושי' מרוב יחרבו , אולם האנשים אשר את האלהי התהלכו , וכמוס'
 השכל יתמוכו , ועשו ענף למעלה ושורש למטה , היו שהי' כפסם
 לפליטה , מיומיו וסריו כפלים , כי חזקן ואמץ גואלם , והי' ה' להם
 לאור עולם :

פ' ד' המדבריי שום ממרא' הקשת . אשר בענן האהב' רומשת

דיען השר ויאמר שא לא עוד עיניך והיה מה היוצאת . כי מחך הוא
 לא כפלת , ואשא עיני ואראה והנה לפני כמרא' גבר , הוד
 יפעתו יאיר עלי עבר , וכספו יעיר עלי חכר , כפניו כאלש לרכת ,
 ועל לבו להכח מלהכת , והנה לעומתו זאת אשה אחת נצבת , וכידה קסת
 ומך להכת , תצפכה עיני' בו , לירות המצי בלבו , בעוד שהוא במסכו ,
 והנה זה איש מועף , כיעף לעזרתו , כי גע על שפתו , ויעור כאיש
 אשר יעור משנתו , ויקב את פניו ממולה , לכל ילכד כמעלה , ויעל
 לגורלה : **ואני** בראותי מרא' הקשת , כלכדה רגלי כרשת ,
 כי שאלת כפסי עלי רוגשה , מי נתן מחזקה כפלך וצמר ופסחים
 דורשת , להיות מחזקת הקשת , ואיש גבור מיל ממכה ,
 יבוש כושת , ואומר אל השר שמת כל השר הכפשות הכאנקות , הואל
 וכאר עלי לומות ביאור מעשה הצורות פתומי חותם מכותמות , ויען השר
 לא הדי' זאת לך לפוקה , כי הלא זאת היא האהבה וההשוקה , אשר זאת
 מדתה ומוקה , לירות רשפיה רשפי אש דת האהבה כלב מושקה , עד השים
 במתכיו מועקה , בוקה ומכוקה ומכולקה , ואען ואומר ומי הוא זה אשר
 יעירקו משנתו , ויעיר כל קמתו לספר אחותו וכריתו , ויאמר הוא השכל
 אשר יעמוד בעזרתו , כי יוצה להסיר מעליה פנותו , ומאז כדו
 גאלתו , והי' כבוד מנוחתו :

הפ' ה' משיב נפש גאנחה . בצורת ההשגחה .

דיען השר ויאמר עוד אראך צורה מהוללה , אשר חעמוד כפעם
 למולה , כהיות ביחוב היושר יעלה דרך גבולה , וענן
 המוסר אכך רגלה , ויקמני והוכילני אל הלשכה , והגזרת , אשר שם
 מושכמל הצורה ההדורה , לשם ולתפארה , וישא המדברי את עיניו
 וירא

ויראוהו בירכיים . מחוקה עלי לוחותים . זאת אשה אחת יפעת פעמים . רצה בין המשפחים . ולהקרנים . כאור זהוים . וכודה רצפה במלקחים . תשלח את הכערה מימינה ומשמאלה . וטמון בארץ מכלה . להשמיד כל הקרב למולה . ועלתה כאור כלה :

והנה זה איש נכה רגלים . נעקש דרכים . הולך אחרי בעלתי . סופק עלי כפים . והוא עומד נפעם . שפחיו מלאו זעם .

והכל נפש המדכרו לדעת הוראת' וענינה . וימהר לבקש מאת השר להשי' בפשו אל גדכה . ויאמר כחסדך השר הגד כל לעבדך הוראת הצור וענינ' הוציאה כל אלינו ביאורה ונדענה :

ויעץ השר ויאמר אל תשומם איש הבינים . אנו אגיד לך את הרשום בכתב' אמת עלי לוחותים . האשה אשר ראית בעלת הקרנים . זאת הרשעה אשר עינה בכל הארץ ארץ מרתים . תהלך עם כל איש רע וכליעל ונעקש דרכים . אשר לחמודות הזמן פושק שפחים . ולרצי כוסף החלוות ישטח כפים . תבין לו הדרך בזה הים גדול ורחב ידים . להשמיד כל בר לבב ונקי כפים .

ובהיותה קלת הרגלים . לכן ראיתה רצה בין המשפחים . כי איך נרגלי' חוטא לפני אביו שבשמים :

ויאשר ראית אל אחרי' איש הולך בעללים . הוא העונש המגיע לכל איש הולך רוח ככל חטאותיו כפלים . ואשר ראיתיו מתמהמה נגוע ורפה ידים . כי כן דרכיו להאריך אפים . עם כל נפש רשע אשר נפשו אותה להרע כפים . ואשר ראיתיו פושק שפחים . קורץ בעינים . הם המה שלומי ההשגמה אשר ע"פ רקיע השמים . להעיר כל אשר כאפיו נשמת רוח חיים . לשוב מן הממס אשר קם למטה רשע ככפים . ובכמותו אמר הכתוב מלינה מפוארה אשר אין נעש' פחגם מעש' הרע' מהרה . על כן מלא לב בני אדם בהם לעשו' רע :

הפ'הו' השר יבקש תואנות . להבין מליצה קינות .

בימים ההם ובעתה ההיא הגיע יום תשעה באב . עת אשר כל איש ישראל יתום וירעב . ונקם וכלך אל בית התפלה . להרבות

בפי

הערה אמר המעיר אל התמה על החפץ אם המליץ ויחאר מליצתו אשרד הציו' מעשה חושב . כי הן זה דרך משוררי האומות .

ובקרא אללם מלאכת אלו השירים אללע"ג ארי . ואף כי גימט הוא אמת מאת נביאנו כמס' זאת האופ' היוצאת וגו' . והנה מכורת זה כלו וגו' . והנה שני מרכבות יוצאו וגו' . וזולת' הרב' כמו שביארנו בפתיקת דפרינו :

שער הששי

כבי ואנקס והלמלס , על כפי שודרה אדרתנו אהליכס ואהלס , ואמרי אשר
 שמו קינותינו כמיסמ' גרות , וקייס והגס וחי אסס אל אמותס מוכרי' ,
 קמנו והלכנו אל בית הקרות , וסס זכרנו ליום עכרות , עס יאספוני
 מבלי מות לפול במהמורות , לסקוד על גדיס וללון כנצורות :

ריען

השר ויאמר הנה כל אנחנו כוסעים מן הערנט , אל הזקנה ,
 באין משען ומשענה , ועסה כקס תואנה , לחבר מלינה
 קינה , והפי כנו לעידה לשכר אה לכנו הזונה , קומה כל וכעסה חספר
 חמרורים , לימי המריס , עת כבול עד סכריס , ויחסכו בארובות
 האורים , עת כפול במהמורים , וסיחה גוינתו כמתיס ופגריס , ועת
 כלינה בקכריס , כי מות נמות כמיס המוגריס :

הש' הו' המדברי יעורר לוינתו . לעת בוא חליפתו .

ריען

המדברי ויאמר לכן האספו כל מרי כפס לקינתי , והקנצו כל
 מתי הינה ושענו וראו אכלתי , אריוכס גפן דמעתי , עת
 אעורר לוינתי , כואו ככו עמי ריעי וידידי , אסיס לי כספדי .

הה

ליום אלך הלון והלוס , פה! ליום אשר בעותי מות יערכוני
 והלמוני הלוס , הנה ליום איסו ולא אכלתי , הנה ליום אשר
 קרובי ומיודעי יסאו את שמי בשלוס , אסס! ליום אשר לאסתי וכני חזמן
 סחורים ולי אמאל לכניס , אסס ליום קרובי ומיודעי יעשו חספר כהניס
 אסס ליום כמו אזכח אכניס , הנה ליום ככרוד , עת אכנש אראס
 ואשכון כמלך ככרוד , אסס ליום ככרוד ארץ והולכי ארסות , יכנולי
 בית מדות ועליות מרווקות , וכיום הסיח יכלו ממסד עד הטפסות , הנה
 ליום ומדלו ממני קרובי ומיודעי , הנה ליום כמוסך ירפדו יועי , כוא
 ככו עמי כל מרי כפס ולכנו שממה , הקיפו כל מתי הסכומה , כי גס
 עלוכס העכור כוס היין הסימה , רכיס שחו לימא , רכיס יסחו לא לימא?

ריען

עוד המדברי ויאמר עתה אסס כגידי כריתי , סימה ככאך
 דמעתי , אשר יזלו שחקי חובתי , עת אעורר לוינתי , ואסס
 העמוד לימין עזרתי , להסיכ שאלתך עלי מרירות אכלתי , ואכני אעכך
 השוכתי , וידעת אה תכואתו , כמקרא מלא אקין קינתי , ולרות
 שאלתך שמה הלך השוכתי , ויטנס השר מחניו במהלל שאלותיו ככלכלי
 שמע , ויוד את כויד הדמע , ואלה דברי השאלות הכפלאו , וססובותיהן
 עלי לךן מקבילות כוללות :

מתי

שאלות השר תשובות המדברי

- מתי תסע מהעדנה אל הוקנה
- הכערת מועד צאתך פנה
- ומה תעשה ליום עברות
- וגייתך איכה תפקוד
- ואז מה יעשו הבנים
- והבנות מה תענינה
- ומה תעש אשתך נפן פוריה
- ומה תפקוד אל הנחל וההבל
- ומה יעשו החברים
- ומה יהי משפט הבחורים
- ואם מוזאת יהיו גערדים
- היהיו בגדיהם אורגי חורים
- ובמה תתנה נפשך החשובה
- ומה כתיב בגוי דכרוגה
- ואם אין זאת אתם באמנה
- הראני נא את כבודה
- ימי שיותינו שבעים שנה
- ואם כנכורות שמונים שנה
- אובל לקברות
- על גדיש אשקוד
- יעשו מספר בהנים
- קראו למקוננת ותבואינה
- תרבה תאניה ואניה
- ילבשו בגדי אבל
- יעשו מספר תמרורים
- יסירו הפארים והקשורים
- ולבשו בגדים אחרים
- כאבל יעטו שחורים
- ירימו מראשותי מצבה
- שאו קינה
- עלי לוח לבם אכתבנה
- הנה זה פוריה וזה הודיה

- שאו קינה עלי גבר
- ושם הקס עלי חבר
- שמו יצחק בכל עבר
- וכבוא שמשו ועת שבר
- אשר און לשון עבר
- לדור ודור לכל חבר
- לבית לוי אחי חבר
- בנה הצב מקום קבר

הפ'הח' השר יערוך עם המדברי שאלתו. אם התעצב ללויתו.

ריען הסר ויאמר אשאלך המדברי והודיעני , כא אל תמך חמני
האם מרדו רעיוניך למולא ספתיך , עח זכרה מועד צאתך ,
ויען המדברי ויאמר ולמה אדאג חבוא מליפתי אחרי אשר כלי ספק בוא
יבוא יומי אשר קויתי , ומה יועילני תיגתי , אך אדאג מחטאתי , כי

שער הששי

רבמתי הדרך וגם זודה לא עשיתי , וערכה שמתתי , הסדלתי את
 מחקי ואת תנוכתי , ואת שאהבה כפשי לא מלאתי , ועל זה דוק לבי ,
 ורומי ישחוט בקרבי , אעזוב עלי שיתי , אדבר כלר רומי , עת אזכור חובתי
 אדדה כל שכותי . על הפקד ממני ימותי , אשר בכ תעלז כלליותי , ערב
 וכוקר ונהדים , ומועד גאתי ממזרים , מגי מדשי ושכתי , אשר מזיז
 כבוד ההענגתי , ומדשן שולח שכעתי , כשר אבירי ויון משתי , וכימי
 ההמה , יהי מאכלי עפר ואדמה , ויון משתי כוס הין החימה , התתי
 יוצע רמה , ומכסי רגבי האדמה , ומי לא יהלך על זאימים , בזכרו
 הימים הנזעמים , אשר יהיו לעולמים : **ריען** השר ויאמר
 האיש כמדך ילכשו מזמותיו חרדות , על הפרדו מתאוה , הנזיות אנשי
 בוגרות , ותעביות כבי אדם שדה ושרות , ויען המדברי ויאמר ולמה
 חשכת כואת עלי מזמותי כי עלי חמודו הזמן הפייכל אכמותי , הן בהיותי
 פה הרקתים כל ימותי , ואף כי אקרי מותי , ומי ואכל ומי יקוש על
 הפקד מיי כשרים , אשר חיותם מיי קמורים , ומיות הזעריה , לא
 הם העירוני להתאונן , ולא עליהם אקונן , אך אעורר לויתי , על
 הפקד פרי ימותי ועותתי , מגי מדשי ושכתי ועת תפלתי , אשר בהם מיי
 רומי וכשתי , ועת זמן להשביע רעבון יסודתי , הגדלתי מעשי
 ועיניו , נחתי ששית ימי קודש לה' , כמליצת התלמודי הערובה , ופה
 שעה אחת של תשובה , כעולם הזה מכל מיי העו"ה , הנה על זאת ארבה
 תאניה ואניה , ועל אלה אני בוכיה , ויאמר השר אם על זאת חוגתך ,
 יוסף ה' לך דאגה על דאגתך , למען יטיבך לכך באחריתך , כי מיהו
 זה אשר יראה את עצמו כמת המדרגה הזאת הוא יסיה מייס ערובים ,
 ולא ימאן רעיוניו עצבים עת כוא יומו להיות כמותו המרגישות שבני :

השער השביעי תהלתו מקצה האיים

בענינים האלהיים

הפרק הא' יום יוסד המעלה • ירושלים המהוללה

נאום יאיר המדברי בימים ההם ובעת ההיא ואגי זקנתי ושכתי ,
 ועם מתי שוא עוד לא ישכתי , ולא באהי עם בעלמים , אף
 כי לא מלאתי נקומים , אקרי אשר באתי בימים , כי לא למדתי חכמה
 ורע קדושים , יען לא נתכניזמתי לקפת מפיי חכמי ארסים , ללבושי
 כנשים , ולבוש על כל בעלם , בדברים שהם כנשוכו של עולם , וימלך
 עלי

עליו לבי לעזוב את כל הכבודה . ולסוס פעמי ארץ יהודה . והיו עיני
 ולכי לתורה ולתעודה . **ואומר** המכסה אני את אשר אני
 עושה מאכות שלומי . הוא ריעי הנחלמי . כי ידעתי למען אשר יזוה
 בכל המוכי לשמור דרך ה' . ואף כי בכל מדה : מצא את החמודה . ויסם
 לפניו את כל הכבודה . ואומר אליו זעקת הרעיוני כי רבה . וזעקה עלי
 נקבה . אמלאה המרכה . כי הנה מאז עשית מקנה וקנין . והצבת לך יד
 בכל מדע וענין . ועל גרם המעלות נכבז . ועתה הנה זקנה ושבת .
 ומתי תעשה גם אתה לכיחך . למנות בכועס ה' אשר היא תהליך . להחיו'
 על פני האדמה שאריתך . נפשך ויחידהך . כי אין לגאול זולתך . והנה
 אמור אמרתי אך דבר שפתים . לעלות הר הקדש ירושלים . למנות
 בכועס ה' ולאור באור הקיים . ועתה כגירי וכדיבי . רעי ואיש קרובי .
 הים את לבכך ישר כאשר עם לבני . ויען הנחלמי ויאמר יש ויש תנה את
 ידך . ואשבע בהדר כבוד הודך . כי לא אעזוב אותך . ועד אבוע לא
 אקיר תומתך . ולכל אשר ידעוך אני חסר . כי כמוני כמוך אני הגבר .
 וכאשר תמות אמות ושם אקבר :

הפ' ה' יערבבל שמחה . במבוכות ההשגחה .

ונתחזק בה' אליהינו . ונאס לדרך פעמינו . וירושלים עיר
 הקודש גמת פנינו . ונעל דרך השכנוי בהלים . על
 פני ארץ הגבלים . ומימים ימימה . באנו ירושלימה . עיר הנעימה .
 אשר שם בית מועד לכל חכמה . ונלן שמה . טרם את המרוצה על
 המזמה . ונשכים בכוקר . ללכת בית ה' ובהיכלו לבקר . והנה קול הקרי'
 הומה . עם הארץ ישבו דומה . וכשיא ילכש שמה . והגדל הנוחה .
 ורבתה האנחה . וערבה כל שמה . כי לא תוכל לבוא מכוחה . ענין
 ההשגחה . מדוע דרך רשעים נלטה :

יריען הנחלמי ויאמר צעיר אני לימי ואת ישישים . אף כי לא למדתי
 חכמה ודעת קדושים . ומה יענה נבזה ומדל אישים .
 בתוך קהל ועדת חכמי חרשים . אף כי בדבר אשר זדו רבין האנשים . יחד
 בפיאים עם חכמי חרשים ולא יכלו מצוא נופש לנפשים . ואין לנו על זה
 עד מוכות . כמו ספר איוב אשר בהשגחה יריע אף יצרות . ולפלב
 פלגים כהרי המחקר יצרות . עד שאמרו ז"ל משה כתב ספרו וספר איוב .
 כי הוא כעין הקדמה חמודה . לחורה ולתעודה . אשר עלי מוסדות
 ההשגחה נוסדה . והיתה אמונת עמו . לכל נכוח ההשגחה ומשפטו .

שער הששי

שם ישר נוכח אמו . ואני הצעיר באלפי . שחמתי מערבי אחד ביתו
קרפי . מלינ' נשימה . אשר אמרי' חלמ' בענין ההשגח לאורה ולתומה' .

הפ' הג' במליצת הערב . אשר לדרוש ההשגחה יקרב .

בצאת

ישראל ממזרים בתה' לעמו על הר סיני משכתי' ומקו' .
בקולות וברקים . אז קרב האיש חסה . אשר עבר בו
קקסה . ויחנן קולו ויאמר ה' אלהים הודיעני נא את דרכיך . איכה
תנהל כדואיך כיד מלאיך . מדוע דרך רשעים גלמה . ובאורח צדיקי'
לא היתה הרומה . ויענה ה' ויאמר לו לך נא משול על בית המרי . עתה
תראה היקרך דברי . ויקם וילך השדה . וכפשו למול ההשגחה עיון
ולידה . וירא והנה באר בשדה . והנה פרש ורומה קשת בל' מנידו . וזרור
כספו בידו . ויתן שם על המים . ויתן לבסוף מקום בירכתיים . והיו
הוא עושה הכה והנה . והו' כחפו ללכת קריח מכה . ויקם בסוף ויחבשהו .
וילך לו אלכוהו . ולא זכר את הכסף וישכחו . ויבא כער קטן לשאוב
מים . וירא את הכסף בירכתיים . ויקם הכער ויער כדו ומימו . ואת
הכסף שם על שכמו . וילך לו הביתה אל אמו . והנה איש זקן עובר הולך
על משענתו . וישב על הכר להנפש מלכתו . ומקצית שב ומדומים .
וילך וישכח את אחר השיחים . וחרדמה בשלה עליו ויישן בכלל קלע
וזחיתים : **וכברא** הפרש אל ביתו . ויבא מנשיעו . פתח
את אחתותו . למה מקפו לקסו על משמרתו . וירא כי אין הכסף כפי
אחתותו . ויפיל ארצה מלוא קומתו . וימרד כל איש לקול מפלתו . ויקם
וימקד . וישב אל הכאר . ויכט סביב הכאר . והנה אין הכסף שם .
בלתי אס רושם צרור כספו לרשם . זעיר שם זעיר שם . אז חלף ועבר
על פטורו קרה . ויזעק ויעק גדולה ומרה . הנה ליום כי נחקה צרה .
וויקח הזקן לקולו . וימרד למולו . ויבא לברכו ולהללו . ויאמר שלום
בואך מהלך כי נועקת . וכאקת חלל גאקת . ויען הפרש ויאמר על דבר
הכסף אשר הי' כפי אחתותי . ומרי עברי פה שכתי . ועתה לא מתיארי
טמנו מאומה . על כן לא יבולתי משא דומה . ומה זה אשר תאמר אנך
ונעקת . מה לך כי נועקה . כי נשכעתי וידו שחתי למו פי . כי אתה
בנכת את כספי . ולך איפה מוצאת תמדת כסף עברי . ואתה היית
בעוכרי . וישבע סוקן בתי השולם . ויאמר מי כפשו אדוני כי כל זה
מעבדך כעלם . ולא ראיני כספך לא בנראה ולא במחמה . ואין כסף
לאדון זה . ולא האמין הפרש לדבריו . ולא הטע אצלו לאמריו . ויבאו
שניהם

שכיחם . והגדל המרובה כיניהם . ויקס הפרש על סוקן ויכחו . ויחר
 אפו עליו ויהרגו : **וירא** משה את פדור הרע הזה וירע
 בעיניו . ויפלו פניו . ויאמר ה' אלהים הזאת השנה למשפט במעללך .
 השופט כל הארץ לא יעשה משפט עליה לך . והנה קול קורא במדבר .
 וישמע את הקול מדבר . ההיטב תרה לך על זה מדבר . שמה כל האיש
 אשר כפעך תתקם . ולדעת דרכי השם תתקם . ישירים דרפי ה' אין כם
 כפתל ועקם . ה' הלא הכית אותם לאמונה . כסאפאה בשלמה תריכינה .
 כי הפרש הזוהר רנץ ועסק לאני הכער זה יהים או שכיחם . כמספר מפקד
 סכסף אשר עובד באשמי . והנה הושב כספו כמשקלו לאם הכנים . והאיש
 סוקן רנח והתים את אבי הפרש . וכל גואלו הקרוב וגם דמו הנה מדרש .
 ויהי כשמוע משה דברי הקול ושימו . או רפתה רומן . ויקוד אפיו ארצ' .
 ולא כהן עוד את נעשו עד כלה וכמרנה . ויאמר כה יעשה לי אלהים וכה
 יוסוף . אחת דכרתי ולא אוסיף . עתה ידעתי כי משפטך נדק . לכל
 אשר ינחם סך נדק . אם תמחך , ואם תלחך . כי תרפה את אשר למנה .
 והרפא את אשר ממנה . כן משפטך . אחת חרנה .

ועל זה העיר הערב חילו . וישא משלו . אם עושק רש וגזל תראה .
 אל תשלה ואל תשתאה . ולא תאמר עובה' הארץ ואין ה' רואה .
 כיה' הוא אלהי עולם . ויבא כמשפט על כל בעלם .
ויעברו כלם ויאמרו מה יקרו דברי הערב ומענהו , וככמה אמר
 הכתוב כל פעלה' למענהו , וגם רשע ליום רע , כי אשר
 אין כעשה פתג' מעשה הרע מהרה , על כן מלא לב בני האד' לעשו' רע :

הפ' הד' בהגדל הרוחני . ממשפחת החברוני .

וירא ממדת היום השני ונשכים אל המקום אשר שם עמדנו , ויען
 כי לשמוע מדעות ונזורות מדנו , והנה עלה כליל העיר
 השמימה , סערת ה' קימה , כי קול המון הגשם הולך וסוער , וכים
 הספיקות גוער , ואם מתלקמת ובלב השכל כוער , ורוח כינה מהרעיון
 יסוער , מפרק הרי התכונה , ומשבר סלעי האמונה , ואין איש עומד
 לנגדו , יגורו אלים מפחדו , כירב חילו , ומרדת אלהים בזבולו
 וכל העם נקו לקולו : **ואומר** אל אשר העם מה לעם כי
 יהמיון , וכתהומות המבוכות יכסיון , אחרי אשר מדשן המזמות יריוון
 ואשמעה אחר קדוש מדבר לפלמוני . קורה שבה פה פלוני אלמוני
 והשמע מה היונאה , אשר ברוב ענתה הלאית , ואומר אל רעיו כרוצו
 כל

שער הששי

כא אחריהם , וכשמע מה כפיה מדבריהם , וכראה מה יהיו מלומותיה ,
 וכבר שמה , וכעמוד מאחרי לחותה יכין ביתא וכין הרמה , נפול וימה ,
 כוכח בית המלך פנימה , וכראה והכה איש עומד על המגדול , וכרוזא
 קרא בחיל גדול , מי האיט אשר יגדו' גדר לכל רוחני ופסם , ולא יעצרו
 הגשם , ומי האיט המהיר במלאכות , ילבישוהו לבוש מלכות , וירכיבוהו
 על סוס אשר רכב עליו המלך , ומד עשיר או הילך , וקראו לפניו ככס
 יעשה לאיש הידעוני , אשר יגדור בעד הרוחני :

הפ' הה' המדברי מתיעץ על צפוננו . עם אוהבו נאמנו .

ריען המדבריו יאמר , מי אדוני הנחלמי כי אוחי כהיום ילכשו
 ממלכות , וקראו לפניו אכרך כראש כל חונות , ועל פני כל
 העם אכבדנו , וידעו' כל העם הזה אשר אנכי בקרבו , כי אחי שמון
 גדר הרוחני בחובו , זה היום עשה ה' נבילה וכשמההו , ויען הנחלמי
 ויאמר אל תשמע כיום קולך , ולא תשא כעת משלך , כי לא לך לכבוד
 ולחכמה , יען כי עמ הארץ לא הבינו עוד מזה מאומה . ופני יתנו אמרתיך
 לשמה . ושחח מליתיך הנעימה . כמאמר החכם במליצתו היתה . משיב
 דבר בטרם ישמע אולת היא לו וכלימה , ועתה לו תאכה ושמתה , והשבות
 אל לבנדך וידעת , כי המריטה בעת הזאת טובה יותר מהדרישה , ויותר
 תקבל שכר על הדרישה , ממה שתקבל על הדרישה , עמוד לא ותתאפק
 עד ימקרון מליו , ועד שהמון יבינו מעגליו , וכאשר קול המון הגשם
 יפרץ , אז חמך , ויען המדבריו ויאמ' טובה עגלך , ולא אסור ממנוסך .
 אך היה אתה לאכן בוחן לכל דברם , והקירות את לב האזן מבשרם , ויען
 אנכי אעשה כדכרך , וה' אלהיך יהיה בעורך :

הפ' הו' בתשובת הגדעוני . על דבר הרוחני .

ריען אכידן בן גדעוני , למשפחת הדני , ויאמ' הרוחני הוא אשר לא
 כמששהו , ולא יעיק לנו דרכו עת נפגשהו , ולא יסתיר אור
 השמש כמראהו , כי כשמו כן הוא כשם רוחני נכבדו , יען כי ברוח הוא ,
 וכל אדם זך הראות חזהו , עת יעשה לבוש גשם ספירי עלי ראשו
 ורובו , ואז בגדי ישע ילבישם , להראות על פי מדותיו כי יתגשם , אך
 איש מלוש הראות ילאה בהשגתו / בלתי אס רוח עושים תכעתו , עת
 יעמוד לקראתו , כמש"ה במקיהם , והאנשים אשר היו עמי לא ראו
 את

את המראה אבל חרדה גדולה נפלה עליהם : **ויענהו** הכתלמי
 ויאמר לא טובה השמועה . אף לא הבנת מזור ורעואה . כי לא עמד
 שכלך בזאת הידיעה . והלא תראה שיקוד הרוח . אשר בכלו אמרת לבוח .
 עם כי לא תואר לו וכראשו . ולא מקשה וכפגשו . ולא ממש וכמשחו .
 עם כל זה הוא גשמי . יגיד עליו תפיסתו החקומי . כי הוא כתפש במקו'
 בעל שלשת המרחקים . כמו הכודות והשקים . ואף כי יש לו קול דפקו' .
 מה שאין כל אלה החוקים . ברוחניים מניעי השקיים :

הפ' הז' בתשובת התימני . על גדר דהרוחני .

ויען אליפו התימני . למשפחה הפזי . היושב בשבת תחמוני .
 ויאלל לבאר גדר הרוחני . ויאמ' להשגת הרוחני נסלך חושים .
 יען כי המה בלתי כרגשים . בכלי החושים . כאחד החושים . אך זכי
 הנפשים . יעשו להם כוונים . בילידי הרעיוונים . אשר עלי תולעי
 הדמיון אמזים : **ויענהו** גם הוא הכתלמי ויאמר גם אתה לא
 נדקת . ומה לך כי כועקת . מעניה ענתות ועד מיפעת . והשם כל
 הכבודה לפניך למגרעת . כי השא השאת את כפסך להיות סיד עירון
 ואילי מעל לך למודעת . וחכביר מלין בלי דעה . התוכה נשפטך . כנפש
 בכל שטך . שהדמיון הלוה המשותף לכל בהמה וסיתו ארץ . הוא יפרוץ
 פרץ . להיות יושב בשבת תחמוני . יחד מבין עם איש ההמוני . בהשגת
 הרוחני . אין זה כי אם רעות רוח . וכל דורך בה לא יכוח :

וירא המדברי כי העתיקו מהם מלים . כי כל ממשל משלים . מזה
 לו מהתלים . ואין מוזן נפרץ . או ימרץ :

הפ' הח' מענה היאירי והתנצלותו . על אשר האריך למעניתו .

ויען ויאמר גר וחושב אנכי עמכם . על כן זמלתי ואירא מחות
 דעי אתכם . הן הומלתי לדכריכם . אזין עד הכוכותיכם .
 והנה אין עונה אמרוי מכם . ועתה הקבלו מתי המזמה . ושמי' ערץ
 כל כושאי דגל הקכמה . הטו אזנכם למליצתי כי נעמה . אבועה לכם רוני
 להוציא אור העלומה . כמהות הרוחני לאור' ולתומה . וזאת לכם למודעת
 כי כל דבר אשר גדרו נספין לדעת . טרם נסקור על מהותו מייכי אכמנו
 לחקור על מציאותו . למען לא נתע כנתיבתו . כי מי הוא זה אשר נפשו
 הפאר אמרוי לאמר אני איני גבול גדר הרוחני לאמיתו . כל עוד אשר
 יסקק במציאותו . כהיות כל גדר מחיי ירבול חיוני

שער השביעי

כאשר בגדר האדם נחמד . מלות חי מדבר . והיתה מלת חי סוגו הענינו .
 ומלת מדבר הבדלו המינו . ואשרי שיסקח במציאותו . איך ידע מהותו .
 ומעדותו יערוך לקוג הרוחני . ולהבדלו המינו . לכן האזינו ואדברה .
 ואת זה מויתי ואסקרה :

הפ' הש' המדברי ילך שולל לתומתו . בגדר הרוחני לאמיתתו .

כודע

בזהוה . לחורה ולתעודה , כי על פישנים עדים יושג
 מציאות הדבר ואמיתתו . הא' אם בכלי המושגים נשיב אותם ,
 ה' השכל יעיד על ישותו . ואחר שמציאות הרוחנים לא יושג במושגים ,
 א' כ' המה בשכל לבד כדברים , ואשר יורכו על עונם מציאותם . הוא
 סיבוב הגלגל והנועתם , כי לא יתנועעו בלתי מביע . והוא הרוחני
 אשר עליהם אורו וופיע . ופי שנים לרוחניו במציאות , תהיה סוג אחר
 יושבות על מלאות , הא' המה הרוחניו שוכני בתי חומר , כמו נפש האדם
 המשכלת . ונפש הגלגל הכלתי כפלת . ה' הם המה בני אילים ,
 מניעי הגלגלים , סקראים בשם שכלים נבדלים : **והנה** כל
 גדר יבאן מפאת הדבר למשיגיהם , לעומת מחברתם לאיכותיהם ,
 ואחר שכל גדר הוא תאר , והתארים יסובו גלילים . מהם מחייבים
 ומהם שוללים , המחייבים הם אשר יחייבו המשיג' אל העצמות כאמת
 ובהמים , כאמרנו אנשי הכח הפלוני המה הכמים , והזוללו הם כאשר
 נשים המשיג' מהעצם נבדלים . כאמרנו אנשי הכח הפלוני אינם
 סבלים . והתארים שוללים כאלה כהיוג אותם על פי מדותיהם . כדברים
 אשר לא יודעולנו משיגיהם , וכהיות שאין לאל ידינו לדעת משיג'
 הרוחניו למיכהם , א' כ' איפה כהאר אותם בתארים שוללים משיג'
 עצמי הגשם ואיכותיהם , ומי הוא זה אשר ידע כל עצמי הגשם
 למשיגיהם , הוא ילך כטת שולל בגדר הרוחניו להבדליהם , ומה יקר
 תשובתו הגיוני . עת שאוהו על גדר הרוחני . וישיבם לאמר תמצאוהו
 אחרי גדר הגופני :

ואן יסיר את השירה הזאת . למופת ולאות .

שְׁאֵלוֹנִי גְדוֹר גְּדוֹר לְאִישׁ רוּחָנִי בְּמִשְׁטְרָיו
 הַשִּׁיבוֹתִים בְּנוֹ גְּדוֹר לְאִישׁ גּוֹפְנִי וְהוּא אַחֲרָיו

וַיִּדְרֶי כְּאִשֶּׁר כָּלָה אֲמַרְיוּ • וּכְלַכְל כְּמַשְׁפֵּט הַמִּקְרֵ' אֶת כָּל דְּכַרְיוּ •
 וַיִּמְהַרְוּ וַיִּקְחֻ אִישׁ כַּגְדּוֹ וַיִּשְׁלַחֻ תַּחְתּוֹ אֶל גְּרֵם הַמַּעֲלֹת •
 וַיִּאֲמַרְוּ יִסּוּ אֲדוֹן הַהַעֲלֹת • רֵכֶב הַמַּדּוּת הַחַעֲבֹלֹת • וְאֲבֵי הַסְּבֹלִית •
 מִקּוֹר הַמּוֹמָה • וּמַחֲזֶכֶּ הַסְּכֵמָה • כִּךְ מַנְאִיָּה הַמְּלִיצָה וְהַנְּחֹמָה • עֲלִיּוֹת
 מַרְוּמוֹת • וְהַדָּר הַמּוֹשְׁכֹלֹת • עֲשֵׂתָה לֶּה לְכַךְ מַסְלוֹת • וַיִּקְמוּהוּ וַיִּלְכְּזוּהוּ
 מַחֲלָצוֹת • כֹּכָבֵי כוֹז מַחֲנוּנָצוֹת • וְקִרְאוּ לַפְּנֵי אֲכַרְךְ כְּרֹאשׁ כָּל מוֹצוֹת :

הַפ' ה' דְּהַמְדַּבְּרֵי יִתֵּן שִׁיר וְשִׁבְחָה • כִּי הִיתְרָה הַרוּחָה •

וַיִּהְיֶי כְּרֹאוֹת הַמְדַּכְּרֵי עַל יְדוֹ אֶת הַכּוֹס וְאֶת הַנְּמִידִים • וְעֲלוּ הַלְּבוֹשׁ
 וְהַכְּגָדִים • וְהִיקְרוּ וְהַעֲפֵרְתָּ כוֹרוֹכְכִים כְּמַדִּים • וַיִּתֵּן קוֹל
 דוֹדִים • וַיִּסּוֹרֵר שִׁיר יוֹדִידִים • לַהַדּוֹת וְלַהֲלֵל לַאֱלֹהֵי הַיְּהוּדִים :

נְדִיבֵי עֵם	נְשֹׂאוֹנֵי	עֲלֵי בְּנֵי	נְשָׂרִים
אֲצִילֵי אֹם	הַשְּׁבוּנֵי	צָרֵי חַיִּי	בְּשָׂרִים
וְדְבוּשׁ מַלְכּוֹת	יַעֲטוּנֵי	כְּחֶתֶן אֹו	כְּשָׂרִים
מִתֵּי מַדְעַ	סְבָבוּנֵי	רְחוֹב קִרְיָה	וְשַׁעֲרִים
יְדִידִים יֶקֶד	רְאוּ אֲכַרְךְ	בְּרֹאשׁ הוֹצוֹת	וְעָרִים
צְבֵי גְדָרֵי	חֲשִׁבוּהוּ	לְמִיֵּשֶׁב הַ	גְּדָרִים
חֶסֶן יְהִי ת־	שְׁפִיל רַמִּים	וְתַגְבִּיָּה	צְעִירִים
קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן	רַךְ יוֹדוּ	מְלִיצִים עִם	מְשׁוֹרְרִים

הַשַּׁעַר הַח' יוֹרָה נַעֲלָמִים • בַּלְשׁוֹן עַרְוּמִים

הַפ' ח' יוֹם יוֹסֵד חַמְעֵלָה • אַ הַחֲבֵל וְאֵל הַנַּחֲלָה •

כַּעֲתָ הַיֵּהוּא יִסְדֵּד הַשָּׁר מוֹסְדֵי הַכִּסְיָה • כִּי כַּפֵּל לֹו חֲבֵל וְכַמְלָה בְּאֶרֶץ
 הַמּוֹרִיָּה • וַעֲנֵן וַיִּאֲמַר רֹאשׁ נֹא הַמְדַּכְּרֵי מִיוֹם יִכְשׁוּ סַעֲיִפֵי
 הַמַּשׁוּכָּה • וְכַסְּרוּ עַנְפֵי הַאִיבָה • מַרְמֹו כִּינִיכּוֹ לְכַנִּי רוּחַ הַכְּדִיבָה • גְּדֵלוֹ
 וְהַנְּלִיקוּ וְגַם עֲשׂוּ פְרֵי הַהַעֲנָה • וְהֵן חִיּוֹם כּוֹסְדוֹ מוֹסְדֵי הַכִּסְיָה • כִּי
 וְכִינְעֵנִי

שער השמיני

כיעני זמני לעוף על כנפי רוח התכועה . ואני היום נחפו ללכת כחום
 מוגרים כמורד , לתאוה אבקש כפרד . ועתה אם כל מצאתי חן אלך ו
 אל כל העוזי באתי כלימי חיי הכלך , אגורה עולמים באלהך , נקעה
 וכלכה ואלכה לנגדך , כי כל עור כפשי כי כד אכבדך , כי אין גואל
 בלעדך , אכני אהי' לך לכן ואתה תהי' לי לאב ולמורה , תראני מסדך
 וישעך תפרה , תכני במעגלי נדק , למזק כל בדיק , להסיר ממנו דרך
 עגל כמשוכת חדק , שלמה אהי' כעור ממשש בזהרים , כגוע ורפה
 ודוא , והיה כי תלך עמי והייתי לילעיונים : **ריען** המדכרי
 ויאמר היותו כגבר אין איל , כי זקנתו תהיות לאיש חיל , וכלאתי לקום
 בעוד ליל , כי חזלת ממני יד הסריוות , לתת מרובה כחיל צבא המליצות
 דורי נקע וכלכה כמים מוגרים כמורד , וימו מאוד רד , וחבר המזימ'
 כפרד , ועתה יעל הארון דרך גכולו , וס' יענכו כחילו , ויעמוד לגורלו ,
 ואני על משמתי אעמודה . ולא אעמוק על כפשי טורח משא העבודה .
 ומעמק הכיפה כי כבדה כי אם אל אלהי הרוחות כפשי ורוחי ופקוד .
 אכני על גדיש אשקוד . הנה עד אגוע אקיר טומאתי . והיתה זאת
 מכותי . עדי עד פה יהי מקם לגויתי . בקברי אשר כריתי :

הפ' הג' אשר יבקש מועצה . לשוב מסוה למליצה :

ריען השר ויאמר א"כ איפה לכה נכרתה ברית שנינו , וכדעה מה
 עוב כינינו , עת נשלת על פני השדה אחרינו , ויום נחתיק
 קוד כינינו , אז נשים קטר פנינו , ונראתה המקוה על לשוננו , וזר לא
 יבוא כחוכנו , כאשר ראיתי זה שנים או ימים , ערכי א"כ עם נעלמים
 אשר כדה מלכו לשון ערומים , והוא קטר פניו ישים באתות ורשמים ,
 אך שם הרבה אתותיו , לכן לא באהי ככל קורותיו , לעשות ענף ולשאת
 פרי מדברותיו . ואתה המדכרי אחרי אשר באת בגבורות . שים כה
 אתות קדוה ונזורות . כשרד המחוה מתוארות . מעטו הכמות
 וקצרות . והי' כו תהייל מליצותיך במכתב כאמרות . ועל פני השדה
 תשימש דוכרות . אז תסחירם כקטר המדרגה נעלמות ונזורות . והי'
 כי יראו אותם עמי הארץ עיניהם יראו זרות , ולא ידעו ספורות , ואני
 אכוא בגבורותי , לקאוף יערות , ולהקיין נסחרות , והיו לי לכרות :

הפ' הג' אשר והמדברי מעלמים עלומים . בלשון ערומים .

ריען המדכרי ויאמר הן לויסי כדכריך , אכני אמלא אתות
 קטרך

סחרך • כי ביבעורך • שים לבך לכל אשר אני מדאף אותך • כי היום
 אמלא משאלתך • ושמתי אותותי לאיבך • כהבס על לוח לבך • להניח
 לך מרגוך ומענכך ויקם המדברי את מטה סכלו ביהו אשר יעשה ביה את
 האותות • ויכרתו גלי' שלט עשרה כריתות • כי לא ישכב עד ימים אותותיו
 אותות • כפרט אטום כריתות • וילך המדברי אל ביהו • וירק את מניכיו
 הכוכות • וישם אל המדבר פנותו • ויתרר לעשות אותו • ויהי בבוקר
 ויבא אל היכל השר וארתו • וכל יודעיו עמו סביב סולתו • ויניח את
 המגלה מפי אמתתו • ויראם את כל בית נכאחו • פרי סכלו וסבוכתו •
 מעשה תקפו ובכורתו • צור הלוח ותכניתו • ככל מטכטיו ותקיתו •
 לכל מכואיו ותולאותיו • וכל מתלקות הלשון • בה כריתות • ויקרא שמה

קימני **לוח האותות** השמות

הגלוי	המחוס	הגלוי	המחוס	הגלוי	המחוס
דבר	דבר	דברים	דבר	דבר	ה' דבר
פרח	פרח	יצחק	יצחק	תפארת	פאר
פתח	פתח	צדקה	צדקה	מקדש	קדש
עברי	עבר	זכרון	זכרון	היאכך	אכל
הבית	בית	הדור	הדור	ושמר ה'	שמר
ההימר	מור	הנחה	נוח	בנו בעור	בן
וישמר	שמר	וכשב	כשב	לשכון	שכן
ריקם	ריק	שעמתי	עמר	וסבותי	סבב
במקל	מקל	כעת	עת	בעבור	עבר

לוח האותות

א	א	פקד	פקד	פקדתי	ימיר מ"ב ז"כ
ב	ב	פקד	פקדו	פקדנו	רבי מ"ב ז"כ
ג	ג	פקד	פקד	פקדת	כנס
ד	ד	פקד	פקד	פקדת	כנסת
ה	ה	פקד	פקד	פקדתם	כנסים
ו	ו	פקד	פקדו	פקדתו	כנסות
ז	ז	פקד	פקדו	פקד	כסתר
ח	ח	פקד	פקדה	פקדה	כסרת
ט	ט	פקד	פקדום	פקדו	כסריו ז"כ
י	י	פקד	פקדו		כסרות

הערה בביאור הלוח

אמר המעיר מה כבוד וכבוד זה הלוח ללמד בני יהודה קסת הסופר ודיקדוק לשון העברי בקצרה . כי הוא זה הכרית התיכון המכרית כדיקדוק לשון העברי מן הקצה אל הקצה כדודע לכל משכיל ולמען ירוץ קורא בו אשיב ודי על דברי המליך לכאר דכרו כאר הישב ונקל זאת בעיני המעין לכתוב דכרו כדברי הספר המהום :

ואומר כודע ביהודה שלשון עברית תשלק בעצם וראשונה לשלש מתלקות והם שם פעל מלה . והנה כחן המליך קיטכי לב/

התלקו והם פעל ומלה . וכזה יובר השם בלי קימן כלל . וכבאר בזה הדרך אשר דרך המליך בהנחת הקימנים . ואומר כי המליך לא העלים בקימני אותיות הראשיות כי אם האותיות השימושיות ר"ל הכנסות . והנה בתיבות השם

ביאור הלוח סו

השם נשלק ליחוד ורבים - לכן הנית הקימן על שם הרבוי והוא ציפר"ס 2
 על האות האחרונה מהשורש להורות כי מיעוט רכי' שנים - ואין חילוק
 בין רבוי וי"ו תי' ליו"ד מ"ס - כי קל הוא להפרידס כפי' הרגל הלסון -
 ובאות קלסם קמזכים כמו בית ה' - וקלסם מוכרחים כמו ב"ר - לכן
 העמיד המקף אלל אות האחרונה מהשורש לאות ולקימן הסמיכות - וגם
 בזה אין חילוק בין יחוד ורבים זכר או נקבה - כי המיכות הרבי' יוכר
 מפאת ב' קימני' - מפאת המקף שאלל האות האחרונה ומפאת ציפ" 2
 טעמיה וקמיכות היחיד בא במקף לבד - האותיות הנוספות והם אי"תן
 המוש"ל כ"ך כתיב קימנס כמספר תפקד כל אות הנוספ' מאותיו הציפ"רה -
 ר"ל במקום האל"ף הנוספת הכולל ציפר"ה 1 ובמקום ה"א הנוספת הכולל
 ציפר"ה 5 ובעד האותיות הנוספות שמתן אל"ף עדי"ו הכולל אות
 הציפר"ה הלבד במקומה - ומן יו"ר והוא בכלל - עד קו"ף הכולל הנקודה
 לימינה להורות על חסרון האות אשר כמספרה מהעשירות - ד"מ במקום
 נפתל ועקש שכתובתה ועל הפ"א ציפר"ה 5 - להורות על חסרון הנו"ן
 שמספרה חמשה עשירות כמספ' הציפרה עם הנקודה - ובמקום הסרי'
 מן קו"ף ואילך הציג הציפר"ה במספרה עם ב' נקודות מימינה להורות
 שהאות הסקרה היא מן המערכת הג' כמספר שהם המאות - ולעולם הכולל
 הציפר"ה על אות השורש אשר מנד' המקרה המקרה כראש כראש -
 והמקרה כסוף - כסוף - כמו הפתרה - וכחכפאר - ועל הפ"א והרי"ש
 הציג ציפר"ה 4 עם ב' נקודות : ה"א הנוספת תפרד למטה
 ראשים - הא היא ה"א הידיעה כמו ה"בית הזה וקימנו 1 - עם נקודה
 מהשמאל על אות הראשונה מהשורש - הב' היא ה"א הקריאה כמו הדיור
 אהם ראוי - וקימנו 2 - עם נקודה מהשמאל - הב' היא ה"א החמיה כמו
 ה"שאל טפל - וקימנו 3 - הד' היא ה"א השלה כמו ה"המיר גוי' אהים -
 וקימנו 4 - ה"ה היא הנוספת כראש או כסוף כמו ה"הלה - יצקה -
 והכול על אות השורש אשר על צדס ציפר"ה 5 : ה"מ"ם תפרד
 לשני ראשים אם תשרתת כמו ואוכל ק"ל - או נוספת כראש או כסוף
 כמו ק"דש ריקם - והכול במקומם על אות השורש אשר על צדס ציפרה
 4 - עם נקודה על ימינה - וכדליתס זה מזה לפי ביאור הענין :
הוא תפרד לד' ראשים - הא' היא המהפכת העבר לעתיד כמו
 ושמרת ועשית - וסי' 6 - הב' היא המהפכת העתיד לעבר
 כמו וישמור תשמרת קימנו 7 - הג' היא ואל"ו הקיבור כמו שור
 ובשב' - קימנו 8 - הד' היא הנוספת כסוף כמו קני' בעור קימנו 6 :
השי"ן תשרת כראש כמו שלמה אהי בעוטיה - וקימנו 3 : עם
 ב' נקודות

הנתיבות
 ב
 נפער
 ד
 פוער
 ו
 הפעל
 ח
 הפועל
 התיבות
 עבר
 ב
 פעול
 עתיד
 ק
 הסופר
 התיכון
 כולל
 היות
 לשלש
 ל' לב'
 הדרך
 ושב'
 קימני
 כהיות

ביאור הלוח

כ'הודות לימין : **הלמד** תפחת בראש כמו ל'צבוא צבא •
 וסי 3 עם כהודות לימין : **הבר'ת** והכ"ף ישרות בראש כמו
 ויד אחת האתן במקד • **צעת** קים • וסי' הכי"ח 2 וסי' הכ"ף 2 עם
 פקודת לימין : **מספר** הכנינים הם שמונה • וסימנם א • ב •
 כ' ככלות הכל ממעל לאותיות השורש ללד ימינם :

חלקי הכנין הם לא יותר מששה • ענר חמור כו' כנלוק וסימנם א
 ב • כו' למטה מאותיו' השורש ללד ימין ככלות :

גופי החלקים הם לא יותר על תשעה • מנ' כוכב נסתר • כו' •
 וסימנם מוכח פשטא כו' ממעל לאותיו' השורש ללד י' א' ככלות

כנורי הפעלים הם לא יותר מן עשר • חכ' כוכב נסתר כו' •
 והסימני' אשר יעמדו בכנורי' הפעלו' למעלה מהא' תו' • החם

יעמדו בכנורים למטה ג"כ ללד שמאל זה לעומת זה • מוכח פשטא כו'
 ככלות • וזה שם בשלש החלקים ר"ל שם פעל מלש • וכר' הך להרכיב

הפעל עם הפעול • אזי תכברו עם הכנין כרצונך : רק תג' למעלה
 סימן הדכבר • ולמטה סימן הכנין שחרצה : **המלה** הבא

מבוארת כמו את כל • זולתי הכנורים • וזאת אותיות הנוספות משפסם
 כנקודים ולהבדילה • מהשם תבוא עליה ג'ג' : **רחסר** איזה

אות מהשורש ינקד עלי רביע כמו גש פגע בו • ופבו' איני לואש אזי

יכתב בזה השורש שלם נגש • סבב • והרכיב פעל הנו"ן והב' יורה
 חסרוכס • ובוה כשלם ביאור הלוח • ואם פעל נפש משכלת אתה בין הנין

אשר לפניך כו' המליץ מיעט כסימני' ע"ז היותר אפסרי וחלקים במעל
 וכמטה ימין ושמאל למען יהו' להם מקום מרחב וברך במקילתו ילכו

איז אחיו לא ידסקון • וכל רואיהם יצירום כי הם זרע בך ד'ה' :
וריתר ביאור איני הבא עמך במכתב הזה שמים שלם חובות
 בעבו' דרע איך להימין ולהשמ' י' בזה להטיבך באתר יתך •

כו' הכין לך הדרך להנין במלאכת האלקים יואה ובהפכת המהכותיים
 שהורה המדכרי להשר בזה • שים כה • וכרצונך לכתוב ושמרתך בכל

אשר תלך • אזי תכתוב השרשים של התיבות ללד לא הנוספות והתחוב
 צעדי התיבות בעבור תוכל לתת לך רוכבו' עליהם הסימנים • והלוח תקח

בדרך אשר תעשה בואת האותות • ותהי' הכתיבה על זה **התאר** •

ש'זר ⁶ **כל** ² **אשר ילך** • והכלל תראה האותיות הנוספות חכ'
 צדי השורש ותציג במקומם למוסבותם הסימני' השייכי' להם ימין ושמאל

מעלה

מעלה ומטה ככלות. ופעמי' וביעו' ה' או' קיחני' בחוכה אחת ואז תרחיב
 צעדי' התיבות כאמור ואם בעל כפס חשבלת אחת תמלי' לך הסימני' או
 תוסף עליהם כחפץ. ובהגיעך כמכתב הזה אזי תכתוב במקו' הסימני' .
 האותיו עמם ותתיר הדבר א' סלקיו ואז תניח כל מ' גל טוב ע"כ הערה :

הפ' הד' השר חוקר ודורשו . לרת אות ומופ' לכל עיקר ושורש .

ויען כפר ויאמ' ולמה לא העלמת העלם השרשי' . באותות ובמוסתי' .
 כאשר שמת חסדי' לנכספי' ולמשרתי' . ויאמר התדברי' בקל לכל
 חוקר ודורס . למה אות ומופת לכל מורס . כאשר עשיתי' אפי' מניל מורס .
 לכל ענפי' הטורס . וכמו זאת הלשון הדבר בגידים . ולבעלי' לשוכו' שונות
 תרוס דודים . להיותם רוכבי' צמדים . נשפה אחת ודברים אחרים . ומי
 הוא זה אשר ערב את לבו לגשת א' המלאכה . נקל לו לעשות זאת החסכה
 הנסוכה . שמורה בכל וערובה . והה' לו ולורשו אמרין ברית שולה .
 להיות לו לחסיה ולמספור ולכא על כל נעים . ועתה השרקת נא את
 ברכתי אשר הוכחת לך למוכרת . כי תסית לראשך עזרת תפארת . והיתה
 זאת בריתי ביני וביניך למקת עולם למשמרת :

הפ' הה' המדברי' ידבר נכבדות . עת ימתיק סודות .

ויוסף המדבריו ויאמר לו מפך השר לשמוע חין ערך ודבר גבורות .
 עוד ידיו נטו' להראותך חדשו' ונכורות . בגד כל עמך אעשה
 בפלאות . אשר לא כבראו כהל הארץ ולא נהא'ת . כי אשים לדרך פעמי' .
 לבוא עם נשמי' . בלשון ערומי' . את אשר כבר היו לעולמים . ואני זאת
 בריתי אות' . לשום אות' קוחס תוך חותם . ולא יודע לאיש זר קוד הליכות' .

ועתה השר הואל ובאר עלי לוחות . מכתב
 פתוחי חותם מפותחות . ולקחת לכל
 אות האלפי' א' ביה"א חמשה חמשה אותות . כאשר הם
 כלות חרותות . זה לעומת זה . מקזה מול מקזה .
 וכרונך תרוס קרנס להעלותם עלוי אחר עליו .
 כדי להסמר מפני סכנת הבולוי . והצגת למספר
 מסקד האלפי' אותיו' ככתב עברי' . ולמספר הכות"ן
 תניב אותיו' ככתב ספרדי . ופי' סיכוי המכתב לך
 לאות ברית בינך וכין ריעיך . עת תמתיק קוד ודבר

א	א	כ"ע ב"ם
ב	ב	א
ג	ג	ב
ד	ד	ג
ה	ה	ד
ו	ו	ה
ז	ז	ו
ח	ח	ז
ט	ט	ח
י	י	ט
יא	יא	י
יב	יב	יא
יג	יג	יב
יד	יד	יג
טו	טו	יד
טז	טז	טו
יז	יז	טז
יח	יח	יז
יט	יט	יח
כ	כ	יט
כא	כא	כ
כב	כב	כא
כג	כג	כב
כד	כד	כג
כה	כה	כד
כו	כו	כה
כז	כז	כו
כח	כח	כז
כט	כט	כח
ל	ל	כט
לא	לא	ל
לב	לב	לא
לג	לג	לב
לד	לד	לג
לה	לה	לד
לו	לו	לה
לז	לז	לו
לח	לח	לז
לט	לט	לח
מ	מ	לט
מא	מא	מ
מב	מב	מא
מג	מג	מב
מד	מד	מג
מה	מה	מד
מו	מו	מה
מז	מז	מו
מח	מח	מז
מט	מט	מח
נ	נ	מט
נא	נא	נ
נב	נב	נא
נג	נג	נב
נד	נד	נג
נה	נה	נד
נו	נו	נה
נז	נז	נו
נח	נח	נז
נט	נט	נח
ס	ס	נט
סא	סא	ס
סב	סב	סא
סג	סג	סב
סד	סד	סג
סה	סה	סד
סו	סו	סה
סז	סז	סו
סח	סח	סז
סט	סט	סח
ע	ע	סט
עא	עא	ע
עב	עב	עא
עג	עג	עב
עד	עד	עג
עה	עה	עד
עו	עו	עה
עז	עז	עו
עח	עח	עז
עט	עט	עח
פ	פ	עט
פא	פא	פ
פב	פב	פא
פג	פג	פב
פד	פד	פג
פה	פה	פד
פו	פו	פה
פז	פז	פו
פח	פח	פז
פט	פט	פח
צ	צ	פט
צא	צא	צ
צב	צב	צא
צג	צג	צב
צד	צד	צג
צה	צה	צד
צו	צו	צה
צז	צז	צו
צח	צח	צז
צט	צט	צח
ק	ק	צט
קא	קא	ק
קב	קב	קא
קג	קג	קב
קד	קד	קג
קה	קה	קד
קו	קו	קה
קז	קז	קו
קח	קח	קז
קט	קט	קח
קכ	קכ	קט
קכא	קכא	קכ
קכב	קכב	קכא
קכג	קכג	קכב
קכד	קכד	קכג
קכה	קכה	קכד
קכו	קכו	קכה
קכז	קכז	קכו
קכח	קכח	קכז
קכט	קכט	קכח
קל	קל	קכט
קלא	קלא	קל
קלב	קלב	קלא
קלג	קלג	קלב
קלד	קלד	קלג
קלה	קלה	קלד
קלו	קלו	קלה
קלז	קלז	קלו
קלח	קלח	קלז
קלט	קלט	קלח
קמ	קמ	קלט
קמא	קמא	קמ
קמב	קמב	קמא
קמג	קמג	קמב
קמד	קמד	קמג
קמה	קמה	קמד
קמו	קמו	קמה
קמז	קמז	קמו
קמח	קמח	קמז
קמט	קמט	קמח
קנ	קנ	קמט
קנא	קנא	קנ
קנב	קנב	קנא
קנג	קנג	קנב
קנד	קנד	קנג
קנה	קנה	קנד
קנו	קנו	קנה
קנז	קנז	קנו
קנח	קנח	קנז
קנט	קנט	קנח
קס	קס	קנט
קסא	קסא	קס
קסב	קסב	קסא
קסג	קסג	קסב
קסד	קסד	קסג
קסה	קסה	קסד
קסו	קסו	קסה
קסז	קסז	קסו
קסח	קסח	קסז
קסט	קסט	קסח
קע	קע	קסט
קעא	קעא	קע
קעב	קעב	קעא
קעג	קעג	קעב
קעד	קעד	קעג
קעה	קעה	קעד
קעו	קעו	קעה
קעז	קעז	קעו
קעח	קעח	קעז
קעט	קעט	קעח
קפ	קפ	קעט
קפא	קפא	קפ
קפב	קפב	קפא
קפג	קפג	קפב
קפד	קפד	קפג
קפה	קפה	קפד
קפו	קפו	קפה
קפז	קפז	קפו
קפח	קפח	קפז
קפט	קפט	קפח
קצ	קצ	קפט
קצא	קצא	קצ
קצב	קצב	קצא
קצג	קצג	קצב
קצד	קצד	קצג
קצה	קצה	קצד
קצו	קצו	קצה
קצז	קצז	קצו
קצח	קצח	קצז
קצט	קצט	קצח
קק	קק	קצט
קקא	קקא	קק
קקב	קקב	קקא
קקג	קקג	קקב
קקד	קקד	קקג
קקה	קקה	קקד
קקו	קקו	קקה
קקז	קקז	קקו
קקח	קקח	קקז
קקט	קקט	קקח
קכ	קכ	קקט
קכא	קכא	קכ
קכב	קכב	קכא
קכג	קכג	קכב
קכד	קכד	קכג
קכה	קכה	קכד
קכו	קכו	קכה
קכז	קכז	קכו
קכח	קכח	קכז
קכט	קכט	קכח
קל	קל	קכט
קלא	קלא	קל
קלב	קלב	קלא
קלג	קלג	קלב
קלד	קלד	קלג
קלה	קלה	קלד
קלו	קלו	קלה
קלז	קלז	קלו
קלח	קלח	קלז
קלט	קלט	קלח
קמ	קמ	קלט
קמא	קמא	קמ
קמב	קמב	קמא
קמג	קמג	קמב
קמד	קמד	קמג
קמה	קמה	קמד
קמו	קמו	קמה
קמז	קמז	קמו
קמח	קמח	קמז
קמט	קמט	קמח
קנ	קנ	קמט
קנא	קנא	קנ
קנב	קנב	קנא
קנג	קנג	קנב
קנד	קנד	קנג
קנה	קנה	קנד
קנו	קנו	קנה
קנז	קנז	קנו
קנח	קנח	קנז
קנט	קנט	קנח
קס	קס	קנט
קסא	קסא	קס
קסב	קסב	קסא
קסג	קסג	קסב
קסד	קסד	קסג
קסה	קסה	קסד
קסו	קסו	קסה
קסז	קסז	קסו
קסח	קסח	קסז
קסט	קסט	קסח
קע	קע	קסט
קעא	קעא	קע
קעב	קעב	קעא
קעג	קעג	קעב
קעד	קעד	קעג
קעה	קעה	קעד
קעו	קעו	קעה
קעז	קעז	קעו
קעח	קעח	קעז
קעט	קעט	קעח
קפ	קפ	קעט
קפא	קפא	קפ
קפב	קפב	קפא
קפג	קפג	קפב
קפד	קפד	קפג
קפה	קפה	קפד
קפו	קפו	קפה
קפז	קפז	קפו
קפח	קפח	קפז
קפט	קפט	קפח
קצ	קצ	קפט
קצא	קצא	קצ
קצב	קצב	קצא
קצג	קצג	קצב
קצד	קצד	קצג
קצה	קצה	קצד
קצו	קצו	קצה
קצז	קצז	קצו
קצח	קצח	קצז
קצט	קצט	קצח
קק	קק	קצט
קקא	קקא	קק
קקב	קקב	קקא
קקג	קקג	קקב
קקד	קקד	קקג
קקה	קקה	קקד
קקו	קקו	קקה
קקז	קקז	קקו
קקח	קקח	קקז
קקט	קקט	קקח
קכ	קכ	קקט
קכא	קכא	קכ
קכב	קכב	קכא
קכג	קכג	קכב
קכד	קכד	קכג
קכה	קכה	קכד
קכו	קכו	קכה
קכז	קכז	קכו
קכח	קכח	קכז
קכט	קכט	קכח
קל	קל	קכט
קלא	קלא	קל
קלב	קלב	קלא
קלג	קלג	קלב
קלד	קלד	קלג
קלה	קלה	קלד
קלו	קלו	קלה
קלז	קלז	קלו
קלח	קלח	קלז
קלט	קלט	קלח
קמ	קמ	קלט
קמא	קמא	קמ
קמב	קמב	קמא
קמג	קמג	קמב
קמד	קמד	קמג
קמה	קמה	קמד
קמו	קמו	קמה
קמז	קמז	קמו
קמח	קמח	קמז
קמט	קמט	קמח
קנ	קנ	קמט
קנא	קנא	קנ
קנב	קנב	קנא
קנג	קנג	קנב
קנד	קנד	קנג
קנה	קנה	קנד
קנו	קנו	קנה
קנז	קנז	קנו
קנח	קנח	קנז
קנט	קנט	קנח
קס	קס	קנט
קסא	קסא	קס
קסב	קסב	קסא
קסג	קסג	קסב
קסד	קסד	קסג
קסה	קסה	קסד
קסו	קסו	קסה
קסז	קסז	קסו
קסח	קסח	קסז
קסט	קסט	קסח
קע	קע	קסט
קעא	קעא	קע
קעב	קעב	קעא
קעג	קעג	קעב
קעד	קעד	קעג
קעה	קעה	קעד
קעו	קעו	קעה
קעז	קעז	קעו
קעח	קעח	קעז
קעט	קעט	קעח
קפ	קפ	קעט
קפא	קפא	קפ
קפב	קפב	קפא
קפג	קפג	קפב
קפד	קפד	קפג
קפה	קפה	קפד
קפו	קפו	קפה
קפז	קפז	קפו
קפח	קפח	קפז
קפט	קפט	קפח
קצ	קצ	קפט
קצא	קצא	קצ
קצב	קצב	קצא
קצג	קצג	קצב
קצד	קצד	קצג
קצה	קצה	קצד
קצו	קצו	קצה
קצז	קצז	קצו
קצח	קצח	קצז
קצט	קצט	קצח
קק	קק	קצט
קקא	קקא	קק
קקב	קקב	קקא
קקג	קקג	קקב
קקד	קקד	קקג
קקה	קקה	קקד
קקו	קקו	קקה
קקז	קקז	קקו
קקח	קקח	קקז
קקט	קקט	קקח
קכ	קכ	קקט
קכא	קכא	קכ
קכב	קכב	קכא
קכג	קכג	קכב
קכד	קכד	קכג
קכה	קכה	קכד
קכו	קכו	קכה
קכז	קכז	קכו
קכח	קכח	קכז
קכט	קכט	קכח
קל	קל	קכט
קלא	קלא	קל
קלב	קלב	קלא
קלג	קלג	קלב
קלד	קלד	קלג
קלה	קלה	קלד
קלו	קלו	קלה
קלז	קלז	קלו
קלח	קלח	קלז
קלט	קלט	קלח
קמ	קמ	קלט
קמא	קמא	קמ
קמב	קמב	קמא
קמג	קמג	קמב
קמד	קמד	קמג
קמה	קמה	קמד
קמו	קמו	קמה
קמז	קמז	קמו
קמח	קמח	קמז
קמט	קמט	קמח
קנ	קנ	קמט
קנא	קנא	

בקודו' ממעל לאות א' כזה ח . ואשר איננו בקוד ומלוא הס ביהו"ן, וזה
 לא זו כי נשים מסויה על מסיה ומסגר על מסגר אף זו כי קל מעלינו
 משא וטורח הכתיבה עת לא ויהי' כידוע כייר חלק, אזי נקח אגרת כתוב'
 או כדפסקת מאז ועבור עלי' מה מאיז ענין שיהי' . ונחו על ראשי האותיו'
 אשר נחשבו לאלמין, שלשת הראשים, ואשר נחשבו לבית"ן כניח בלי
 שום נקודה . ויהי' ד"מ כידוע מגלה ספר כתוב עלי' .

**וַיְגַדְלֵהוּ הַיְיָ וַיִּגְמְלֵהוּ וַיַּעַשׂ אֲבֵרָהָם
 מִשֵּׁי תֵהָרָה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת יִצְחָק**

ונראה לכתוב המשל הנ"ל זה שמי יצחק, אזי נקמראשוכה מהנכתב משפת
 קמשה אותיו לכל אות מהמשל, ולהקל מעלינו משא ההעמי' נניב כנכתב
 בקודה אחת למטה בין כל חמש אותיותיו כמו הנקודה שבין הלמ"ד מן
 ויגדל לה"א דהיולד . וכו', וממעל כחלקם כקודק למספר חסידות
 שבמשל כמו הקו שבין הו"ו והו"ד דויגמל וכו' . שהוא מכוון למספר
 מספר עשר אותיו המכני' למלת זה . אחר תבקר ממעל לקצה אותיו הנכתב
 לפי מספר האלפין שבמשל במק' אותם לחושבותם, והשיב המכווקש, או
 אם תרצה הכתוב אגרת אשר אמרי' תאמר על כ' פנים תדבר כנגלה ענין
 א' . והרמזו כספר ענין זולתו . וקל הוא לעיני מדע :

אמר המעיר עוד אלמדך לשון נקיה וקלם חובל להסתיר זה סודך
 עם ריעך אשר כמוד יודע בקוד זה הסתר ולא יודע סתרך
 לאיש זר לעול . וזה כבר ידעת חילופי הא"פ א' ביהו"ת אשר מאז ומקד'
 כמו אל"כס . ואת"כש אי"ק כ"כר . ואת"קכ"שע . ומחמת גדול פרקומם
 בהמון קל הוא להגלות . לכן מן הראוי לשום חסור ההעלם על פני זאת
 העלמה . ולא יכירה עוד כל יודעה מאתמול שלשו' כי כסתה פניה . וראה

א. ל. ב. מ. ג. ד. ה. ע. ו. פ. ז. ח. ט. י. ש. כ. ח
 א. ל. ב. מ. ג. ד. ה. ע. ו. פ. ז. ח. ט. י. ש. כ. ח. ז. ש
 ועשה כתכנית' אשר אני מרא' אותך . תבין לך הלוא דא' לכם או את"כש וזולת
 כרזונך , אחרת תכור לך אתה וריעך אשר עמו סמהיק קוד איזה אותיו'
 ידועו' ד"מ זה שמי יצחק שוקה בלכס ותחליפ' עם האותי' האפרוגו' כסדר'
 ראשון מהזוג כראשון ושני בשני מאחור לפניו ויהי' אלכס השליון הוא
 המסודר . והסתתן הוא הכתלף וכאם הש"ן במקום הס"ו והת"ו במקום
 הש"ן ויהי' מילוף הקידור מהסתתן לעליון שם זה כזו קר דק ית
 וסי'

ביאור הלוח

והי' הלוח הכ' הזה לפניך ולפני רועיך על הגאול ועל התמור' כעת המכתב
 וכעת הקריאה וכיוצא בזה תעשה בשם אהרן זולתו באשר הוריתך , רק
 שאהרן התמור יהי הלוח מוכן לפניך ולפני רועיך כעת המכתב והמקרא .
 ונקל זאת בעיניך , ועוד תיכנן להעלים מכתבך עלזה האופן , והוא
 תרכיב שני אלף" ביותות במכתבך ד"מ אל ב"ס . ואת ב"ס , ויהי' האחד
 כתב קשרו והאחר כתב עבריאו והי' האחד נקוד והב' בלתי נקוד .
 ויהי' זה לאות ברית בינך ובן רועיך . והיא קלה כמו שהיא :

הפ' הו' השר והמדברי יחדיו גועדו . יתלכדו ויתפרדו .

י'הי' הם הולכי' הלוך ודבר . אישימד פני רעבו מליצה למכר .
 וכדמי' הלכות כגבורים כסוס . והנה רכבו וקוסוס , אכשו
 זכא ודג לים ונקים , ויכהילו את השר לעזוב מאווי זממיו , ולשוב לדרך
 פעמיו , לתת אל המכל ואל המלה אשר נפל בעצומיו , וילך השר ויפול
 על צוארי המדברי ויכך עליו כבי ואכקה , עד רוחו בקרבו וכקה , והוא
 מצעק שבי שבי רכב השלמיות והמדות , לחרת המעלות הנכבדות . ומירש
 מל לכל החכונות הקמודות . גואל המליצות ומבין סודות . התהלכת
 בתוך חכמי אש פלדות . עד כי בכל מדע מלאה עשר ידות . מאסף
 התכמותו אל עבר הסודות . והן היום אתה לוקח מעל ראשי אישי קמודות .
 לכן אלכש חרדות , תחת בגדי קמודות , כי עבשו פרודות , תחת מגרפות
 הידירות , אמותה הפעם אפרי ראותי אותי כפרד ממקור התעודות :
ו'א יכול השר להתאפק לכל הנכבי' . וינו ספקי מזמותיו ממעל לתת
 שיריו הערכים . אף ענני עיניו ירעפו רכיבים . ויקרא בשם
 המדברי לכבוד ולעטרת . ונפשו קטורה כנפשו לשם ולתפארת . והיתה
 זאת למזמרת . כהיכל המדברי למזמרת :

י'צו חסדו . ע'גו דודו . ק'שוב פידו . ב'עת יקרא .
 צ'רי מלים . ח'בוש נחלים ע'נה שואלים . ש'פת ברה .
 ח'קור סתרה . ב'כל נברא . ותן סתרה . ל'עם נורא .
 ק'ר עורה . ל'יום עברה . וצו סתרה . ל'עת צרה .

ויוסף השר שאת מליצתו . באהבתו אותו .

יֵאִיר חֶדֶד	מִדַּת לֵב יוֹם נֶגֶד	רְאוּ נִצְנִי
מְלִיצְתְּךָ רַחֵם	עֲשׂוּ מִפְּנֵיהֶם	מִתִּי הַחֲכֵמָה
צְהִירוּ רַחֵם	עֵינֵי יוֹם בֶּן־	אֶךְ בְּמִשׁוֹשׁ הַ
דְּשֵׁאֵם עֵת הַ	סִתּוֹ חֲקֵף לוֹ	וּבֵא תוֹר חֲכָמָה
חֲרִבוּ מֵעַד	יָנִי בֵּין יוֹם	פְּרִידֶתְךָ כִּי־
נְבוֹל עֲלֶה בֶן־	סִתּוֹ אוֹעֵת חוֹם	וְהִיא לֹא נִשְׁמָה
קָרְבִי	לְבָבִי אוֹלָם	יִרְחֲקֵנִי צֶדֶק
עֲדִי לְכֹן אֵעֶד	זְבַח לְךָ לִבִּי	בְּנִסְעֵי קַדְמָה

הָהָה	לַיּוֹם	שֶׁ־	דָּד	אֲדַרְתּוֹ
חֲשֵׁךְ	תָּאֲרוֹ	כִּי בָא	אֲרוֹרִי	
לִבִּי	יִכְמַר	רוּחִי	יִימַר	
עֵת	בּוֹא	זִכְרוּ	נִפְרַד	עֲזָרוֹ
וְאָנִי	אֲדַמָּה	בּוֹאֶךָ	אֲמֹשׁ	
צֵאת	הַשֶּׁמֶשׁ	בִּיפִי	הֲדָרוֹ	
יִדְמָה	צֵאתְךָ	בּוֹא	הַשֶּׁמֶשׁ	
כִּי בָא	אֲרוֹרִי	מִן־	עֲזָרוֹ	

תם ונשלם שבת לאל בורא עולם

אגרת קול הקורא

אמר המעיר הכה מקו' אחי להעביר קול כמחנה העברי וְאומר
 לפנות גלוי וידוע לכל דורס ומבקש לדעת חדשות ונלורו' שנהג
 המחבר כסדר חלקי המיכור כמנהג סו' ל' דהו' אמרי מל' דכדיוקו' ואל' כ'
 פתחו כשמע' וסנה ה'חלק ה'ב' מזה המיכור דרכו בקודם - לסנד'
 משכנות האגרות הפאו' אשר בין הסר וסמדברי בלו כהם סו' ס' נפלאו' ודבר
 ה'יקר מכל תומר בקודם - ורא' חיי לפרוש נזה קתס לידע ולהודיע על מה
 זה הסעכו אדכיו - הא' היא אגרת **באר עשק** אשר כה הסעשק
 כהגדיל מדורת הסעשק כדקדוקי סופרי' - הכ' היא אג' **המסור**

אגרת קול הקורא

אשר חזרה דרך במקור' סיג להורה. רב' יצחי' בנחמנו' לדש' לעות אה יעש
 דבר מענין הנורו' הספרדות . ויוכיח לאדם דעת במופתי' הגיונו' מציאות
 הרוחניים . מציאו' הסבה הראשונה הקדומה' המחויבת התלויה' במופתי'
 עצמה' וכל זולתה' מכמה כדורו' מאפס' ליש . והיא חלמה' הכלית השלמות
 מהאמדת עם שלמות' באהדות גמור' ושאויגכה' גשם ולא כמגשם . אחריו
 יאיר כתיב לכת דרך יוסר בענין הבחירה' וכדיעה . וההשגחה' הכוללית
 והפרטית' והשכר והעונש . וענין הכבוד' ור"ק ושאר עיקרי הדת' ומהגבל'
 בזה הל' ביאורי' וגדרים' לקצת המלות אשר הועלו' על פתח סכמי' האמת
 והכל בכתיב מיד ה' עליו' השכיל אשר לקח מפי דברי הגאונים' ז"ל שקדמותו .
 ה"ד יורה דרך' לישירים' בלכותם' להסבין' אחרי' כיכה' כדברי הרב המורה אשר
 כל הדב' הקשה' ממנו' יבואנו' עד כור בחי' ההגיון' לפתח' עליו' באש' פתח' עד
 ינא' כגיגה' דקדי . ה"ה' וישועתו' כלפיד' יבער' לכאר' הגדר' העצמי' פתוחה'
 הנפש' ככל מחלקותי' . מציאותה' ומיונה' ונכחיותה' והשענה' באור ה' . ופי'
 שנים' למחבר' הלז' בביאורו . ה"א' אשר לקח מפי' ספריו' מרשים' עם יסני' .
 וה"ב' הוא אשר לקח מחמות' באדם' מן המכס' האלקי' הרבני' המפורסם' אשר
 שמעו' בכל הארץ . והנס' סמוכי' לעד' במופתי' הגיונו' . וזה המלק' פני'
 מחכוריו' הכניס' ספר **הנפש** . ה"ו יקרא' נשם ספר **המדות** .
 יען' מדובר' בזככדות . איך יכה' השכל' המושל' בכל' קניויו' את נפשו' על
 פני' מדותיו' ויאחז' צדיק' דרכו' איזה' דרך' שרה' בין' שכי' המדות' הספכיות .
 ועל' הכל' העיר' המעיר' כדק' ועשה' לפס' סמוכות' מדברי' חז"ל' כללו' של דב'
 שהלך' מהכרו' כזה' בדרך' הרב' המורה' וכוזרי' ובעל' מוכח' הלכות' ז"ל . אולם
 המל' הנ' מזה' אשר פיו' יקננו' נשם **גדר** ואמרה' **אגרות** בניבאר
 המליצה' האלהית' ושיחה' שמלאכי' השרת' משתמשים' בה' כי כל הדבר' הקשה'
 אשר ידובר' בוית' והמה' ככתובי' ופרשם' המחבר' בגדריו' העצמי' . למען'
 לא' יעצרהו' הגשם' פ"ו . ועוד' לאלוה' מליכ' כי נמצא' תי' שני' ספריו' והמה'
 בכתובים' כח' הוא ספר **האוקלידים** הנעתק' מלשונות' העמי' אל'
 לה"ק . ללמד' בני' יהודה' קשת' ההכספי' בלשון' נקיות' וקלה' וכלימוד'
 מסודר' כמו' שאמר' המכס' סדר' המליצה' היא' חזי' מליצה' . ואחרון' אחרון'
 הניכח' הוא ספר **הישרשים** . המבאר' כל שרשי' לה"ק' וטעמם' וכימוקם'
 עתם' . ומבאר' מספרה' מפקד' הכנינו' . לכל' שורש' ושיירש' ומי' הוא' זה יוצא' .
 ומי' העומד' ומספר' המשקלים' בכל' שורש' . ומי' מהם' הנכונה' בכנינו' וסמיכות'
 ועתה' מי' הוא' זה אשר' רוח' נדיבה' תמכהו' יבוא' . נא' על' החתום' ועל' רגליו'
 לקבל' ספר' במקח' כאשר' עשו' אמו' רבי' מהנבידים . תהו' משכורתם' שליחה'
 מעם' ה' והי' מעשם' הנדק' שלו' . דברי' המעיר' ונאמן' . דור' טוב' לעמו' :

בו יֵשׁוּבוּ לֵב יֵאִירוּ עֵינַיִם
כְּאוֹר שֶׁמֶשׁ בַּחֲצֵי הַשָּׁמַיִם
וּכְנֶגֶת יְרַח בַּחֲצֵי הַחֹדֶשׁ

גַּם בְּנֶפֶל תִּרְדְּמָה מַחֲזֶה חֲזִיתִי
בְּנִיא הַחַיִּיּוֹן סֵפֶר רְאִיתִי
בו שִׁירִים וּמְלִיצִית יַחְדָּו כּוֹנֵנִי
רְבוֹת הַשָּׁמַיִם עֹשֵׂמוֹ לֹא הוֹדִיעַ
קוֹ אֶל קוֹ אֶמֶר אֶל אֶמֶר יִבְעַע
יֵד סֵפֶר מֵהִיר יֵד אֲמֵן עֲשֵׂנוּ
מֵה יִפִּית חֲכָמָה בִּיּוֹנִים עֵינֶיךָ
הַסִּירִי הַמְסֹחָה מֵעַל פְּנֶיךָ
נְחֹזָה בְּךָ שׁוֹלְמִית אֵין בְּךָ מִגְרַעַת
סְכָלוֹת בּוֹשֵׁי וְרָדִי וְשָׁבִי בְשֹׁפֶר
הַסְתַּתְרִי וְשִׁמְךָ כִּסִּי בְּאוֹפֵל
כִּי כֵל יֵשׁ לְךָ תֵּאבְדֵנוּ הַתּוֹלַעַת
עַל כֵּן בְּעַר חַיִּיּוֹן אִישׁ הַסֵּפֶר
הֵן חֲשַׁבְתָּ טוֹב לָתֵת אֲמָרֵי שֵׁפֶר
אִיךָ הַסְתַּתְרִית לָמָּה שִׁמְךָ פְּלֹאִי
אֵךְ מֵה אֲשַׁאֵל וְדַמּוּתְךָ בּוֹ חֲתַמְתָּ
וּמִי לֹא יִבִּין מֵאוֹתוֹת בּוֹ שִׁמְתָּ
מִי הַצּוֹרֵף מִי עֲשֵׂה אֶת הַכְּלִי

נב
י

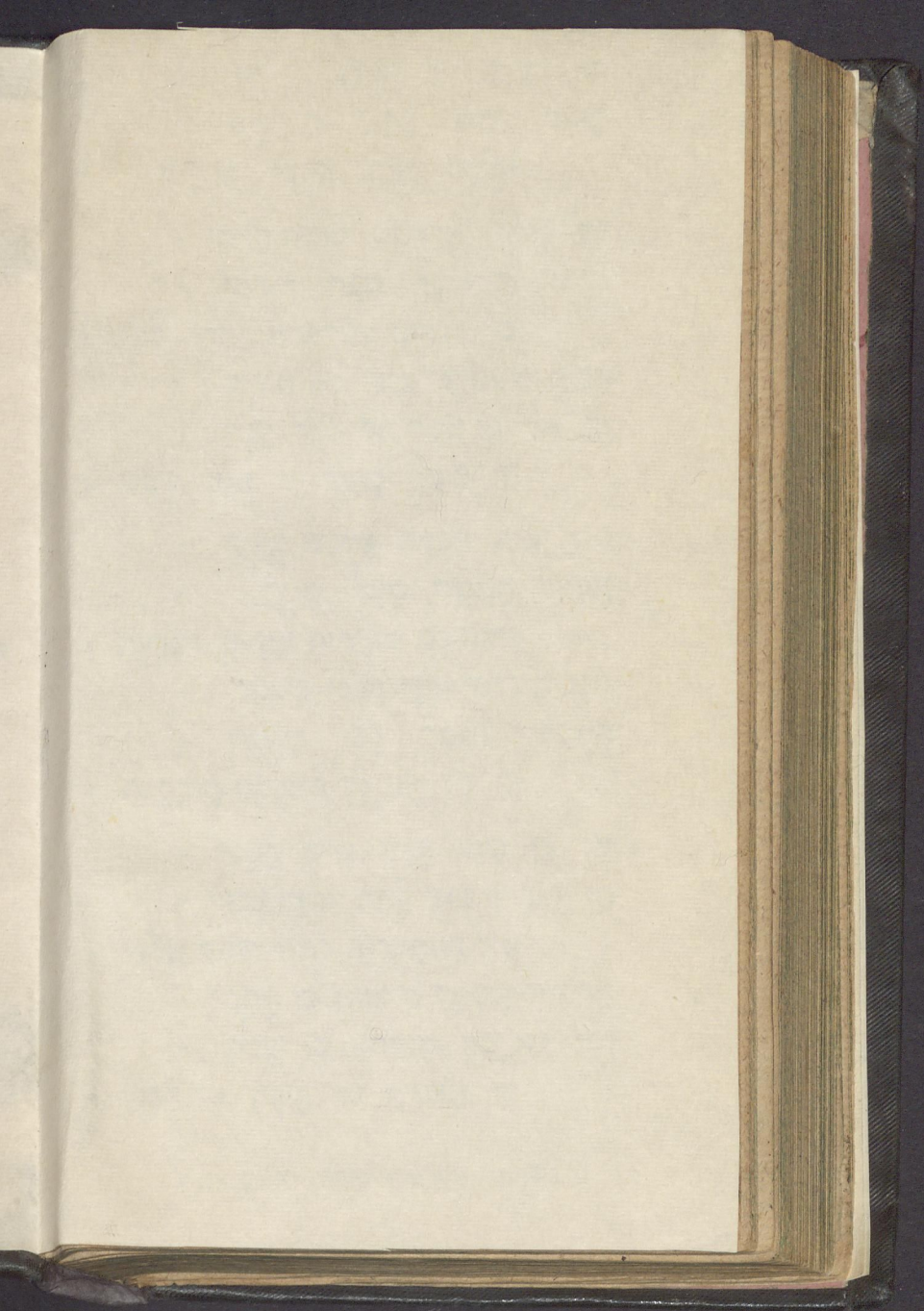
נ

ת

ת

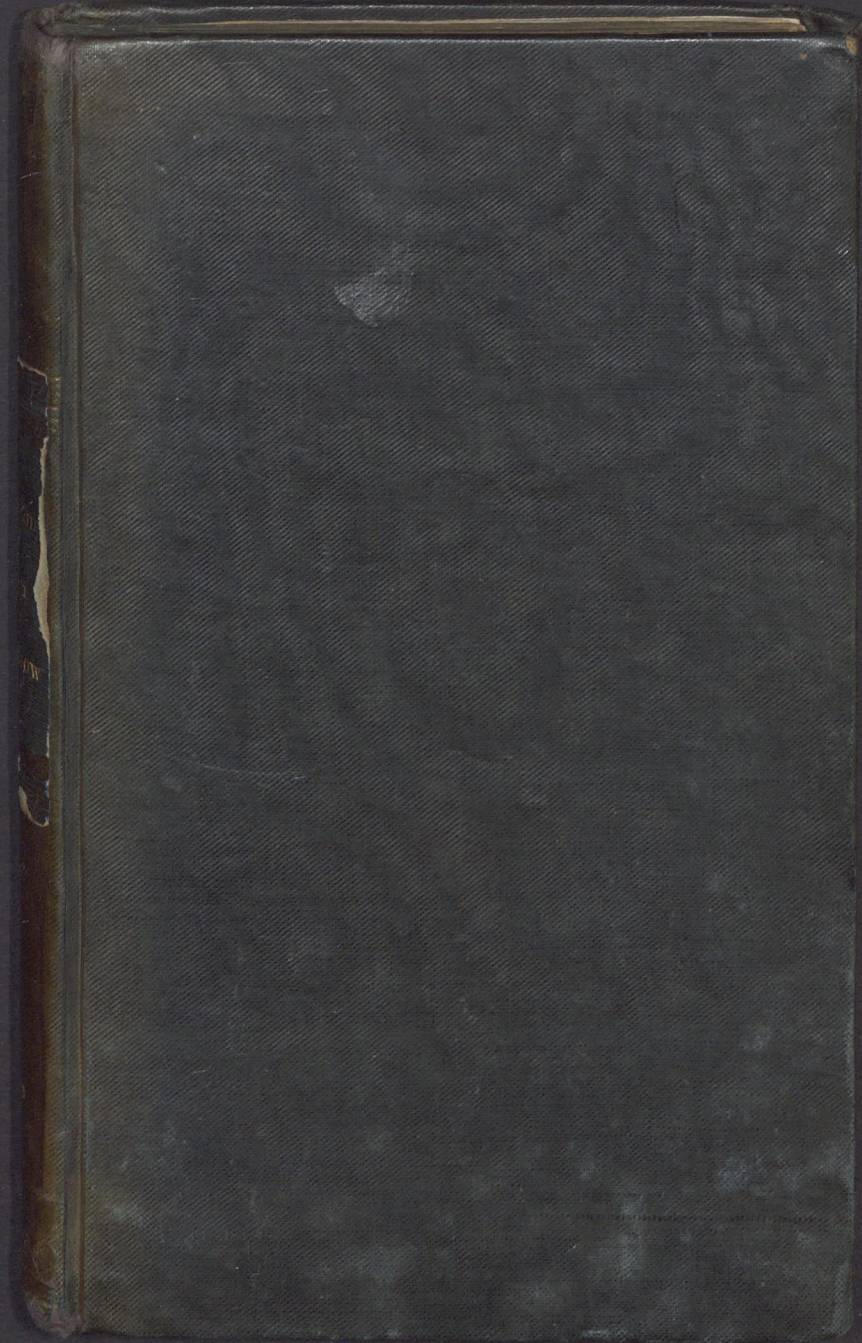
י

י

VIII.1. Satan 1634

33275

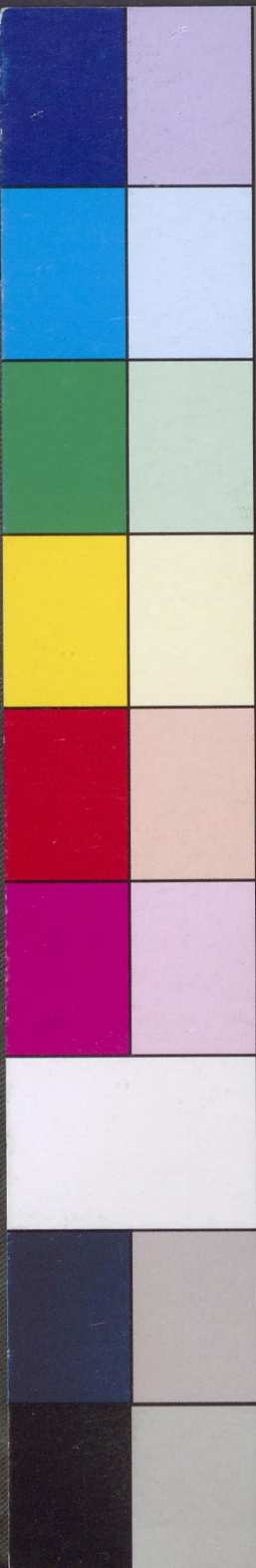

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Colour Chart #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

DANES PICTA .COM